

КОНИ МЕЙСЪН ОБЕЩАНИЕТО НА ТЪНДЪР

Част 2 от „Отвъд хоризонта“

Превод от английски: Ирина Канушева, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Племето го нарече Тъндър^[1] заради неукротимата ярост в изтерзаната му душа. Родителите му го бяха кръстили Грейди. Грейди Фаръл Страйкър, син на Шанън Бренигън и полуиндианеца Суифт Блейд Страйкър. В жилите му течеше три четвърти бяла кръв, но като се изключат яносините му очи, той приличаше на чистокръвен индианец. Баща му бе син на индианска принцеса и внук на вожд от могъщото племе Лакота.

Стоеше изправен и горд на стръмната урва, великолепно му тяло се очертаваше на фона на съвършената красота на местността, наречена Черните хълмове. Наоколо бушуваше ужасна буря, небето се осветяваше от сблъсъка на най-мощните разрушителни сили на природата. Дъждът обливаше силното му, загоряло от слънцето тяло, защитено от стихиието само с тесен набедреник и мокасина. Но Тъндър не обръщаше внимание на ледените струи проливен дъжд.

С предизвикателно вдигнати ръце той спореше с небесата, противопоставяше се на смъртта, предизвикваше Уакантанка, Духа на Великия Баща, да порази с мълния изтерзаното му сърце. Не се страхуваше от нищо и от никого.

Преди да напусне дома си в Шайен, Уайоминг, Грейди Фаръл Страйкър бе романтичен младеж. Но след трагичната смърт на младата си жена Лятно небе, потиснат и ожесточен, се присъедини към племето на баща си, за да отмъсти. Сред племето израсна и укрепна, макар и да не намери душевен покой. Беше участвал в Свещения танц на Слънцето и белезите по гърдите му го доказваха. Препускаше с размирниците и отнемаше живота на мъже като онези, причинили смъртта на Лятното небе.

Повечето Бели очи го наричаха Размирника, но племето го смяташе за смел и достоен за уважение. Белите го мразеха, защото внасяше смут в живота им. Не знаеше мира — вслушваше се единствено в гръмотевиците на недоволството, които бушуваха в сърцето му. Не почиташе боговете на белите, но се прекланяше пред

Земята, Слънцето, Небето, Луната и стихииите, защото му помагаха. Вярваше в духа на Великия Баща — най-могъщият покровител на племето.

Див вопъл на протест и недоволство се изтръгваше от гърлото на Тъндър, докато беснееше срещу белите, които откраднаха земята на индианците и я дадоха на заселници, въпреки договореностите. Племената бяха принудени да съществуват на все по-малки и по-малки късчета неплодородна земя. Храната, обещана от индианските търговски посредници, така и не пристигаше и Тъндър бе ограбил за племето много пратки от месо и зърно, предназначени за белите.

Около него назъбени мълнии разтърсваха земята, но Тъндър не отстъпваше, нито помръдваше — сякаш бе вкопан в гранита. Лицето му беше като изваяно от камък, мургавите мускули — от як дъб. Макар че устояваше на бурята, това нямаше значение за него — все едно му беше дори и ако Уакантанка още сега го призовеше при себе си.

— Защо, Велики Татко? — нададе Грейди мощен рев, достоен за прякора му. — Защо ме закриляш? За какво съм му на племето? Малко по малко нашата култура отмира и племената се пръскат като листа от вятър. Дните на могъщите Лакота отдавна отминаха.

Изведнъж небето се разтвори и между тъмните облаци проблесна слънчев лъч. За първи път през годините, откакто беше в племето, Великия Баща му отговори:

— Продължавай нататък, Тъндър, съдбата ти не е свързана само с племето. Дойде време да потърсиш щастieto, което ти е отредено. Ти учи и напредна, но най-голямото предизвикателство за теб е другаде.

— Да си отида ли искаш, Велики Татко? Ами синът ми, детето на Лятното небе?

— Малкия бизон ще е на сигурно място в племето, докато се върнеш за него.

— Защо трябва да си отида, Велики Татко? Духът ми няма да намери покой, докато не отмъстя за смъртта на Лятното небе.

— Животът ти на размирник обезчестява името ти, Тъндър. В сърцето ти няма мир, то жадува за отмъщение и жестокостта избуява в него.

— Как да намеря покой, Велики Татко?

— Покоят, който дириш, ще дойде с Бурята. Докато не срещнеш и не овладееш Бурята, няма да има мир в душата ти. Не забравяй, че

Гръмотевицата е предвестник на Бурята, но Гръмотевицата може да съществува само в лоното на Бурята.

Объркан, Тъндър размишляваше над думите на Великия Баща, благоговеещ пред мъдростта, недостъпна за простосмъртните.

— Не разбирам, Велики Татко. Небесата мълчаха. Уакантанка не отговори.

[1] Гръмотевица (англ.) — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Гътри, Оклахома, 12 септември 1893 г.

Грейди Страйкър огледа с досада административния център на Оклахома. Пристигна предишния ден тласкан от любопитство и сега се блъскаше из претъпканите улици. Питаше се какво, по дяволите, прави в Гътри четири дни преди най-голямото надбягване за земя^[1] в историята на областта. Знаеше, че шест милиона акра земя са откупени от индианците Чероки и че в Гътри се очакват 100 000 души за участие в надбягванията. Като съдеше по претъпканите улици, Грейди прецени, че пришълците в града са дори повече.

Спря за момент, за да се ориентира и някой го блъсна отзад, като че ли си пробиваше път иззад широкия му гръб. Успя да запази равновесие и се обърна, за да изгледа мрачно нахалника. Само един поглед към гневното лице на Грейди накара мъжа да се обърне и да изчезне. Грейди се загледа втренчено след него и лека усмивка изкриви устните му. Запита се какво ли би сторил мъжът, ако го беше видял преди шест месеца, само по набедренник и мокасини, с гладката, потъмняла от слънцето кожа, и играещите мускули под нея.

От уважение към цивилизацията сега носеше панталони от еленова кожа, ушити специално за него от Смеещия се ручей, и мека риза от същата материя. Но упорито оставаше верен на мокасините и категорично отказваше да отреже дългата си до раменете коса, вързана отзад с кожена каишка. Чертите му бяха горди и мъжествени. Индианският му произход личеше в изпъкналите скули, тънко изваяния нос и потъмнялата от слънцето кожа. Само яносините очи, наследени от Шанън, неговата майка ирландка, издаваха бялата кръв.

Безспорно Грейди Фаръл Страйкър бе красив мъж, красив като баща си Бързото острие. И опасен. В него имаше някаква мрачна наследствена чувственост, на която повечето жени не можеха да устоят. Колкото до сърцето, Грейди нямаше сърце. От деня, в който някакъв

бял уби просто от скука бременната му жена Лятно небе, той се затвори зад преграда от горчивина и намрази бялата си кръв. Заедно с малкия си син избяга при племето, където ги прие Скачащия бик, бащата на Лятното небе. От този миг до деня, в който Великия Баща говори с него на върха на планината и го посъветва да напусне резервата, стана известен с прякора Тъндър и бе най-страховитият от всички размирници, кръстосващи равнините.

Грейди изсумтя от отвращение и пак се запита какво прави в Гътри. Не беше дошъл да участва в надбягванията за земя. Ако искаше земя, можеше да я получи от собствения си баща, който притежаваше безброй акри в Уайоминг. Мисълта за семейството предизвика у Грейди усещане за празнота. Не беше виждал нито баща си, нито майка си повече от три години. Предполагаше, че като са научили за жестокостите, които върши, са се отrekli от него. А до убийството на Лятното небе беше най-примерният син.

В онзи съдбоносен ден беше едва на двадесет и две и порасна изведнъж, докато държеше в ръце издъхващата си жена. Преди това животът им бе идиличен, най-голямата му грижа бяха промените във времето. На деветнадесет години се бе оженил за приятелка от детинство и на двадесет и две вече имаше едно дете и очакваше второ. Не познаваше лишения, не беше срещал трудности, нито бе се изправял срещу предизвикателства. Докато не му отнеха съпругата с един-единствен акт на насилие.

Грейди продължи по улицата. Мислите му бяха на хиляди мили далеч, там, където имаше само щастие. Слава богу, от тогава бе пораснал и помъдрял и бе разбрал, че щастieto е само мит. Макар и отдаден на мислите си, както винаги той бе нащрек за евентуални опасности. Вниманието му бе привлечено от блуждаещ лъч слънчева светлина, който, сякаш отразен отнякъде и препратен до него, почти го ослепяваше.

Ако денят не беше толкова ясен и слънчев, Грейди би се закълел, че това е отблясък от светкавица. Но никъде не се виждаше буреносен облак. Когато погледът му се проясни, видя, че слънцето с ослепителна светлина се отразява в дълга, бляскава женска коса. И то каква коса! С цвят на разтопено злато, тя се спускаше като водопад по раменете чак до кръста, възпрепятствана единствено от панделката, задържаща я да не се разпростира във всички посоки около лицето. Не виждаше лицето

й, тъй като жената стоеше обърната с гръб към него и се взираше напрегнато към улицата, сякаш чакаше някого, но Грейди инстинктивно усети, че е красива.

Наблюдаваше я вкаменен, неспособен да се откъсне от гледката на великолепната й гъста коса, докосваща предизвикателно кръста й. Майка му имаше богата тъмнолешникова коса, но този особен оттенък на русото бе някак много по-възбуждащ. Жената рязко се обърна и Грейди видя, че и останалото е не по-малко привлекателно, точно както предполагаше. Откакто убиха Лятното небе не бе поглеждал с желание към жена. Срещаше се с противоположния пол набързо и това задоволяваше поривите на страстта в здравето му тяло. Жените обикновено бяха вдовици от племето, достъпни за неженените мъже.

Сторм^[2] Кенеди потропваше нетърпеливо с крак. „Къде е Бъди?“ — чудеше се тя и се взираше загрижено към улицата. Търсеше с поглед фургона, с който изминаха целия път от Мисури. Сторм и Бъди, женени от по-малко от месец, решиха да се възползват от безплатната земя, предоставена от правителството. Веднага щом научиха, че земята на Чероките се дава на заселници, Сторм и Бъди оставиха дома си в Мисури, за да участват в надбягванията в Оклахома. Това им изглеждаше единственият начин, по който можеха да се сдобият със собствена земя и тъй като и двамата бяха решителни, взеха си сбогом със семействата, натовариха колове и се отправиха към Гътри. Пристигнаха сутринта и сега Бъди бе излязъл да търси подслон за двамата. Докато чакаше, Сторм написа писмо на родителите им, в което съобщаваше, че са пристигнали благополучно.

Блъскана от минавачите, Сторм едва се задържаше на ръба на дървения тротоар. Слънцето печеше силно, а тя бе забравила шапката си във фургона. Усещаше топлината да прониква през гъстите кичури коса. Бисерни капчици пот се събираха на врата й и овлажняваха яката й.

Изведнъж почувства сякаш остро бодване в тила си и плътта й пламна, предупреждавайки за опасност. Топлите й очи с цвят на шери се присвиха, когато вдигна поглед, за да потърси причината за своето безпокойство. Видя само хора. Навсякъде хора, прииждащи, отминаващи, пристъпващи в тълпата пред витрините и чакащи на

гарата на дълга опашка за билети по линията за Чероки. Тогава го видя.

Гледаше я втренчено, със застинало от напрежение лице. Черната му като нощ коса се подаваше изпод оръфаната широкопола шапка, докосваше широките му рамене и се събираше на гърба от кожена каишка. Прашната еленова кожа очертаваше яките мускули на тялото и бедрата му. Вместо с ботуши, беше обут с удобни мокасини. Носеше пистолета си като стрелците — ниско на тесния ханш, привързан до бедрото. Ножът му бе застрашително затъкнат в колана. Сторм си помисли, че никога не е срещала по-опасен мъж. Отначало загадъчното му изражение и страстният поглед я изплашиха, а после я вбесиха. Той очевидно бе индианец. Или още по-лошо, мелез. Един от онези отвратителни мъже, презирани и от двете страни.

Отвърна на погледа му и предизвикателно вирна малката си упорита брадичка. Издържа на досадното му вторачване цели пет секунди, после отмести очи и демонстративно извърна глава в друга посока. Как се осмелява това безсрамно създание да се заглежда в нея така нагло! — питаше се Сторм с безсилен гняв. Тя е омъжена жена, за бога! Обича Бъди от времето, когато и двамата бяха на пет години.

Грейди толкова се забавляваше от скованите усилия на русокосата да се прави, че не го забелязва, та дори лека усмивка смекчи мрачното му изражение. Питаше се коя ли е тя и какво прави в Гътри. Но интересът му изведнъж угасна, когато осъзна, че жената е бяла. Яростният ѝ поглед съвсем ясно показва, че тя изпитва към него само и единствено презрение. За него това нямаше значение. Не му трябваха белите, нито мъже, нито жени. Беше се разделил завинаги с майчиния си род. Напусна Мирната долина и потърси нов живот сред размирните племена — могъщите някога Лакота, наречени от Белите очи Сиукси.

Повдигна рамене и се отърси от необяснимото желание да прекоси улицата и да застане пред жената. Продължи по пътя си. Не му се оставаше много-много в Гътри и той реши да вземе коня си от общата конюшня и да продължи. По тези места го знаеха най-вече като един от размирниците, а също и като стрелец и кавгаджия. След като преди месеци напусна резервата, пътят му го беше отвеждал в много градове. Навсякъде предизвикваше неприятности и това му спечели прозвището „Размирника“.

Лошата му слава обикновено го изпреварваше и в градовете по западната граница винаги се намираха мъже, готови да го предизвикат. Пръстите на двете му ръце не достигаха за броя на хората, с които бе влизал в бой през последните шест месеца. Рядко ги предизвикваше пръв, но никога не отказваше да поупражни невероятните си умения с оръжието. Много мъже загинаха от ръката му и в повечето случаи шерифът го изпъждаше от града. Тъй като не той предизвикваше свадите, не го и арестуваха, но Грейди знаеше, че един ден късметът ще му измени. Току-виж, че убие съперника си и свърши в гробището или зад решетките. Все едно му беше. Животът му се бе превърнал в низ от жестокости, заради които душата му бе навеки прокълната. Дори не се осмеляваше да се върне у дома при родителите си, макар че те навярно щяха да му простят, ако се поправи.

Насилието поражда насилие. Не му ли бяха втълпявали това като малък? Вече е твърде късно да се промени, твърде късно беше и за Лятното небе. Отнеха ѝ живота, точно когато имаше толкова неща, заради които си струваше да живее. „Чудо трябва да стане, за да се превърна отново в истински човек“ — реши Грейди и ускори крачка към конюшната. Синът му, Малкия бизон, щеше да е по-добре без него. Смеещия се ручей, по-малката сестра на Лятното небе, го обичаше нежно и щеше да се погрижи за детето. Колкото до него самия, искаше му се Великия Баща да не го беше съветвал да напусне племето. Неукротимият му дух търсеше отмъщение за бруталното убийство на Лятното небе и макар още да не беше навършил двадесет и шест години, чувстваше, че краят му приближава.

Чудо, ето от какво имаше нужда.

Грейди знаеше, че чудеса не стават.

Изведнъж, без предупреждение, изострените му сетива усетиха опасност. Подушваше я. Напрегна се, ръката му се плъзна към оръжието. Цялото му тяло се изопна. Годиците на опасен живот бяха усъвършенствали усета му за самозащита и оцеляване. Инстинктите му се задействаха с пълна сила, щом само усетеше някой да го дебне — някой с вече откопчан кобур. За щастие Грейди беше свикнал с неприятните ситуации и се бе научил да се справя с тях по начин, присъщ само на индианците.

— Ела, Размирнико! Ти уби брат ми в Додж Сити и сега ще си платиш!

Гръмотевица го оглуши. Племето добре бе избрало името му. В този миг Грейди Страйкър престана да съществува — на негово място възкръсна Гръмотевицата — бърз, точен, настръхнал, смъртоносен.

Усетили нещо лошо, хората по улиците се пръснаха като листа от вятър. Жените пищяха, сграбчваха децата си и ги бутаха далеч от опасността, а мъжете, намерили сигурно прикритие, наблюдаваха с някакво странно удоволствие как двамата мъже ще се стрелят.

През улицата Сторм Кенеди не забелязваше нищо друго, освен приближаващия се с фургона Бъди. С въздишка на облекчение тя стъпи на платното. Бъди спря фургона до нея и се приготви да скочи долу, за да ѝ помогне да се качи на седалката до него.

— Намерих подслон! — извика той, зарадван, че е успял да намери стая в толкова претъпкан град.

— Довечера ще спим в истинско легло. Госпожа Люк от пансиона току-що изхвърли един клиент, защото не можел да плати и ни дава неговата стая. Знаех си, че ще имаме късмет!

— Страхотно! — изписка Сторм. Момчешкият ентузиазъм на Бъди бе заразил и нея. И тя като него бе решена да заградят свои 160 акра земя и да станат земевладелци.

Грейди знаеше, че обстоятелствата са против него, но не беше в стила му да се предава. През изминалите месеци се бе изправял и пред по-големи изпитания от това. Наистина уби брата на този човек, но само защото онзи го бе предизвикал безразсъдно. Спомни си деня в Додж Сити, дори си припомни лицето на убития. И както много пъти вече, това лице прие чертите на убиеца на Лятното небе. Мъжът го обвини в измама на карти, опита се да го убие и загуби. Грейди нямаше угризения за смъртта на още един безименен бял скитник.

Грейди се съсредоточи, извъртя се и застана на коляно, извади пистолета и се прицели. Разбра по гласа къде точно стои мъжът — това бе тайнствена и ужасяваща способност — да знае къде се намира врагът — и стреля в областта на сърцето. Мъжът дръпна спусъка в следващия миг. Ръката му трепна, куршумът на Грейди вече го беше ранил и изстрелът отиде встрани. Заблуденият куршум се заби в тялото на Бъди Кенеди.

Пронизителен писък подсказа на Грейди, че нещо не е наред. Нещо, което нямаше връзка с лежащия на прашната улица ранен мъж. Щом опасността премина, хората се втурнаха във от укритията си и се стекоха към едно и също място. Преди тълпата да скрие гледката, Грейди успя да зърне златиста глава, приведена над някакво тяло на улицата до фургона.

Грейди забеляза, че приятелите вече помагат на ранения, но ги удостои само с бегъл поглед. Прибра оръжието в кобура и се изправи в целия си почти двуметров ръст. Нямаше представа какво ужасно нещастие е станало отсреща, но нещо го караше да разбере.

Взе разстоянието на няколко разкоча и се провря в тълпата към двете фигури в центъра. Хората го разпознаха, сториха му път и той видя всичко.

Млад мъж, по-млад дори и от него, лежеше проснат на земята. Толкова блед можеше да бъде само мъртвец. От малка кръгла рана в главата му бликаше кръв и попиваше в земята отдолу. Русата красавица се беше склонила над него, раменете ѝ се тресяха неударимо, сърцераздирателните ѝ вопли цепеха въздуха.

Сътресението като че ли бе сковало Стом. Не ѝ се вярваше — само преди миг говореше с Бъди, а сега той лежеше мъртъв. Дори в мъката си тя осъзнаваше, че е загубила завинаги близък приятел и спътник от дълги години. Беше толкова безсмислено, толкова несправедливо Бъди да умре заради двама негодници, изливащи злобата си по улиците, където невинни минувачи можеха да станат жертви. „Защо Бъди?“ — роптаеше тя безмълвно. Животът беше пред него, той беше изпълнен с надежди, пък и това пътуване...

Усети на рамото си изгарящо докосване. Обърна глава и погледна към Грейди с премрежени от сълзи очи... И дъхът ѝ секна. Той! Полуиндианецът, виновен за смъртта на Бъди! Топлите ѝ очи се вледениха, лицето ѝ се вкамени и тя демонстративно дръпна рамото си изпод ръката му.

— Ти! — Думата излетя от устата ѝ като страшно проклятие. — Убиец!

В първия момент Грейди се слиса. После лицето му се проясни — разбра какво е станало. Беше чул изстрела на другия, но не му обърка внимание. Явно заблуденият куршум бе улучил невинен човек — брат или съпруг на жената.

— Съжалявам — промълви Грейди. Думите трудно излизаха от устата му. Не му се случваше често да се извинява и не умееше да го прави. — Стрелях само веднъж и улучих целта. Не съм убил вашия...

— Съпруг. Бъди ми беше съпруг. И щеше още да е жив, ако вие и приятелчето ви не си разрешавахте споровете на публично място. — Гласът ѝ постепенно се извисяваше и накрая тя закрещя.

— Успокойте се, госпожо — настоя Грейди. Щеше му се изобщо да не беше стъпвал в Гътри този ден.

— Да се успокоя, след като съпругът ми е мъртъв? Как смееш? Какво разбира от скръб един дивак?

— Повече, отколкото предполагате — отвърна Грейди, като се мъчеше да успокои разстроената млада жена.

— Махай се! Не виждаш ли, че колкото повече стоиш, толкова по-лошо става!

Грейди се намръщи и отстъпи. Някаква жена изправи Сорм на крака. Двама мъже бързо пренесоха тялото на Бъди във фургона и го откараха в погребалното бюро.

Грейди чу жената, която отвеждаше Сорм да я пита: „Какво ще правиш сега, скъпа?“

Той искаше да ги последва, да попита за името на русокосата, но шерифът вече си пробиваше път през тълпата и следващия един час Грейди трябваше да отговаря на въпросите му. Докато шерифът разпита свидетелите и се увери, че Грейди не е предизвикал стълкновението, красивата вдовица беше изчезнала.

На 13 септември 1893 в Гътри цареше пълен хаос. Опашката за билети на гарата до новите градове Ийнид и Пери, където заселниците се надяваха да получат парцели, беше още по-дълга от предния ден. Необяснимо за самия него, Грейди още се бавеше в града. По липса на по-добър подслон пренощува в общата конюшня. За човек като него, който не страда от угризения на съвестта, той остана твърде дълго буден, в размисли за вълнуващата блондинка и мъртвия ѝ съпруг. Чудеше се какво ли смята да прави сега, след като вече е сама. Дали има семейство някъде на Изток?

И все пак, в това ярко септемврийско утро именно угризения го отведоха в погребалното бюро. Там го посрещна мрачен мъж в черно.

— Мога ли да ви помогна с нещо? Грейди се изкашля и огледа помещението, пълно с дървени сандъци.

— Вчера донесоха един човек. Прострелян младеж. Знаете ли как се казва?

— А, имате предвид господин Кенеди. Погребението е следобед. Вие от семейството ли сте?

— Не — дрезгаво отвърна Грейди. Не искаше да признае, че макар и неволно е причинил смъртта на младежа. — Погребението платено ли е?

— Ами, не, не е — подозренията на погребалния агент нараснаха, той огледа Грейди добре, съпостави фактите и стигна до правилния извод. — Вие май сте оня, дето застреля господин Кенеди?

Грейди изкриви устни.

— Аз не стрелям по невъоръжени хора. Кенеди беше убит от заблуден куршум. И не съм дошъл да се защитавам, а за да платя погребението.

— От къде на къде? Нали си има вдовица?

— Просто кажете колко — каза Грейди остро. Мълчалив по природа, не смяташе да дава обяснения за нещо, което и сам на себе си не можеше да обясни.

Погребалният агент назова сумата. Грейди кимна, извади парите от кесията и ги сложи в ръката на мъжа.

— Сигурен ли сте, че е достатъчно? Искам прилично погребение.

Леко прошумоля плат и гневен женски глас попита:

— Какво ви интересува дали мъжът ми ще получи прилично погребение?

Докато мъжете говореха, Сторм беше влязла и ги бе чула.

Стреснат, погребалният агент хвърли боязлив поглед към нея.

— Господин... ъ-ъ... господин — въпросително погледна към Грейди.

— Страйкър, Грейди Страйкър.

— Да, да. Господин Страйкър току-що плати погребението на съпруга ви.

— Какво! Този човек е дивак, защо ще плаща погребението на Бъди?

— Ами попитайте него — предложи агентът. За него нямаше значение кой плаща, важното беше да се плати.

— Така да бъде, ще го попитам. — Тя обърна към Грейди потъмнелите си от ярост очи. — Не се нуждая от подаянията ви, господин Страйкър.

— Не е подаяние. Аз... — започна той.

— Просто си приберете парите. Не ги искам. Ние с Бъди не бяхме богати, но имам колкото за погребението му.

— Хайде, госпожо Кенеди, размислете — любезно предложи агентът. — Парите ще ви трябват да се върнете при семейството си. Господин Страйкър твърди, че не е убил съпруга ви. Не можете ли да приемете предложението му просто като проява на любезност?

— Любезност? — Сторм презрително го посочи. — Погледнете го само! Прилича ли ви на човек, свикнал да върши добри дела? На мен повече ми прилича на главорез. Един Господ знае какво ще поиска в замяна на своята „любезност“. Върнете му парите, господин Лукас.

Сайлъс Лукас сви рамене и подаде парите на Грейди.

— Чухте какво каза дамата, господин Страйкър.

После, усетил напрежение, се обърна и се скри, за да не присъства на сблъсъка на два избухливи характера.

— Госпожо Кенеди, исках само да направя това, което трябва — възрази Грейди отсечено. Честно казано, мъчно му беше за младата вдовица. Изразителните ѝ кафяви очи бяха зачервени от плач и изглежда не беше мигнала цяла нощ. Той дори не знаеше дали е намерила подслон в претъпкания град.

— Не ми трябва съчувствието ви. Запазете го за някой, който се нуждае от него — каза Сторм. — Не изглеждате от хората, които съжаляват за стореното. Ако не бяхте вие, Бъди щеше още да е жив.

— Нямах представа, че в Гътри някой ще стреля по мен — отвърна Грейди. — Ако знаех, щях да съм по-предпазлив.

— Човек като вас навярно се сблъсква всеки ден със смъртта — каза Сторм надменно. — А Бъди не беше жесток. Той обичаше живота, той... — Изведнъж смъртта на Бъди се стовари като тежко бреме на плещите ѝ. Раменете ѝ се разтърсиха неудържимо и тя избухна в сълзи.

Грейди никога нямаше да разбере какво го накара да прегърне Сторм и да я прислони на гърдите си. Тя беше толкова мъничка, топла и нежна, че той изстена от неприсъщо чувство на състрадание към

тази безпомощна жена. Последната жена, към която бе изпитвал същото желание за закрила, бе Лятното небе. А тази тук изобщо не приличаше на нея.

В първия момент Сторм разреши известна близост, като позволи на Грейди несръчно да я потупа по рамото. За миг забрави всичко, освен необходимостта да облекчи мъката си. Постепенно си даде сметка за сдържаната мощ на ръцете, в които се намираше и коравата сила на неговото тяло. Този мъж не беше като Бъди. Усецането беше толкова чуждо, че тя не можа нито да помръдне, нито да проговори няколко секунди.

— Добре ли сте? — тихо попита Грейди. Звукът на ниския, плътен глас накара Сторм да дойде на себе си. Изведнъж осъзна, че приема утеха от мъжа, когото би трябвало да мрази, отдръпна се от ръцете му и го погледна, сякаш беше самият дявол.

— Не ме докосвай!

Червенина пропълзя по лицето на Грейди.

— Извинете.

Беше невероятно, но отново се извиняваше.

— Сбогом, господин Страйкър. — Тя надменно му обърна гръб.

Но Грейди още не беше свършил.

— Сега какво ще правите?

— Не е твоя работа.

— Моя работа е. Обвинихте ме, че съм причинил смъртта на мъжа ви и сега аз нося отговорност за вас. Имате ли достатъчно пари, за да се върнете при семейството си?

Сторм се извърна да го погледне и водовъртежът от руса коса, сияеща като златист воал около нея омая Грейди. Тя беше най-вълнуващата жена, която някога беше срещал. И най-опърничавата. През всичките години, откакто се познаваха с Лятното небе, тя никога не си беше позволила да спори или да нагруби.

— Добре, след като питаш, ще ти кажа точно какво ще направя. Смятам да участвам в надбягването за земя. Ще бъда на старта при даването на сигнала, ще препускам с останалите заселници, за да спечеля своя парцел.

Гласът ѝ бе пламенен, страстен и изпълнен с непоколебима решителност. Грейди смътно се питаше как ли би се чувствал онзи,

който получава цялата тая страст и всеотдайност. После изведнъж изплува смисълът на думите ѝ.

— Какво?

— Чу ме, ще се състезавам за земята, която двамата с Бъди искахме.

— Но вие сте жена. — В гласа му се долавяше недоверие. — Жената върви с мъжа си. Тя не бива да прави неща, които са за мъжете.

— В случай, че не си забелязал, аз нямам мъж. Никой, чуваш ли, никой не може да накара Сторм Кенеди да се откаже три дни преди състезанието. Особено пък някакъв главорез полуиндианец.

След името Сторм, изгървано по невнимание, Грейди не чу нищо повече. Сторм.

Като че ли Уакантанка му даваше знак. Живите му сини очи добиха отсъстващо изражение, когато си спомни съдбоносния ден на върха на планината. Имаше видение и Великия Баща говори с него.

„Покоят, който дириш, ще дойде с Бурята. Докато не срещнеш и не овладееш Бурята, няма да има мир в душата ти. Не забравяй, че Гръмотевицата е предвестник на Бурята, но Гръмотевицата може да съществува само в лоното на Бурята.“

Грейди пребледня под бронзовия загар и погледна към Сторм, сякаш току-що бе попаднал в ада.

[1] През XIX в правителството на САЩ откупува от индианците земи, които предоставя безплатно на бели заселници. Разпределението става на състезателен принцип, като всеки сам си загражда парцела — Б.пр. ↑

[2] Буря (англ.) — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Какво гледаш?

С усилие откъсна мислите си от пророчеството и осъзна думите на Сторм.

— Не знаете ли колко е опасно за жена да участва в състезанието за земя? В града се отнасят с уважение към вас, понеже сте от слабия пол, но на стартовата линия всеки се бори сам за себе си, без разлика дали е мъж, жена или дете. Няма достатъчно земя за всичките сто хиляди участници.

— Теб какво те засяга? Аз ще поема този риск и само това е от значение. Бъди го искаше, искам го и аз. Когато прозвучи стартовият изстрел, ще бъда на линия, господин Страйкър.

— Дори и да успеете, няма да можете да задържите земята си — присмехулно изсумтя Грейди. — Вие сте просто една жена.

— А ти си твърдоглав, упорит, невъзпитан дивак — възмути се Сторм. — Аз да не съм някоя хрисима индианка. Жалко, че няма да си там, за да ти докажа, че грешиш.

— Може и да бъда, госпожо Кенеди, може и да бъда — напрегнато каза Грейди. — Но не разчитайте на мен, когато се проснете по лице.

— Изобщо не разчитам на теб! Остави ме на мира! Ако не беше ти, Бъди щеше да е жив! Приятен ден, господин Страйкър!

16 септември 1893

Надбягването се очертаваше още по-необуздано, отколкото Грейди очакваше. Войници от Трета кавалерия бяха разположени по границата между Канзас и земята на Чероките, за да следят за реда, но нямаше да е лесно.

Един от най-големите проблеми бяха сунърите, хора, които се промъкваха в земята на Чероките преди старта. Техните участъци

нямаше да бъдат законни и щяха да възникнат спорове около парцелите.

В дванадесет без петнадесет опашката на гарата бе огромна. Продажбата на билетите вървеше бавно и това бунеше духовете — на час се продаваха само по 20 000. Щом дадяха сигнала, влаковете щяха да тръгнат през интервали от 2–3 минути. На другия край на линията, в новите градове Пери, Ийнид и Килдейр четвъртакрови^[1] градски парцели щяха да се разпределят между първите пристигнали.

Грейди направляваше Светкавица, силния си индиански кон, по протежение на стартовата линия. Начело стояха ездачи и колоездачи, зад тях бяха двуместните кабриолети и леките фургони, а на опашката следваха тежките впрягове. Забавляваше го гледката на шарената двуколка във втория ред, натоварена с четири крещящо облечени проститутки, които скандално флиртуваха с мъжете наоколо.

Грейди и сам не разбра кога точно реши да участва в състезанието. Много мисли след сблъсъка със Сторм Кенеди в погребалното бюро. Порови се в душата си и стигна до извода, че е преситен от жестокости и кръвопролития. Може би това беше възможност да започне нов живот със сина си.

Грейди се замисли. Припомни си последните думи, разменени със Сторм Кенеди. Беше я карал да промени безразсъдното си решение да участва в надбягването за земя. Оттогава я видя само веднъж, и то за кратко. Макар че при срещата тя запази упорито мълчание, той все пак се надяваше, че ѝ е направил впечатление.

Позавъртя се на място с коня и реши точно кое парче земя иска. В миналото, преди да изгонят индианците, много пъти беше яздил през тази област. Първокласният парцел, който си набеляза, се намираще на около четири мили от Гътри и в него имаше всичко, за което заселникът можеше да мечтае. Вода, богати пасбища и много дървета. Парцелите в градовете не го интересуваха. Представяше си Малкия бизон как тича свободно и диво из обработваната и изградена от собствените му ръце ферма. Щеше да бъде хубаво да остави на сина си в наследство нещо, което сам е създал.

Сторм Кенеди държеше конете с твърда ръка. Лекият ѝ фургон беше във втората редица, зад ездачите и велосипедистите, но тя вярваше в себе си и в успеха. Оказа се, че не е единствената жена на старта. Тук-там се виждаха и други, на кон или с фургони.

Сторм погледна към първата редица и видя ездачите, приведени към конете си в очакване на сигнала. От напрежение стисна юздите по-силно. Изведнъж, при вида на един от участниците, кръвта се дръпна от лицето ѝ. Той яздеше коня си с изящството на човек, роден на седлото. Висок и гъвкав, с прилепнали по тялото дрехи от еленова кожа, слабата му жилава фигура сякаш беше естествено продължение на коня.

Мелезът, Грейди Страйкър!

„Какво прави тук?“ — питаше се Сторм, възмутена, че един скитник и главорез ще се състезава за земя, която по право принадлежи на порядъчните заселници.

Напрежението нарастваше. Грейди ласкаво говореше на коня си нещо на езика Лакота. Секунди оставаха до изстрела, който щеше да даде началото на най-бясното надбягване в историята на областта. Хвърли поглед назад да огледа лицата на съперниците си. Преценяваше какви са шансовете му да ги победи.

Тогава я видя и изруга, което накара хората наоколо да се обърнат и да го изгледат. Нищо ли не беше разбрала от думите му малката проклетница? Едва вчера погребва съпруга си. Сега би трябвало да си е у дома и да го оплаква, вместо да се състезава с мъже, два пъти по-едри от нея. Без да иска, я сравни с милата и кротка Лятно небе и отново усети липсата ѝ. За Грейди Сторм Кенеди бе твърде дръзка и избухлива, прекалено независима и безразсъдна. Инатът ѝ го плашеше.

Трясък на карабина прекъсна мислите му. Той инстинктивно заби пети в хълбоците на Светкавица. Якият кон, достоен за името си, се понесе сред първите. Зад него конете се ритяха и спъваха. Един ездач бе хвърлен от коня си преди още редицата от участници да се разпръсне. Неудачникът реагира светкавично и моментално заби кола си, заграждайки четиристотин квадратни метра от най-добрата земя на индианците.

Зад Грейди земята се тресеше от ударите на копита, бългита и фургони, които с трясък се носеха по широкото сто мили трасе. Влаковете по железопътната линия към Санта Фе също не изоставаха, натъпкани с хора като никога. Платформите и покривите бяха почернели от заселници, още толкова висяха от прозорците и като че ли магия ги крепеше да не се изсипят.

Сторм плющеше с камшика над главите на конете си. Беше малко уплашена — фургон след фургон се преобръщаха, пръскайки обърканите заселници из прерията. Макар че чувстваше ръцете си като извадени от раменете, тя стискаше поводите с твърдост и свирепа решителност. Нямаше и представа коя е най-добрата земя, но реши, че по пътя за Санта Фе всеки участък ще е ценен. Но всеки път, когато се насочеше към някой парцел, други я изпреварваха, побиваха коловете си и опъваха временните си навеси.

Сторм не можеше да се примири с поражението. Изостави отгъпаното трасе и сви леко на север към реката. Говореше се, че там били най-добрите земи. Не искаше градски парцел, само земя за ферма. Така бяха решили с Бъди още преди да тръгнат към Оклахома.

Облак от задушлив прахоляк се издигна, заслепи очите ѝ и задръсти гърлото ѝ. Но Сторм стисна зъби и препусна с все сили така, че фургонът се тресеше и подскачаше по неравния терен, сякаш щеше да се разпадне. След десет съсипващи мили тя зърна пред себе си реката. Забеляза тучните, богати пасища около нея, редицата дървета край брега и тутакси се влюби в мястото. Точно за това бяха мечтали с Бъди, а и изглежда, никой все още не я беше изпреварил. Но като наближи, разбра, че греши и разочаровано въздъхна. В парцела вече имаше опънат навес, а колове и въжета очертаваха границите му.

Обуздавайки конете, Сторм гледаше невярващо към човека, приведен над коловете. Грейди Страйкър! Цял живот ли щеше да ѝ се пречка в краката?

Грейди вдигна поглед към новодошлия и като видя Сторм, онемя. Смяташе, че се е отказала много отдавна. И все пак не можеше да не се възхити на твърдостта и издържливостта ѝ. Явно беше по-силна, отколкото я мислеше.

— Трябваше да предположа, че ще ме изпревариш — Сторм беше бясна.

— А аз трябваше да предположа, че ще пренебрегнеш съвета ми и няма да се откажеш от тази глупост — отвърна Грейди. — Ако си хвърлила око точно на това парче, закъсняла си. Вече забих коловете си. И ако искаш да знаеш, всичката земя покрай реката вече е заета.

Сторм внимателно разглеждаше забитите колове зад Грейди. Ако не я лъжеха очите, те бяха двойни.

— Изглежда някой е бил тук преди теб. Това твоят навес ли е?

— Не, но няма значение. Само сунър може да ме изпревари, а неговата маркировка не се смята. Има закони за тези, които са тръгнали преди старта. Най-добре ще направиш да се върнеш в града. Не ти е мястото тук.

Сторм го изгледа свирепо. Как смее тоя нещастен мелез да й казва къде й е мястото? Хвърли поглед по-надалеч и видя, че в земята до тази на Грейди няма забити колове. Тя не беше толкова хубава като тревистия хълм край реката, но все пак беше добра. И най-важното, никой нямаше претенции за нея. Скочи от фургона, изтича отзад за коловете и чука, повървя край границите на Грейди и заби своя кол. Предвкусвайки триумфа си, тя се обърна и му отправи дръзка усмивка.

Грейди вдигна ръце в знак на примирение. Не можеше да направи нищо повече. Беше предупредил Сторм за опасностите, дебнещи жена, която се опитва да живее сама там, където мъжете с нокти и зъби се борят за оцеляване. Но когато тя се провали, което неизбежно щеше да се случи, той щеше да куми земята й. Сините очи гледаха с безпокойство как Сторм реди коловете по границата на участъка си. Той се обърна да довърши маркировката на своя парцел, като изваждаше намерените на мястото чужди колове.

— Обърни се съвсем бавно, господинчо, ако ти е мил животът.

Грейди замръзна, после бавно се извърна, за да види човека. Яздеше мършав кон, беше на средна възраст, облечен бедно с износени груби дрехи и фланелена блуза, с ботуши, които бяха видели и подобри времена. Шапката му беше безвъзвратно съсипана и огромни мустаци покриваха сипаничавото му лице. Пистолетът му беше насочен към Грейди.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Аз съм собственика на туй място. Викат ме Форк. Лу Форк. Тия колове дето ги вадиш са моите, индианецо.

Червенина плъзна по шията на Грейди, но той не реагира на предизвикателството.

— Има само един начин да си ме изпреварил, Форк, и той е като си тръгнал преди старта. Ако си от сунърите, ще имаш големи неприятности. Предлагам ти да се махаш с добро. Мога да извадя

пистолета и да те застрелям, преди да успееш да натиснеш спусъка на твоя пищов.

Форк понечи да се захили иронично, но смехът заседна в гърлото му. Беше забелязал хладнокръвната увереност в смразяващия поглед на Грейди, твърдата му ръка, отпусната свободно на сантиметри от пистолета и стойката, издаваща опитния стрелец. Челото му се покри с пот и ръката му затрепери. Досега не беше срещал по-ловък и самоуверен мъж от себе си, мъж, чийто вид изразяваше абсолютно презрение и пренебрежение, мъж, който не се страхува да защити себе си или своята собственост, Форк отстъпи пред лицето на толкова явно преимущество, но понеже беше подлец, бързо скрои план как най-добре да се измъкне от ситуацията.

— Будалкаш ме.

Мускулче трепна в крайчеца на окоото на Грейди.

— Що не опиташ?

Форк бавно свали оръжието.

— Добре, господинчо, печелиш. Ама няма да те забравя как ме изгони от мойта земя.

Отстъплението остави горчив вкус в устата му.

— Земята беше заградена незаконно и никога не е била твоя. Хвърли оръжието и ти давам пет минути да развалиш навеса си и да го махнеш оттук.

Форк слезе от коня и хвърли пистолета си в краката на Грейди. После бързо и сръчно развали грубия навес, като през цялото време гледаше злобно и свирепо към Грейди. Яхна коня си и се отдалечи и тогава Грейди допусна фаталната грешка да се обърне с гръб. При други обстоятелства той не би го сторил. Но Форк изглеждаше толкова уплашен, че Грейди не можеше и да си представи, че ще има куража да го надхитри. Макар да знаеше, че мъжът е страхливец, а страхливците са непредвидими. Само невероятно изострения слух спаси Грейди от сигурна смърт. Винаги нащрек за опасности и привикнал да се ослушва за най-малката промяна в звуците наоколо, той различи отчетливо щракане на метал в метал. Трябваше да си има едно наум, че такива като Форк винаги носят скрит още един пистолет.

Грейди инстинктивно се хвърли в тревата. Така куршумът, предназначен за сърцето, попадна в рамото му. Но Форк реши, че изстрелът е бил фатален и не се върна да провери. Пришпори коня си и

препусна колкото можеше по-бързо към града. Земята беше оградена и той можеше да я регистрира по всяко време. Не държеше да е тук, когато открият трупа.

Сторм чу изстрела и за момент прекъсна изтощителната работа. Тутакси разпозна звука. Заслони очите си с ръка и огледа околността. Не видя нищо подозрително, преминаваха само заселници, търсеци незаети участъци. Не последва и друг изстрел. При все това обаче тя не можеше да се отърси от усещането, че нещо не е наред.

Сторм не може да открие причината за безпокойството си. Взе нов кол от фургона и го заби в земята. Имаше още доста работа, докато огради парцела си и стигне дотам, откъдето беше тръгнала. Когато приключеше, трябваше само да построи груб навес и да регистрира придобитото в Гътри.

Кой казва, че жената не е равностойна на мъжа? Нямахте търпение да докаже на упорития полуиндианец, че е направила онова, за което той я смяташе неспособна.

Когато Сторм завърши оградата, вече се смрачаваше. Според правилата трябваше да сглоби някаква груба постройка. Не кой знае какво, просто нещо, което да сочи, че земята е заета. Хвърли поглед към съседния парцел. Грейди все още не беше издигнал нищо. Но това, което видя, смрази кръвта в жилите ѝ.

В падащия здрач някакъв мъж колебливо се надигаше, опитваше се несръчно да запази равновесие и отново падаше на земята. Здравият разум ѝ нашепваше да не се забърква в чужди работи, но съвестта я караше да се приближи. Ами ако се е появил сунърът и Грейди го е застрелял? Ами ако това е самият Грейди? Ами ако... Нямахте смисъл да гадае. Сторм се качи във фургона и подкара конете. На седалката сложи пистолета, който Бъди държеше винаги да носи със себе си. Така прекоси късото разстояние до земята на Грейди.

Чу стоновите му още преди да е спряла. Веднага разпозна дългото, стройно тяло, проснато на земята. Изскочи от фургона като стрела, премина граничната маркировка и коленичи до него. Всичко беше в кръв — и дрехите му, и земята отдолу. Паникьосаната Сторм изведнъж се озова в кошмара отпреди четири дни, когато стоеше на колене до умиращия Бъди.

— Можеш ли да спреш кръвта?

Гласът на Грейди грубо я върна в реалността. Нямаше никаква причина да помага на човек като Грейди Страйкър. Той ѝ донесе само мъка и животът ѝ се обърка от момента, в който го видя за първи път. Може и да не беше застрелял Бъди, но според нея цялата отговорност за убийството беше негова.

— Сорм, събуди се! Попитах те можеш ли да спреш кървенето?

— Гласът му издаваше силна болка.

— Аз... Не зная. Сериозно ли е?

— Откъде да знам, по дяволите! Ти трябва да ми кажеш.

Сорм внимателно го обърна, за да намери раната. Лесно я откри, беше високо на лявото му рамо. Куршумът беше пронизал плътта и излязъл отпред.

— Не е много опасно, ако спрем кръвта. Куршумът е излязъл. — Тя продължаваше да го гледа, хипнотизирана от вида на кръвта.

Грейди загуби търпение.

— Дявол да го вземе, госпожо, докато се решиш да направиш нещо, кръвта ми ще изтече. Нали щеше да ми помагаш.

Омагьосана от синевината на очите му, Сорм кимна и започна да къса ивици от фустата си.

— Кой го направи? Много ли още чакат ред да докажат, че са най-бързите в стрелбата?

Грейди потисна едно стенание:

— Появи се проклетият сунър. Реших, че съм го изплашил, но той се оказа по-умен, отколкото изглеждаше. Стреля щом се обърнах.

— Не си толкова непогрешим, колкото си мислиш, ако първо не си го обезоръжил — рече Сорм неодобрително.

Грейди не отговори. Бяха му нужни всичките останали сили, за да не изкрещи от болка. Сорм беше разкъсала ризата му и притискаше сгънати парчета от фустата си към раната, за да спре кървенето.

По някаква причина голите му гърди странно я вълнуваха и ръцете ѝ трепереха при допира със стегнатата му плът.

— Не можеш ли да бъдеш по-внимателна! Беше натиснала по-силно от необходимото.

— Само ако искам — кротко отвърна Сорм. — Няма защо да съм внимателна с теб, нито изобщо да ти помагам. След това, което

стори на Бъди... Той... — тя поспря, за да не затрепери гласът ѝ. — Той беше най-добрият ми приятел.

— Май каза, че ти бил съпруг? Сторм се изчерви.

— Разбира се, че ми беше съпруг. Но ми беше и приятел.

Грейди замълча, докато Сторм се занимаваше с раната му. Тя си припомни много неща. Точно така, Бъди ѝ беше приятел много преди да ѝ стане съпруг. Обичаше го като брат и когато дойде време да се омъжи, нямаше друг, когото да иска за съпруг. И макар да спаха в едно легло почти цял месец, тя продължаваше да го смята най-вече за приятел. Приемаше стеснителните му ласки, това дори донякъде ѝ доставяше удоволствие, но така и не можа да разбере за какво бяха всички тези приказки за брака. Правенето на любов не беше нищо особено, във всеки случай не беше разтърсващото преживяване, за което я бяха подготвяли. Бе задължение, което изпълняваше повече заради Бъди, отколкото заради себе си.

Независимо от това, бракът им щеше да е щастлив, благословен с деца, смях и топла загриженост един към друг. Какво повече можеше да иска една жена? Бъди ѝ липсваше отчаяно, защото ѝ беше приятел и спътник през по-голямата част от живота ѝ.

Сторм повдигна Грейди да седне и омота последната ивица плат около гърдите му, за да задържи превръзката. Изби малко кърваво петно, но Сторм се надяваше, че е спряла големия кръвоизлив. За щастие куршумът не беше засегнал жизненоважни органи и раната щеше да зарасне без проблеми.

— Можеш ли да яздиш? — попита Сторм, докато го изправяше на крака. — Мога да те кача във фургона и да те закарам в града.

— Тази нощ няма да се връщам в града.

— Да не си луд? Ако раната се инфектира? Какво ще правиш, ако вдигнеш температура?

— Казвали ли са ти някога, че отговаряш на името си? — Плаха усмивка се появи на лицето му.

— Доста често, но това не променя нещата. Трябва да те прегледа лекар, а и да съобщиш на властите за сунъра.

— И утре не е късно. На твоето място бих се погрижил за навеса. Наоколо има доста хора, които търсят парцел без постройка. Могат да ти отнемат земята.

— Ами ти? Как ще прекараш нощта?

— Интересува ли те?

Въпросът му я стресна. Всъщност не би трябвало да изпитва съчувствие към някакъв си мелез главорез. Съвестта я задължаваше да изпълни християнския си дълг — вече го бе сторила и сега можеше да го остави на съдбата му. Но интуицията ѝ подсказваше, че той е ожесточен и корав мъж, скрил сърцето си в защитна броня. Нещо го бе направило такъв. „Дали е заради смесената му кръв?“ — любопитстваше тя. Сторм долавяше у него някаква мъка, която имаше нужда от съчувствие и разбиране. Тя го ненавиждаше такъв, но към мъжа, какъвто би могъл да стане, ако влезе в правия път, изпитваше силно и непреодолимо привличане.

— Не ми отговори на въпроса — тихо поде Грейди. — Интересува ли те какво ще стане с мен?

Защо толкова настояваше да получи отговор, след като чудесно разбираше, че Сторм има всички основания да го мрази?

Кожата ѝ изглеждаше нежна и кадифена и му се искаше да се пресегне и да я погали по бузата. Беше толкова близо, че усещаше аромата на виолетки, лъхац от гъстите кичури коса. Грейди смяташе, че отдавна е погребал дълбоко в себе си всички нежни чувства, но младата вдовица предизвикваше у него спомени, които възродиха от пепелта безпокойството и несигурността.

Омаяна от яркосините му очи, Сторм тръсна глава, за да се освободи от магията. Бе чула въпроса му и реши, че е оскърбителен.

— Въобще не ме интересува, господин Страйкър. Помогнах ти, защото така повелява християнският дълг. Все още мисля, че си жесток човек, който си търси белята.

Мекото за момент изражение изчезна от лицето на Грейди и то застина в безстрастна маска. Луд ли е да си въобразява, че Сторм Кенеди може да го възприема другояче, освен като нецивилизован дивак! Следващият път ще знае как да се държи учтиво с жена. Преди повече от три години сам си избра живота, който иска да води. Какво го кара сега да мисли за промяна?

„Животът на сина ти“, нашепна вътрешният глас. Във всеки случай нямаше нищо общо със златокосата чаровница с лице на ангел.

— Може би е по-добре да се прибереш в парцела си, госпожо Кенеди — каза Грейди отпаднало. — Според правилата трябва да издигнеш навес. — Рамото адски го болеше и от загубата на кръв се

чувстваше слаб като новородено коте. Но проклет да бъде, ако поиска от Сорм нещо повече от това, което тя сама би дала.

Сорм го изглежда унищожително.

— Прав си, чака ме още много работа. — Тя тръгна към фургона си, после изведнъж рязко се обърна и попита: — Ами твоят навес? Ще се справиш ли сам?

— Ще се оправя, раната е лека. Имал съм и по-сериозни.

Сорм кимна и продължи пътя си. Предизвикателната извивка на ханша ѝ и движението на тънките ѝ глезени хипнотизираха Грейди и той с усилие отмести поглед. Далеч бе от мисълта, че може да изпита желание към Сорм Кенеди. Тя беше част от обществото на белите, които той мразеше. И бе толкова различна от Лятното небе, че Грейди се чудеше с какво го привлича. Тъндър и Сорм.

Имената изразяват мощта на природните сили, необуздаеми, диви, непредвидими. Съчетанието им кара хората да треперят и земята да се тресе.

Тъндър и Сорм.

Стихиите, които те освобождават, предизвикват опустошение както в небесата, така и на земята.

Лицето на Грейди се изкриви в подобие на усмивка — Сорм се нуждае от Тъндър, за да даде живот на огъня. Излиза, че думите на Уакантанка са верни — Тъндър може да съществува само в лоното на Сорм. Но и децата знаят, че бурята без гръмотевицата е слаба и безпомощна. Много по-ценно и предизвикателно, по-забавно е да укротиш бурята, отколкото да я оставиш да отмине в нощта.

[1] Един акър е равен на около четири декара — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Преди мастиленочерната нощ да се спусне над прерията, Сторм бе издигнала своя временен подслон. Двамата с Бъди добре се бяха подготвили — носеха си колове, брезент и хранителни припаси за няколко месеца. Е, или поне докато земята започне да ражда. За пътуването Бъди използва малкото пари, наследени от баба му. Остатъка внесоха в банката в Гътри — надяваха се да им стигне да си построят спретната хижичка.

Сторм накладе огън с излишните колове и сложи кафе. Беше прегладняла, за последен път яде рано сутринта. В задната част на фургона откри консервиран боб, компот и няколко сухара. На другия ден, като отиде в Гътри да регистрира участъка си, ще купи бекон, яйца, брашно, захар и всичко необходимо.

Тя бързо се настани до огъня и лакомо се нахвърли на боба. Без Бъди се чувстваше толкова самотна! Той беше неин постоянен спътник от много години и загубата му предизвикваше остра физическа болка в нея.

Сторм така и не бе успяла да оплаче както трябва горкия си съпруг след неговата смърт. Така че, когато сълзите сами потекоха по лицето ѝ, тя не се опита да ги спре. Остави ги да се стичат по бузите ѝ — плачът я облекчаваше. Когато сълзите секнаха, Сторм вече знаеше, че може да продължи напред, с или без Бъди. Дълго още щеше да го оплаква и никога нямаше да го забрави, но не смяташе да преклони глава пред житейските несправедливости. Животът просто си беше такъв.

Когато двамата с Бъди отпътуваха за Оклахома, тя нямаше търпение да срещне предизвикателствата в живота на първите заселници. Дори смъртта на Бъди не беше в състояние да я накара да изостави мечтата си тя щеше да притежава един от последните парцели свободна земя в областта. Изведнъж мислите ѝ поеха в друга посока. Запита се дачи полуиндианецът е успял да си стъкне огън и да се нахрани. Колкото и да се взираше към неговия участък навсякъде

докъдето поглед стига, се виждаше само тъмна земя. Освен от жалкия ѝ огън, светлината идваше само от луната и звездите.

Сторм не искаше да се тревожи за индианеца, не искаше изобщо да мисли за него. Но образът му някак си се прокрадваше в мислите ѝ. Трудно е да мразиш ранен и безпомощен човек. Макар че Грейди Страйкър едва ли можеше да мине за безпомощен, Сторм си даде сметка, че той съвсем не е бил така добре подготвен за състезанието като тях с Бъди. Доколкото имаше представа, беше решил да участва в надбягването в последния момент. Вероятно нямаше храна и дори одеяло, което да го пази от нощния хлад.

Сторм взе неочаквано решение. Напълни калаена чиния с останалото от вечерята ѝ, взе и кафеника и се отправи към участъка на Грейди. Тъй като беше вече съвсем тъмно, а тя трябваше да стъпва внимателно, стигна въжената ограда чак след петнадесет минути. Прескочи я и видя, че Грейди наистина е издигнал заслон. Когато наближи и го разгледа внимателно, се оказа, че той се състои от забита в земята ловджийска пушка с опънато върху нея одеяло, застъпено от четирите страни. Какъвто беше едър, Грейди по никакъв начин не би могъл да се приюти в този малък заслон. Сторм остави чинията и кафеника на земята пред импровизираната палатка и го повика.

В отговор чу тихото пръхтене на вързания му кон, но Грейди не се виждаше никъде. Вече бе готова да си тръгне към своя парцел, когато шум от бълбукаща вода привлече вниманието ѝ. Нямаше да е зле да се измие, преди да се прибере. Тръгна към реката и съжали, че не е сред щастливците с парцели край водата. Както изглежда, щеше да се наложи да преговаря с индианеца, за да получи вода, поне докато си изкопае кладенец.

Луната осветяваше пътя ѝ. Сторм вървеше през тучната прерия, щастлива, че е успяла да спечели парче от най-добрата земя. Не разбираше кой знае колко от земеделие или скотовъдство, но бе твърдо решена да се научи. Сигурно не беше единствената самотна жена, спечелила земя в Оклахома. Нито пък беше първата заселничка, на която са убили мъжа, преди да е осъществил мечтата си.

Най-неочаквано Сторм се натъкна на Грейди. Той стоеше, нагазил в реката, с гръб към нея, само с препаска на хълбоците. Приличаше на древен езически бог — строен и висок като смърч. Позата подчертаваше силните му крака и стройните бедра. Луната

открояваше издутите му бицепси, осветяваше широките, сякаш излети от бронз рамене. Всъщност той беше целият като позлатен, дори и стегнатите му бутове. В гарвановочерната му коса блестяха перлички вода, сякаш той бе рожба на реката. Дъхът на Сторм секна пред първичното великолепие на силното му тяло.

Това бе най-разсъблеченият мъж, когото Сторм беше виждала през живота си. Те с Бъди никога не се събличаха един пред друг. Преобличаха се насаме, а когато се любеха, Бъди повдигаше широката ѝ нощница, без да гледа, за да не я засрами. Въпреки това обаче Сторм беше сигурна, че Грейди Страйкър коренно се различава от съпруга ѝ. Грейди просто нямаше равен на себе си.

Той усети, че има някой и се напрегна. Изострените му сетива, които винаги му бяха служили добре, този път не долавяха заплаха, дошлият не беше опасен. Грейди се бе изкъпал, за да разхлади пламналото си тяло и безмълвно си говореше с реката и луната. Племето ги смяташе за дарители на живот. Чул приближаващите се тихи стъпки, той се подготви за нападение, когато бризът донесе сладко ухание на виолетки.

— Да се къпеш ли си дошла, госпожо Кенеди, или само да ме погледаш?

Стреснато възклицание се изплъзна от устните на Сторм.

— Как... Как разбра, че съм тук?

— Свикнал съм да разпознавам опасността под всякаква форма. — Грейди се обърна с лице към нея. — Ако не бях разпознал миризмата на кожата и косата ти, щях да те нападам. Следващия път се обади, че си ти.

— Аз... Аз случайно попаднах тук и... — Запъваше се на всяка дума, като че ли езикът ѝ бе залепнал за небцето. — Аз не шпионирах — успя да каже накрая.

— А какво правиш тогава?

— Донесох ти нещо за хапване и като не те намерих, реших да се измия, преди да си отида.

— Донесла си ми храна? — недоверчиво попита Грейди.

Сторм се благодареше, че тъмнината скрива пламналото ѝ лице.

— Разбира се, ако искаш. — Сви рамене тя. — Едва ли си донесъл достатъчно припаси с коня си.

— Странна жена си ти, госпожо Кенеди... Сторм. — Той се замисли, после попита: — Кой ти даде индианско име?

Грейди излезе от водата. Очите ѝ неволно се приковаха към развитите мускули на бедрата му, които се очертаваха на всяка крачка. Той спря чак когато дойде толкова близо до нея, че усещаше нежния ѝ дъх на бузата си.

Устата на Сторм изведнъж пресъхна и трябваше да навлажни устни с език, за да проговори.

— Това всъщност не е индианско име. Родена съм по време на силна буря и родителите ми сметнали за подходящо да ме нарекат Сторм.

— И в племето е същото.

— Защо са ти сини очите? — Сторм зададе въпроса, преди да се е усетила какво прави.

По лицето на Грейди премина облак, сякаш си спомни нещо болезнено. Но за учудване на Сторм, отговори веднага.

— Наследил съм ги от майка ми. Тя е бяла.

— Ти приличаш на дивак. Погледът му стана суров.

— Външният вид често лъже.

— Майка ти пленница ли беше?

— Пленница ли? — смехът на Грейди разтърси тишината. — Тези, които познават родителите ми твърдят, че баща ми е неин пленник.

— Но...

— Много питаш, Сторм Кенеди. — „И изглеждаш прекалено красива на лунна светлина“ — добави наум. — Благодаря ти за храната, но вече трябва да си ходиш. Не се ли страхуваш да стоиш тук сама с мен? Аз съм размирник, би трябвало да те е страх.

— Не се боя от теб — отвърна рязко Сторм. — Но много ще се радвам да си тръгна. Бъди така любезен да ме оставиш сама за малко. Искам да се измия и си отивам.

— Ако добре си спомням, твоята земя не граничи с реката.

— Затова те моля за разрешение да минавам през твоята собственост. — Никак не ѝ се искаше да е задължена на индианеца, но нямаше как.

— Ще трябва да си помисля.

— Винаги ли си толкова неговорчив? — Сторм тропна с крак от яд.

— Да, когато имам работа с Бели очи. На повечето от тях не може да се вярва, те са нечестни и пълни с предразсъдъци.

— Майка ти е бяла — върна му го Сторм.

— Майка ми живее далеч оттук в ранчо в Уайоминг. Не я намесвай — отсече Грейди. — Повечето бели са зли.

— А повечето индианци са мръсни диваци. Ти дори нямаш индианско име.

— В племето ми викат Тъндър.

— Тъндър — тихо повтори Сторм. Името извикваше картини на жестокост, насилие и разрушения — чудесно му прилягаше.

— Моите родители са ме кръстили Грейди. Когато напуснах племето, за да живея сред Белите очи, приех това име.

— Напуснал си... Не разбирам.

— Няма какво да разбираш — отсече Грейди — Можеш да минаваш през земята ми и да ходиш до реката, когато поискаш. — Той рязко се обърна и си тръгна, сякаш нямаше търпение да се отърве от Сторм. На гърдите му белееше нейната превръзка. Дори не се бе сетила да го попита как е раната.

„Нека го боли — помисли си тя — така му се пада, задето е толкова ужасно проклет. Не се ли е научил от майчиния си род на добри обноски.“

Сторм коленичи на брега, гребна с шепи вода и започна да се мие — първо ръцете, после лицето и врата. Не подозираше, че Грейди се е върнал и я наблюдава как разкопчава горните копчета на блузата си и плиска вода върху гърдите си. Лунните лъчи благосклонно я докосваха и превръщаха косата ѝ в златен ореол над приведената ѝ глава. Грейди не беше виждал по-завладяваща и възбуждаща гледка от тази. А най-хубаво беше, че тя дори не подозираше как му въздейства.

Грейди неволно се усмихна, като си представи как утолява страстта си в утробата на Сторм. Надява се да е буйна, дива и неукротима като името си. Тези забранени мисли го възбудиха, членът му се втвърди и набъбна с отдавна забравена сила. Истински не беше пожелавал друга, освен Лятното небе. И сега изведнъж преливаше от страст към бялата жена, наречена Сторм, нахлула в живота му с цялата ярост на торнадо.

Грейди поклати глава, отхвърляйки плътското си желание, завъртя се на пета и се отдалечи. Когато след малко Сторм мина покрай грубия му заслон, той вече довършваше боба и бекона, които му бе оставила.

— Ако си свършил, да взема чинията — хладно каза тя.

Грейди ѝ подаде чинията и кафеника.

— Благодаря, беше много вкусно.

Не си даваше сметка колко е изгладнял, докато не взе вилницата. На другия ден трябваше да се снабди с припаси и да скове каква да е барака. Пътуването щеше да му е трудно, освен ако...

Сторм взе чинията и кафеника от ръцете на Грейди и пое дългия път към своя парцел.

— Почакай, Сторм.

Тя спря, беше ѝ неприятно, че индианецът ѝ говори на малко име.

— Какво искаш?

— Казах ти, че можеш да минаваш през земята ми за вода, когато пожелаеш. В замяна, би ли ми направила една услуга?

Сторм се напрегна, на лицето ѝ се изписаха страх и възмущение.

— Услуга ли, господин Страйкър? Каква?

— Утре и двамата трябва да отидем до Гътри, за да регистрираме участъците си, и двамата трябва да се запасим с продукти. Ще бъдеш ли така любезна да докараш и моите припаси? Нали ще сме съседни отсега нататък?

Сторм тутакси осъзна, че е направила погрешно предположение и се отпусна. Но псе пак не биваше да се доверява на този мелез размирник. Той явно мразеше белите, без значение мъже или жени. Интересно, питаше се тя, какво ли го е настроило срещу бялата раса? Беше интелигентен и възпитан, говореше английски дори по-добре от нея. И все пак нещо го бе отблъснало от белите и техния начин на живот.

Грейди си оставаше потаен, що се отнася до миналото. Тя знаеше за него само, че е роден в ранчо в Уайоминг, мрази белите и борави с оръжието като професионалист. Освен това беше толкова невероятно красив, че тръпки я побиваха.

— Тъй да бъде — съгласи се Сторм. — Макар че не мога да си представя човек като теб да стане фермер, ние все пак сме съседни и ще

ни се наложи да си помагаме. Но нищо повече не си въобразявай, господин Страйкър. Аз все още те мразя заради същността ти и начина, по който промени живота ми. Ако Бъди беше жив, щяхме първи да стигнем до този парцел с реката. Лека нощ, господин Страйкър. Ще мина да те взема сутринта.

Рано на другия ден Сторм докара фургона до земята на Грейди. Той вече я очакваше. Беше облечен в прилепналия си костюм от еленова кожа и обут в мокасини. Дългата му, черна като абанос коса бе вързана с кожена каишка отзад. Бе се наложило да си смени ризата, за да няма издайнически дупки от куршум. По нищо не личеше, че изобщо е бил раняван. Не беше ли човешко същество? Не чувстваше ли болка като всички смъртни? Раната не беше опасна за живота му, но все пак бе доста сериозна. А ето, че стоеше пред Сторм здрав и бодър както при първата им среща в Гътри.

— Ще вържа Светкавица за фургона и ще пътувам до теб — каза Грейди и поведе оседлания кон към задната част.

„Светкавица и Гръмотевица, хубава двойка“, помисли си Сторм. Гледаше с възхищение безспирната игра на мускулите под дрехите от еленова кожа, докато той ловко и грациозно връзваше коня в задната част на фургона. А къде е нейното място в цялата тази работа? Дали срещата им не е била предопределена от небесата? Гръмотевица и Буря. Поклати глава пред толкова глупава мисъл. Срещата им беше съвсем случайна и за нейно нещастие се превърна в непредвидима трагедия. Грейди скочи във фургона и седна до нея. Краткото докосване на крака му до нейния я накара да потръпне.

— Студено ли ти е? Трябваше да си облечеш нещо по-дебело.

Беше облечена в цепната пола и блуза и ако не беше полуиндианецът до нея, би се чувствала прекрасно. Присъствието му я притесняваше, превръщаше чувствата ѝ към Бъди в нещо бледо и скучно.

Това я вбесяваше.

— Нищо ми няма — отвърна Сторм и шляпна с поводите задниците на конете. — Но не искам да мислиш, че добрите ни отношения са нещо повече от взаимен интерес за оцеляване. Докато си изкопая кладенец, ще се наложи да използвам водата от твоята река. А на теб ще ти трябва...

— Може и да не ми дадеш това, което ми трябва — рече Грейди с известно удоволствие. В сините му очи, така несъвместими с тъмното лице, блесна похотлива искра.

Сторм ахна, поразена от чувствения подтекст в думите му.

— Господин Страйкър, вие сте безнравствен негодник. Как може да ми говорите с такива намеци? Ако Бъди беше жив нямаше да се осмелите...

— Не съм казал нищо обидно за вас — бързо се защити Грейди. Невинният му поглед предизвика у нея желание да го сложи на мястото му. — След всичко, което преживяхме заедно, не може ли да си говорим на малки имена?

— Преживях трагичната смърт на съпруга си, господин Страйкър. Ако не престанете да ме тормозите, ще разваля уговорката ни. Ще се договоря с друг заселник за вода, докато си построя кладенец.

— Не се ядосвай, Сторм — каза Грейди, като безуспешно се опитваше да скрие усмивката си.

Защо се чувстваше толкова безгрижен? Не си спомняше кога за последен път се беше смял и шегувал с толкова хубава и привлекателна жена като Сторм Кенеди. Беше хубаво, страшно хубаво. Решението да прекрати размирния си живот, да се установи на собствена земя и да създаде дом за сина си беше може би най-мъдрата стъпка в живота му. Смяташе, че след това ще може да възстанови и отношенията с родителите си. И за всичко трябваше да благодари на Сторм Кенеди.

Сторм мълчаливо преглътна яда си. Нямаше смисъл да спори с индианеца — все едно да плува срещу течението. Въпреки че беше удържала някои победи, не успяваше да се наложи. А допреди няколко дена дори и не подозираше за съществуването му.

До Гътри имаше десет мили, но на Сторм ѝ се видяха сто. Грейди се правеше, че не забелязва сърдитото ѝ мълчание и поддържаше разговора, изтъквайки качествата на придобитите от тях парцели и безкрайните възможности за фермерство в такава плодородна земя. Накрая на Сторм ѝ писна.

— Какво знае един индианец за земеделие и скотовъдство? — изсумтя ядосано тя. — Вашият живот е пълен с жестокости и убийства и отмъщаване на белите.

Той се откъсна от съзерцанието на пейзажа и я погледна.

— Невинаги съм бил размирник. Беше време... — очите му изгубиха блясъка си, лицето му се измени и гласът му стана напрегнат — когато земята беше всичко за мен. Време, когато... Но всичко е вече минало. Вече нямам дом, ако не си построя на земята, която спечелих. Нямам и така жадувания душевен мир. Някой ден ще се появи друг скитник и отново ще има стрелба... И след него друг, и още един, докато... — той повдигна рамене в смисъл, че животът му е несигурен.

— Съжалявам, господин Страйкър — тихо прошепна Сторм.

Вече нямаше за какво да говорят. Настроението на Грейди се смени. Гледаше пейзажа меланхолично, а не весело. Проговориха си едва когато стигнаха в Гътри и то по повод положението в града.

Буквално хиляди неуспели в състезанието заселници сега напускаха Гътри и тръгнаха на север. Те бяха живо доказателство за това, че търсенето на земя многократно превишаваше нейното предлагане. Влаковете, пътуващи на север, бяха претъпкани почни колкото предишния ден. Хилядите, завърнали се с празни ръце, разказваха за други хиляди, обикалящи безцелно земята на Чероките в търсене на несъществуващи свободни парцели.

Пероните на гарата бяха претъпкани от хора, дошли за надбягването, които сега търсеха начин да се измъкнат. Земята на индианците беше раздадена, а все още хиляди мъже и жени оставаха бездомни.

— Май се оказахме щастливи — замислено промълви Сторм, докато ловко избягваше тълпите, задръстващи улиците.

— Ще се чувствам по-добре, след като регистрирам земята си — отвърна Грейди.

В службата за регистрация беше същинска лудница. Хората бързаха да регистрират участъците си, за да могат спокойно да се върнат и да построят задължителните бараки. Служителите бяха толкова претоварени с работа, че за да се справят, се наложи да извадят допълнителни бюра извън главния офис. Щом намериха място да оставят фургона, Грейди и Сторм се насочиха към едно от тях.

Опашката вървеше бавно, прекалено бавно за Грейди и вроденото му отвращение към губенето на време. Когато слънцето се издигна високо над главите им и опашката нарасна, Сторм също започна да нервничи. В тълпата избухнаха няколко препирни, повечето

предизвиквани от спривави мъже, нетърпеливи да се върнат в неохраняваните си участъци.

Внезапно Грейди усети, че нещо сякаш прониза тила му и бавно се обърна. Изострените сетива му подсказваха, че някой не откъсва поглед от него. Дали отново бяха разпознали в негово лице индианеца размирник, ужаса за заселниците? Цял живот ли щяха да го преследват жестокостите, извършени от него заради убийството на Лятното небе? Макар оръжието и яростта му да бяха насочени само срещу онези, които мразеха индианците, зловещата му слава беше така преувеличена, че Тъндър, сиуксът размирник, плашеше всички — деца, жени и мъже.

Той бавно се обърна. Дясната му ръка се спусна леко встрани със свити пръсти. Очите му се присвиха, когато откри мъжа, втренчен и него, сякаш е видял призрак. Беше Лу Форк, сунърът, който го простреля в гърба. Чакаше на опашката за регистрация.

Сторм не разбра какво става. Видя Форк и Грейди да се изправят един срещу друг, но тъй като не беше срещала сунъра, нямаше представа кой е.

— Мислех те за умрял, индианецо — тихо каза Форк. — К'во прайш на опашката? Да не си откраднал нечий друг парцел, както задигна моя?

— Не лъжи, Форк — каза остро Грейди. — Сунърите нямат право да регистрират земя.

— Кой е рекъл, че съм сунър? — войнствено попита Форк. — На кого ще повярват, а? На мен или на някакъв си мелез? Имаш повече живот и от котките.

Вбесен, въпреки търпеливостта си, Грейди посегна за пистолета, но Сторм го спря. Докосването ѝ беше леко като крило, но той почувства категоричното ѝ неодобрение.

— Недей — тихо каза Сторм. — Ако убиеш този човек, ще докажеш само, че си по-добър стрелец. Остави властите да решат въпроса.

— По дяволите, Сторм, това е подлият страхливец, който се опита да ме застреля в гръб. — Досега не беше позволявал на жена да му казва какво да прави. Дори Лятното небе не си разрешаваше да укроти внезапните му избухвания.

— Грейди, нека законът реши.

— Хей, червенокож, давай, стреляй — подиграваше се Форк смело, сметнал Сторм за съюзник. Хората веднага започнаха да се отдръпват от тях.

— Какво става тук? — Гласът беше властен и Грейди бързо различи яркосинята военна униформа. Гътри беше пълен с войници, повечето изпратени в областния център да пазят реда по време на състезанието. Те имаха и неблагоприятната задача да удовлетворяват или не оплакванията от сунъри.

— Тоя индианец тука се опитва да регистрира моята земя, капитане — рече Форк с нещастен вид.

Капитанът огледа Грейди внимателно, без да пропусне и най-малката подробност — нито опасната искра в сините очи, нито тъмния тен или начина, по който носеше оръжието си, ниско на бедрото, като главорезите.

— Вярно ли е, господин...

— Страйкър, Грейди Страйкър. Не, не е вярно. Този човек регистрира земя, на която няма право. Не би могъл да стигне преди мен, за да забие коловете си и да опъне палатка, освен ако не е тръгнал преди старта.

— Мога да го потвърдя, капитане — включи се Сторм. — Бях точно зад господин Страйкър, а преди нас нямаше никой. Когато стигнах до земята, за която става дума, на нея вече имаше колове. Започнах да забивам моите колове в съседния парцел и когато се върнах, намерих господин Страйкър прострелян в гърба.

— Ранен? — попита капитанът скептично.

По нищо не личеше, че Грейди едва вчера е бил ранен. — Сигурна ли сте, млада госпожо?

— Аз лично превързах раната — потвърди Сторм категорично. — Би могло много лесно да се докаже.

— Вярвам ви, госпожице.

— Госпожа. Госпожа Кенеди.

— Кенеди. Не беше ли убит мъжът ви наскоро от заблуден куршум? — Той погледна Грейди внимателно. — Този мъж не участвуваше ли в инцидента?

— Да.

— Съжалявам. Казвам се капитан Старк. Моля, приежете съболезнованията ми. — Обърна се към Грейди, опитвайки се да си

спомни къде беше чувал името „Страйкър“. — Щом госпожа Кенеди казва истината, имате право да предявите обвинение срещу мъжа, който ви е прострелял, господин Страйкър.

— Значи мойта дума не струва колкото тая на един индианец? — плачливо се обади Форк.

— Роднина ли сте на Блейд Страйкър от Уайоминг? — Капитан Старк не обърна внимание на Форк, защото изведнъж си спомни.

— Блейд Страйкър ми е баща.

— Така си и мислех, много приличате на него. Разбира се, сините очи са на майка ви.

— Познавате ли родителите ми?

— Баща ви от години снабдява армията с чудесни коне. Миналата година имах удоволствието да посетя Шайен и Мирната долина. Малко са военните, които не знаят, че капитан Страйкър изпълняваше секретна мисия за президента Джонсън преди години. Невероятна история.

Сторм се изуми. Изглеждаше невъзможно този опърничав дивак да произхожда от високопоставено семейство. Какво го беше превърнало в своеволен размирник?

— Бива си го баща ми — съгласи се Грейди. По лицето му премина сянка на съжаление за болката, която бе причинил на родителите си. В очите му се появи такъв копнеж, че извърна глава, за да скрие смущението си.

— Вярно ли е това, което каза госпожа Кенеди? — попита капитан Старк.

— Абе, я чакайте малко — заоплакваше се Форк. — Какво ще стане с мен и земята ми? Не виждате ли, че тоя и курвата му са си плюли в устата? Той сигурно е убил мъжа й, за да могат да се съберат.

Бърз като светкавица, Грейди докопа Форк.

— Даже не познавах госпожа Кенеди, преди съпругът й да загине — пръстите му се стегнаха и Форк едва дишаше.

Спаси го само бързата реакция на капитан Старк. Намеси се решително и откъсна Грейди от сунъра.

— Не така, Страйкър. Не ми се ще да пиша на баща ти, че са те обесили за убийство. Искаш ли да подадеш оплакване срещу този човек, задето е стрелял по теб?

Грейди поклати глава.

— Не, оставете мерзавеца да си върви. Достатъчно наказание е, че не получи земя. Но те предупреждавам, Форк, не смей да се доближиш до моята. Следващия път няма да имаш тоя късмет.

Като разтриваше врата си, Форк погледна към капитан Старк и тъй като той не направи опит да го спре, се измъкна от опашката.

Един човек в края на тълпата го спря.

— Знаеш ли кой е тоя полуиндианец? — гласът беше толкова тих, че Форк трябваше да се напругне, за да го чуе. Той поклати глава в знак на отрицание и човекът тайнствено продължи: — Индианското му име е Тъндър. Белите го знаят като Размирника. Той е най-бързият стрелец отсам Скалистите планини и мрази всички бели хора.

— Защо? — изграчи Форк.

— Не знам точно, чужденецо, но май че е замесена жена. Този, който го убие, ще си спечели уважението и благодарността на хора като приятеля ми, който вчера го предизвика и загуби.

— Какво стана? — заинтригувано попита Форк.

— Беше невероятно. Никога не съм виждал някой толкова бързо да извади пистолета си и да стреля. Страйкър простреля приятеля ми, без да му мигне окото. Ако искаш да научиш защо стана всичко, ще те заведе при приятеля си. Необходими ми са хора като теб, които мразят Страйкър, или Тъндър, или както там го викат.

Форк хвърли поглед назад, където Грейди говореше с капитан Старк и злобно се ухили.

— Заведи ме при приятеля си. Кълна се, че имаме какво да си кажем.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато Грейди говореше с капитан Старк, един мъж се приближи до Сорм, докосна с пръсти безукорната си нова шапка и запита:

— Добре ли сте, госпожо? Видях кавгата между вашия... хм... приятел и сунъра. Надявам се, не са ви засегнали с грубия си език.

Сорм се втренчи в непознатия, впечатлена от изисканите му маниери и реч. Изглеждаше на около тридесет и пет години, с пясъчна коса и светлокафяви очи, облечен по последна мода. Тънките му мустачки помръднаха, когато ѝ се усмихна. Приличаше на преуспяващ бизнесмен.

Подмамена от учтивостта на непознатия, Сорм бързо отвърна:

— Не бих нарекла господин Страйкър свой приятел. Познавам го бегло. А и обстоятелствата, при които се срещнахме, са много тъжни.

— Ах, да, трагичният инцидент, при който загина мъжът ви. Колко тъжно за вас, скъпа. Нека ви се представя. Аз съм Нат Търнър, току-що пристигнах в Гътри по работа. — Той не уточни с какво се занимава, а Сорм не си направи труда да попита.

Гледаше го изпитателно и с недоверие относно намеренията му.

— Аз съм Сорм Кенеди.

— Не ви се сърдя за предпазливостта, госпожо Кенеди. В Гътри е тъпкано с всякакви мошеници. Но веднага разбрах, че сте дама, и дойдох само за да ви предложа услугите си, доколкото мога — добави той, като хвърли бегъл поглед към Грейди. — Индианецът досажда ли ви?

— Благодаря ви за загрижеността, господин Търнър, но мога и сама да се оправям.

— Разбира се, че можете, но все пак, ако се наложи, отседнал съм в хотел „Гътри“. Виждам, че сте на опашката. Да не би случайно да сте спечелили парцел в Оклахома?

Сорм лъчезарно се усмихна, нетърпелива да се похвали как се е сдобила с превъзходна земя.

— Да, не е ли чудесно?

— Бих казал забележително, макар че се питам как ли ще се справите сама. Фермерството, е трудна работа дори за мъж, а какво остава за жена.

Сторм войнствено издаде напред долната си устна.

— Може би няма да се занимавам със земеделие. Както знаете, има и други възможности. Освен това чудесно се оправям и без чужда помощ.

— Похвално, наистина, но не особено практично. Отсега мога да ви кажа, че като осъзнаете непоносимата отговорност, която поемате, ще започнете да мислите другояче. Ако...

— Няма.

— Но ако това стане, за мен ще бъде удоволствие да купя земята ви на разумна цена. Помислете си само — ще можете да се върнете у дома с пари и да си намерите подходящ съпруг, който да се грижи за вас.

— Оценявам съвета ви, господин Търнър, но сега Оклахома е моят дом. При всички положения аз оставам тук.

— Кой е човекът, който говори с госпожа Кенеди — обърна се Грейди към капитан Старк, когато забеляза, че Сторм има компания.

— Спекулант, казва се Нат Търнър — отвърна Старк, след като хвърли поглед към двамата. — Почти нищо не зная за него. Току-що пристигна в града.

Грейди не хареса начина, по който мъжът се беше лепнал за Сторм.

— Извинете, капитане, мисля, че трябва да разбера какво иска от нея.

— Много добре, Страйкър. И не забравяй, не се забърквай в неприятности. За разлика от баща ти аз не обръщам внимание на слуховете за теб. Но при най-малкия намек за неприятност ще бъда безкомпромисен.

— Ще го запомня, капитане — отвърна Грейди, чието внимание вече бе насочено към Сторм и мъжа, с когото разговаряше.

— И все пак, моля ви, не се колебайте да ме потърсите, за каквото и да е — дочу Грейди думите на непознатия.

— Има ли нещо? — попита Грейди, впери в Търнър свиреп поглед, излъчващ неприкрита неприязън.

— Чисто и просто предлагам услугите си на госпожа Кенеди — бързо отвърна Търнър.

Полуиндианецът беше от хората, които Търнър обикновено избягваше, хора, които първо действат, а после питат. Житейската философия на Търнър беше никога да не се забърква лично с опасни хора. Имаше други, заобиколни пътища да надвие такива мъже, без да се излага на рискове. Старателно заобикаляше неприятностите, за да опази репутацията си неопетнена.

— Госпожа Кенеди няма нужда от услугите ви, Търнър — по някаква причина Грейди от пръв поглед не хареса Нат Търнър.

— Нямам нужда от адвокат — ядоса се Сорм. Защо Грейди смята, че носи отговорност за нея? Няма право да говори от нейно име. Щом останат сами ще му го каже.

— Много ви благодаря, господин Търнър, за любезното предложение, но мисля, че няма да имам проблеми.

— Тогава да тръгвам — каза Търнър и повдигна шапката си. — За мен беше удоволствие да се запознаем, госпожо Кенеди. — Набързо се поклони на Грейди и продължи по пътя си.

— Често ли разговаряш с непознати? — Грейди бе обхванат от безпричинен гняв. — Родителите ти на нищо ли не са те научили?

— Да не би да мислиш, че аз съм го насърчила — изфуча Сорм. — Господин Търнър забелязал спора ти с Форк и любезно предложи помощта си. Смятам го за истински джентълмен.

— Някои мъже предпочитат вдовиците заради тяхната опитност — каза Грейди грубо, — а други избират за жертви красивите жени, прекалено глупави, за да прозрат истинските им намерения. Ти си млада, красива и желанието, което предизвикваш, е опасно за теб. Най-разумно е да отблъскваш такива като Търнър. Не си достатъчно опитна, за да се справиш с тях.

Изненадата, изписана по лицето на Сорм, обърка Грейди. Тя не знае ли, че мъжете я смятат за красива и я желаят? Толкова ли е наивна, та да си няма понятие колко е хубава и да не разбира, че вродената ѝ чувственост подлудява мъжете? Всичко в нея бе необикновено. От върха на блестящата си русокоса глава до пръстите на изящните си крака бе чувствена, предизвикателна и възбуждаща. За Грейди устните ѝ представляваха най-голямото изкушение — пълни и сочни, те сякаш бяха направени само за целувки.

— Нямам намерение да слушам нито вас, господин Страйкър, нито когото и да било друг. Правя каквото смятам за подходящо.

Грейди почти незабележимо се усмихна.

— След като сме съседни, защо не ме наричаш Грейди?

— Защото не смятам да се сближавам с вас твърде много — каза Сорм. Унищожителният ѝ отговор го разсмя. — Мислиш ли, че толкова бързо ще забравя кой е виновен за смъртта на Бъди?

Грейди се намръщи и се извърна. Сорм искаше да го сложи на мястото му и сега я прониза тръпка на удовлетворение от ловкостта, с която го постигна. Реши, че той е настина отвратителен човек.

Тогава се обади вътрешният ѝ глас: „В такъв случай защо толкова ти харесва да се заяждаш с него?“ и отговори: „Защото Грейди Страйкър е по-различен от всички.“

Сорм предпочете да не обръща внимание на гласа. Знаеше само, че Грейди Страйкър представлява опасност за нея. Щом само присъствието му я караше да забрави Бъди, до какво ли би я довело приятелството му. Само до неприятности, реши Сорм. До повече неприятности, отколкото можеше да си представи. Хора като Грейди Страйкър не се задържат дълго на едно място. Рано или късно, животинското в тях отново излиза наяве.

Щом регистрираха участие си, Сорм и Грейди се разделиха с уговорката да се срещнат по-късно при фургона. Сорм отиде първо в банката. Провери дали има достатъчно средства, за да купи дървен материал и да наеме работници за строежа на хижата. Щеше да бъде истинска къща, по необходимост малка, но достатъчна за непосредствените ѝ нужди. И никакви земянки и колиби, покрити с чамове. Много заселници строеха точно такива, защото беше евтино, макар и в тях да беше влажно и мръсно.

От банката Сорм се запъти към дъскорезницата, за да поръча дървен материал и покрив за къщата си. Собственикът я увери, че поръчката ще ѝ бъде доставена на следващия ден. Строежът можеше да започне незабавно.

Сорм и Грейди се срещнаха случайно в двора на дъскорезницата. Той също бе дошъл да си поръча дървен материал. Но тъй като не разполагаше с много пари, щеше да строи сам.

Накрая Сорм се отби в бакалницата за продукти, след което се отправи обратно към фургона. Беше успяла да се спазари за кладенеца

и да накупи някои неща, които двамата е Бъди бяха пропуснали. Натовари покупките във фургона, до пакетите на Грейди. Понеже той имаше да купува повече работи, те почти запълваха фургона. Най-отпред се мъдреше просторната палатка, в която смяташе да живее, докато си построи дом.

Сторм не се възпротиви, че Грейди седна на мястото на коларя. Беше прекалено изморена, за да спори. Изнурителните събития от последните няколко дни взимаха своето. Още бяха в покрайнините на Гътри, а Сторм вече спеше, облегла глава на рамото на Грейди като на възглавница.

Сторм дори не помръдна, когато Грейди я прегърна и я притисна до себе си. Привечер се захладдаше и тя се прилепи плътно до него заради уюта и топлината му. Не се събуди дори когато стигнаха до нейния парцел, и той я пренесе в палатката ѝ, нито когато внимателно я положи върху спалния чувал, който ѝ служеше за легло, и я зави с одеялото. После Грейди разтовари нейните покупки, струпа ги на купчина пред палатката и продължи с фургона към своето място. Там разтовари и своите запаси, разпрегна конете и ги спъна наблизко. Реши, че ще върне фургона на следващия ден — така щеше да има нов повод да види Сторм.

На другата сутрин дървеният материал и работниците на Сторм пристигнаха и за няколко часа скелетът на къщата се очерта. Междувременно Грейди започна сам строежа си — и естествено, неговата постройка напредваше много по-бавно. Сторм строеше новата си къща на повече от половин миля от палатката. И ето, тя вече се издигаше на тревистия хълм под редицата от дървета, които щяха да предпазват дома ѝ. И най-важното, беше възможно най-далеч от къщата на Грейди на брега на реката.

Кладенецът върви по-бавно от строежа на къщата, мислеше си Сторм, докато прекосяваше парцела на Грейди с кофи в ръце. Идваше с фургона до въжената маркировка на участка му и останалия път до реката изминаваше пеша. Тази всекидневна работа започваше да ѝ дотяга. Всеки път се чувстваше все по-задължена и това усещане ѝ беше противно. Понякога го виждаше на строежа и тогава кимваше за поздрав, а друг път от него нямаше и следа. Тя смяташе, че той навярно оглежда земята си. Не можеше да се примири, че неговата беше много по-хубава от нейната и му завиждаше.

Тази сутрин сигурно го нямаше на строежа, тъй като не се чуваха ударите на чука му. Сторм изпита дълбоко облекчение, че няма да види великолепното му тяло, разголено под слънцето. От гледката на полугодия Грейди, със стегнатите му мускули, лъскави от потта, сърцето ѝ почти винаги забиваше учестено.

— Как върви къщата ти?

Сторм се завъртя, изпусна току-що напълнените ведра и разля водата.

— Защо се промъкваш така иззад гърба ми?

— Не исках да те изплаша. Свикнал съм да се движа тихо — предполагам, че това ми е вродено качество и е в кръвта ми.

— Виж какво направих! — сопна се Сторм сърдито.

Намръщи се и подритна празното ведро. Едва тогава го огледа както трябва и ахна от изумление. Както обикновено, беше без риза и дори без панталони. Късият набедреник не скриваше почти нищо. Сторм задържа за кратко поглед върху опънатото парче еленова кожа на слабините му и отново го погледна в лицето.

— Веднага ще оправя това — Грейди грабна ведрата и се отправи към реката.

Сторм преглътна и се опита да гледа встрани, докато той се наведе да загребе вода. Виждаха се почти целите му задни части и тази гледка я доразстрои. Когато Грейди свърши и се обърна, лицето ѝ беше станало тъмночервено. Като схвана причината, той се изсмя тихо и подигравателно.

— Да не би тялото ми да те притеснява?

— А, не, защо?

— Ужасна лъжкиня си, Сторм Кенеди. Ако не те познавах, щях да те помисля за недокосната девица. Не си ли се наслаждавала на тялото на мъжа си? Не си ли го изучавала така, че и двамата да пламнете от желание?

Сторм се ужаси.

— Защо... Аз... как смееш да си помислиш, че аз... аз съм правила такива развратни неща!

Грейди повдигна вежди:

— Развратни? Ти беше омъжена, Сторм. Какво развратно има в това да желаеш съпруга си? Или да му доставиш удоволствие и в замяна да изпиташ същото?

— Не... Не знам за какво говориш. — Щателният му разпит я объркваше. Нямахше представа какво иска да каже. Грейди я гледаше вцепенен. Не можеше да допусне, че съпругът ѝ не ѝ беше открил прелестите на любовта. Дали Бъди Кенеди е бил толкова млад и неопитен, та да не може да оцени женското ѝ тяло и даровете, които то предлага?

— Не може да бъде! Не изпитваше ли удоволствие в брачното легло? — беше се втренчил омаяно в нежните ѝ розови, полуотворени от изненада и сякаш молеци за целувка устни. Желанието на Грейди да опита вкуса им стана толкова неудържимо, че помете всички морални задръжки.

Все още шокирана, Сторм усети намеренията му твърде късно, за да избяга. А и всъщност не беше сигурна, че иска да го направи, дори и да се беше осъзнала навреме. Вместо това отвори широко очи, когато ръцете му я обгърнаха и я притиснаха плътно, така че да усети мъжкото му желание. Когато в очите ѝ шокът премина в объркване, Грейди попита:

— Усещаш ли колко силно те желая?

Сторм едва не губеше свят от удоволствие. Натискът на твърдото му тяло върху нейната много по-нежна плът, беше нещо съвсем ново. Естествено, те с Бъди се бяха прегръщали, но тя никога не бе усещала възбудата му да прониква през всичките ѝ дрехи. Бъди беше нежен, внимателен любовник, винаги деликатно зачиташе чувствата ѝ. Любеха се само нощем, под прикритието на тъмнината и никога денем, когато светлината на деня разголява страстите. Нали така се прави?

Неочаквано осъзна, че Грейди я целува. Първо очерта с език нежните ѝ сочни устни, после изцяло ги покри със своите. Тя беше потресена от пламенността, с която отвърна на целувката му и отвори уста да се възпротиви. Това беше достатъчно за Грейди, който я притисна още по-плътно и плъзна езика си между раздалечените ѝ устни. Неговите устни изведнъж се втвърдиха и започнаха да изследват, да търсят, да молят, да не оставят място за съпротива, докато езикът му безмилостно проникваше навътре, отнемайки ѝ дъха. Нито веднъж за своите осемнадесет години не беше получавала целувка като тази, с която я дари Грейди Страйкър.

Сторм храбро, но безуспешно се бореше да се измъкне от ръцете на Грейди. Гъргоренето в гърлото ѝ явно засилваше възбудата му и целувката му ставаше все по-страстна, докато накрая тя усети, че примира от удоволствие.

Ненавиждаше това чувство.

Харесваше го.

Щеше ѝ се да продължи вечно. Това не е Бъди.

Мисълта за мъртвия ѝ съпруг и съзнанието, че Грейди ѝ доставя неизпитвано досега удоволствие, най-сетне я заставиха да реагира. А когато усети как ръцете му се плъзват към гърдите ѝ, тя разбра, че или трябва да бяга, или ще гори вечно в ада. Измъкна се от хватката му и отстъпи, задъхана не само от усилието. Оскъдният ѝ опит не я бе подготвил за това усещане — усещането, което Грейди я накара да изпита. Бе нещо смайващо и толкова разтърсващо, че я изплаши.

Не само Сторм беше потресена от целувката. Възбудата на Грейди бе също толкова зашеметяваща. Уж започна на шега, а бързо се превърна в неудържим порив. Стресна се от силата на страстите, които тази недопустима целувка събуди в него. Ето защо се оказа неподготвен, когато Сторм сви юмрук и го удари в лицето. Ударът го улучи в окото и той загуби равновесие. Не можа да се задържи прав и тежко седна на земята. От дробовете му се изтръгна мощна струя въздух, примесена с нещо като сумтене. Сторм с огромно удоволствие видя изненадата, изписана на лицето му, както и вече забележимия оток край дясното му око.

— Да не си посмял да ме докоснеш пак!

Все още замаян, Грейди седеше на земята и гледаше Сторм с нараснало уважение. Усещаше подутината си и се питаше дали и нея я боли толкова, колкото него. Беше впечатлен от силата ѝ и се надяваше да не си е счупила нещо.

— Можеше да ме предупредиш, че ще ме удряш — оплака се той.

Сторм се засмя. Макар че ръката ужасно я болеше, струваше си да се види нахалният полуиндианец укротен.

— Сдържай си ръцете, Грейди Страйкър, и няма да съм принудена да се отбранявам.

— Много шум вдигаш, госпожо — каза Грейди, като се надигна. — На теб всъщност много ти харесва това, което направих. Всички

бели жени ли са толкова ужасно опърничави?

— Не отговарям за другите, но аз не съм от жените, които позволяват на всеки срещнат да ги целува.

— Заради индианската ми кръв ли? — суровите му сини очи я гледаха изпитателно, настояваха за отговор.

— Заради начина, по който ме целуваше и докосваше. Не ми харесва. Собственият ми съпруг не го е правил.

Грейди я изгледа недоверчиво.

— Толкова по-зле. Време е някой да го направи.

— Какво знаеш ти за брака? — разяри се тя. Очевидно този полуиндианец не разбираше нищо от свещения брачен съюз.

— Ожених се, преди да навърша двадесет и две — думите му я обезкуражиха.

— Женен? Ти имаш съпруга? — защо ли от тази новина сърцето ѝ се сви, зачуди се Сорм.

— Имах съпруга.

Сорм реши, че е ужасен инат и попита:

— Какво стана с нея? Заряза ли я?

— Лятното небе не е жива. Преди три години тя отиде на небето.

Глухият му глас ѝ показва колко страда от смъртта на жена си. Сорм си помисли, че навярно много я е обичал, щом след толкова време още му е толкова мъчно.

— Съжалявам — не можа да намери други думи, с които да изрази съчувствието си.

— Беше отдавна. Вече не боли толкова — каза Грейди, загледан в далечината. — С времето и ти ще изпиташ същото. Животът продължава. Един ден ще си намериш нов спътник.

— А ти? Искам да кажа, намери ли си нов спътник?

Когато отговори „Може би“ очите му я гледаха остро и изпитателно.

Преценяващият му поглед изнерви Сорм. Понякога я гледаше така, сякаш той е котарак, а тя — паничката му с мляко.

— Желая ти късмет тогава. Трябва да е някоя необикновена жена, за да се справя с теб.

— Да, съвсем необикновена.

— Време е да си вървя — Сорм грабна напълнените от Грейди ведра и тръгна. Разговорът стана прекалено личен. А и се страхуваше,

че след като я целуна, може отново да я надхитри. Още една подобна целувка и нямаше да може да си каже и името.

— Нека ги занеса до фургона — каза Грейди и взе ведрата от ръцете ѝ. Като не намери причина да откаже, Сторм забърза напред и остави Грейди да я следва.

В началото на ноември къщата на Сторм беше готова. Не беше довършена докрай, но бе достатъчно здрава и удобна, за да я пази от зимните ветрове. Сторм изписа от Гътри някои мебели и работниците ги донесоха, преди да си отидат. Кладенецът още не беше завършен, работата по него продължаваше. Междувременно тя все още минаваше всеки ден през земята на Грейди, за да отиде до реката.

Истинска гордост за Сторм беше стоманената печка, купена в Гътри, разположена като някакъв тлъст черен Буда в кухненската част на хижичката. Смяташе след време да дострой спалня, а може би и отделна кухня. Но засега единствената голяма стая ѝ бе напълно достатъчна.

В единия ъгъл, отделен от работната част на помещението с провесено от тавана одеяло, се намираше леглото с месингова рамка и дебел пухен дюшек. Спартанското обзавеждане включваше още маса, два стола и няколко керосинови лампи. Домът ѝ изглеждаше доста гол в сравнение с къщата на родителите ѝ в Мисури, но Сторм знаеше, че с времето ще подреди така, че да се гордее с него.

Първият гост в новата ѝ къща беше Нат Търнър. В един слънчев ден той се появи с букет есенни цветя. Сторм зяпна от изненада като го видя да се носи към къщата с подарък в ръка.

— В града научих, че къщата ти е готова и исках първи да ти донеса подарък за новия дом — каза той със сервилна усмивка. — Не е кой знае какво, но разбирам колко самотна се чувстваш.

— Ами благодаря, господин Търнър — Сторм се трогна от загрижеността му. — Ще влезете ли? Тъкмо щях да обядвам. Ако желаете, можете да ми правите компания.

— За мен ще е истинско удоволствие — отвърна Нат, свали си шапката и я последва. Вътре се огледа любопитно. Чудеше се какво кара жена като Сторм Кенеди да живее в оскъдно обзаведена къща с

една-единствена стая и без малките удоволствия, които правят живота поносим.

— Направили сте наистина приятен дом, госпожо Кенеди. — Лъжите се лееха от устата му. Когато имаше интерес, лъжеше и мамеше без никакви задръжки. — Може ли да ви наричам Сторм?

— Ами, да, предполагам — запъна се Сторм. Нямахте причина да не му разреши.

— А вие ми казвайте Нат. Чувствам ви като стар приятел. Решихте ли вече как ще обработвате земята без чужда помощ?

Сторм действително доста беше мислила напоследък. Парите нямаше да ѝ стигнат да наеме помощници, а все пак трябваше по някакъв начин да използва земята.

— Все още обмислям някои възможности, господин... Нат. Моля, седнете — посочи му тя единия от кухненските столове. — Дано сте гладен. Рано сутринта застрелях заек и сготвих прекрасно задушено. Имам бисквити и мед за десерт.

— Истински пир, Сторм. Благодаря, изгладнял съм. Добре ли стреляш? Често ли ловуваш?

— Само дребен дивеч — отговори Сторм, докато сипваше задушеното. — Покойният ми съпруг Бъди ме научи да стрелям още когато бяхме деца. Не съм кой знае какъв майстор, но мога да се оправя с пушката.

— И слава богу, както си сам-самичка тук! Имаш ли някакви проблеми с мелеза от съседния парцел? Срамота е да се разрешава на такива да живеят между цивилизовани хора.

Лъжицата на Сторм застина във въздуха.

— Да не би да говорите за Грейди Страйкър? Не знаете ли, че баща му притежава една от най-големите и богати ферми в Уайоминг? — Тя не беше сигурна, че това е истина, но изкушението да покаже, че Грейди не е дивак, за какъвто го мислят, беше твърде голямо. Е, поправи се тя мълчаливо, той може и да е дивак всъщност, но то няма нищо общо с индианската му кръв. Някаква жестокост го е променила. Нямахте и представа каква е тя, но смяташе някой ден да научи истината.

Търнър остана с отворена уста.

— Изобщо не подозирах. Според слуховете бил индианец размирник, наречен Тъндър, който тероризирал белите заселници и ги

нападал безразборно.

— Не знаех — Сторм безгрижно вдигна рамене.

— Слушай, Сторм, не се доверявай на мелеза. Няма значение кои са родителите му, той е убиец. Мисля, че наистина се налага да дообмислиш решението си да живееш тук.

— Няма да оставя земята си.

— Ще ти дам добра цена, ако ми я продадеш. Остави ме да се оправя с мелеза. Знаем как да се справям с такива.

— Ако ми потрябва помощта ти, ще ти кажа — рязко отвърна Сторм. Мразеше да я притискат. — Колкото до парцела, Нат, смятам да го задържа. Знаем, че ще ми е трудно да го обработвам, затова ще отглеждам добитък.

— Добитък? Разбираш ли нещо от скотовъдство?

— Горедолу колкото и от земеделие, но това няма да ме спре. Вече говорих с един човек в града, който обеща напролет да ми продаде малко стадо.

— Решителна жена си, Сторм — каза Нат, ставайки от стола. — Обедът беше чудесен, но вече трябва да вървя. Ако си промениш решението, знаеш къде да ме намериш.

— Няма да си променя решението. Цветята са прекрасни. Много мило, че ми ги донесе.

Нат нахлупи шапката си и излезе. Разочарованата му физиономия показваше, че съвсем не е доволен от резултатите на посещението си. Надяваше се досега вдовицата Кенеди да е напълно отвратена от трудностите на заселническия живот и да е склонна да продаде парцела си. Земята си я биваше, идеално пасбище и ако сложеше ръка върху нея можеше да изкара добра печалба. Тревата беше толкова буйна, че ако тя реши, за разлика от другите фермери, да отглежда добитък, ще натрупа цяло богатство.

— Какво търсиш тук, Търнър?

Търнър беше така завладян от коварните си планове, че не чу кога се е приближил Грейди, яхнал Светкавица.

— Мога да ти задам същия въпрос, Страйкър. Или може би предпочиташ да те наричат Тъндър?

През лицето на Грейди премина полуусмивка, която не достигна очите му.

— И Страйкър е добре. Не ми отговори на въпроса.

— Не че те засяга, но чух, че къщата на Сторм е готова и дойдох да ѝ поднеса подарък.

— Сторм? — веждите на Грейди многозначително се вдигнаха.

— Откога си говорите на малко име с госпожа Кенеди?

— Откакто се сприятелихме.

— Стой настрана от нея. По-добре да си няма вземане-даване с такива като тебе.

— И да я оставя на такива като теб? — Търнър се изсмя гадно.

— Няма да стане. Освен това, съмнявам се, че може прерията да е добра за сама жена без мъж закрилник. Щом реши да продава ще съм до нея с парите. И на теб ти предлагам същото, Страйкър. Хора като теб не се застояват дълго на едно място. Земята ти е даже по-хубава от тази на Сторм. Като решиш да заминеш, аз ще я взема.

— Ще си продам земята, Търнър... — Очите на Нат се ококориха и устните му се разтегнаха в победоносна усмивка, — когато целият ад замръзне.

ПЕТА ГЛАВА

— За какво беше всичко това? — попита Сторм, докато проследяваше с поглед препускащия с все сили Нат. — Какво му каза?

Грейди плющеше с камшика наоколо, без да разбере, че Сторм е излязла да види какво става. Той спря за момент, за да ѝ се полюбува мълчаливо. От няколко дена не беше виждал Сторм и при всяка нова среща с нея оставаше поразен от сияйната ѝ красота. Златистата коса и бяла кожа бяха точната противоположност на мургавата хубост на Лятното небе. Но докато индианката беше стройна като момче, Сторм бе по-скоро сладна, с висок бюст, тясна, тясна талия и леко закръглен ханш.

Сторм се ядоса на Грейди, който я оглеждаше бавно от горе до долу. „Какво се е вторачил в мен?“ — питаше се тя. Караше я да се чувства неудобно, гледаше я, сякаш ще я лапне. Но неусетно и за самата нея, собствените ѝ очи пробягаха по високата му, облечена в еленова кожа фигура. Никога ли не облича нормални дрехи като всички хора? Лекото, еластично еленово облекло прилепваше към тялото му като втора кожа и подчертаваше цялата му хубост. Изглеждаше стегнат, слаб и жилиав, мускулестото му тяло се движеше с непринудено изящество. Силен и смущаващ — същинско изкушение за душевния ѝ покой.

Изведнъж го чу да се киска:

— Нещо интересно ли видя?

Ядосана, че са я хванали на местопрестъплението, както се възхищава на този мелез, Сторм наежено отвърна:

— Мога да те питам същото.

— Всичко, което виждам, ми е интересно и ми харесва — отговорът му я завари неподготвена.

— На мен пък не — заяви високомерно и отмести поглед от него. — Господин Търнър много бързаше да си тръгне.

— Не прие добре съвета ми да не се увърта около теб. Прекалено далеч отиде с предложението, което ми направи за земята.

— Кой те назначи за мой пазач? И преди ти казах, мога сама да се грижа за себе си.

— По някаква проклета причина се чувствам отговорен за теб — оплака се Грейди. — Така че, най-малкото, което можеш да направиш, е да се покажеш благодарна.

— Не бих нарекла чувствата си към вас точно благодарност, господин Страйкър.

— Има поне половин дузина неща, които бих предпочел да изпитваш към мен — отвърна Грейди и сам се изненада от отговора си. — Има половин дузина приятни неща, които бихме могли да вършим, вместо да се караме.

От резкия му груб глас я побиха тръпки. Досега думи или глас на мъж не я бяха възбуждали така. Цялата гореше, вътрешностите ѝ сякаш се топяха. За бога, та тя не е девственица, защо реагира като някаква невинна ученичка, която не знае какво правят мъжете с жените? И защо не се чувстваше така с Бъди? Дългото приятелство с него беше спокойно ѝ мило, като между брат и сестра. Този ли арогантен и опасен мъж трябваше да ѝ разкрие, че в живота има толкова много неща, за които не е и подозирала? Думите му изразяваха неочакван присмех към единствения начин на живот, който ѝ беше известен и това я плашеше.

— Задръж си мнението за себе си, Грейди Страйкър. Ако ми потрябва помощта ти, ще я поискам, но не чакай да е скоро. Предполагам, че си дошъл за нещо, така че изплюй камъчето, преди да съм затворила вратата под носа ти.

— Доста си категорична за възрастта си, Сорм Кенеди — каза Грейди леко развеселен. — Имам най-доброто желание да помогна, да се грижа за теб, но ти не ми даваш. Просто дойдох да видя не ти ли трябва нещо от града. Отивам в Гътри да купя пирони, за да си довърша къщичката. Вече се пренесох в нея, но се нуждае от някои удобства.

Сорм се изчерви. Може би Грейди наистина се опитваше да бъде добър съсед, но нямаше нужда да се държи грубо с гостите ѝ. Наистина бе много мило от страна на Нат Търнър да ѝ донесе цветя за новия дом. Не можеше да го осъжда, задето иска да купи земята ѝ, а и ѝ се виждаше много достойно, че не бе настоял повече, нито бе се ядосал от отказа ѝ.

— Аз... Оценявам предложението ти, но нямам нужда от нищо.
— И добави: — Вече няма да взимам вода от реката. От вчера имам кладенец.

— И аз мисля да си изкопая кладенец, след като си завърша къщата. Дано земята не замръзне дотогава.

— Ако не успееш до зимата, можеш да взимаш вода от моя кладенец — чу се да казва Сторм. — Дължа ти поне това, след като ти ми разреши да отивам до реката през твоята земя. Ела, ще ти го покажа.

Докато говореше, Грейди я гледаше само в устата. Това беше най-сладката уста — със сочни нежни устни, създадени за целувка. Не си спомняше да е виждал други толкова примамливи розови устни. Тя несъзнателно пристъпи напред да му покаже кладенеца. Сблъскаха се и телата им се събраха с мек удар.

— О! — тя широко отвори очи, когато ръцете му я прегърнаха.

— О, скъпа! — Вече нямаше как да не я целуне — ръцете му почти я обгръщаха, телата им се сливаха в едно. — Хич не ме интересува, без да искаш ли го направи или нарочно. Очите му се присвиха и проблеснаха решително.

— Аз не...

Думите потънаха в гърлото ѝ. Грейди покри устата ѝ със своята, езикът му очерта меката сочност на устните ѝ. Принуди я да отвори уста със силен натиск на езика си, настоятелно, както Бъди никога не бе го правил и по тялото ѝ се разля опияняваща топлина. Тъкмо да дойде на себе си от страстната му целувка, и устните му изведнъж се втвърдиха. Започнаха да търсят, да молят за отговор нещо, което тя отчаяно се мъчеше да удържи. Тогава, също така рязко, той прекъсна целувката и я погледна в очите. Устата ѝ гореше от желание и краката не я държаха.

— Отвърни ми на целувката — молбата беше произнесена с гърлено ръмжене.

— Не, аз...

— Ако не го направиш, ще те целувам, докато ти омръзне да се дърпаш.

— Грейди, защо правиш това с мен? — Тя облиза устни и усети вкуса му на езика си.

— Проклет да съм, ако знам.

После устните му отново намериха нейните, този път още по-настоятелно. Сторм с опита да го отблъсне, но ръцете му потънах в косата ѝ и задържаха главата ѝ. Грейди продължи сладостно да мачка устните ѝ.

— Целуни ме, проклетнице!

Тя инстинктивно разбра какво трябва да направи и отвори уста. Той потърси езика ѝ със своя и когато го намери, всмука го в устата си. Тя нямаше какво друго да направи, освен да го целуне. Със страст, каквато не подозираше у себе си, тя се отдаде докрай на огнената му целувка. После, без предупреждение, устата му се откъсна от нейната, за да поеме изгарящия път надолу по шията ѝ, докато ръцете му притискаха бедрата ѝ към напрегнатите му слабини. Когато накрая я пусна, очите ѝ останаха ококорени, а лицето ѝ изразяваше изумление и неверие.

Какво ѝ ставаше?

Гъста гореща кръв изпълни вените на Грейди и той разбра без съмнение, че иска тази жена. Желаше я повече от всяка друга. Включително и от Лятното небе. Любенето с Лятното небе беше приятно и нежно, естествено като дишането и съня. Но Грейди инстинктивно усещаше, че когато се съберат със Сторм, в това няма да има нищо мило и кротко. Ще бъде разтърсващо, диво и необуздано като имената им и ще промени живота им завинаги.

Беше ли подготвен за такова сътресение?

Изведнъж погледът му се отклони, лицето му не изразяваше никакво чувство. Дрезгавият шепот идваше от дълбините на душата му:

— Какво направи с мен?

Думите му предизвикаха тръпка на мрачно предчувствие по гърба на Сторм.

— Аз... не съм направила нищо. Нищо не мога да направя, ако продължаваш да ме мачкаш и целуваш.

Той я погледна косо.

— Нещо в теб ме кара да забравя, че съм индиански воин. Индианските воини не показват страстите си и владеят чувствата си. А аз просто не мога да се откъсна от теб. Искам да докосвам кожата ти, без дрехите да ме спират — той се пресегна и погали гърдите ѝ.

Зърната ѝ се втвърдиха като стегнати малки пъпки под ръцете му и тя се задъха от ужас.

— Искам да те целувам, докато устните ти набъбнат от целувките ми и коленете ти омекнат.

Тя ловко се измъкна, уплашена от следващите му думи.

— Искам да се любя с теб, Сторм Кенеди. Сторм отвори уста, неспособна да издаде и звук, за да го нарече с всички обидни имена, които заслужаваше. Преглътна конвулсивно и успя да изрече:

— Махай се! Как смееш да ми говориш такива ужасни неща!

— Сред Лакота да пожелаеш жена не е лошо нещо. То е правилно и естествено. Ти си вдовица, знаеш мъжките желания. И се кълна, че ме искаш.

— Не можеш да се кълнеш в такова нещо! Това е грях!

Той се развесели искрено.

— Ще видим, Сторм Кенеди, ще видим. А сега, ако ти трябва нещо от града, ще те освободя от неприятното си присъствие. Но помни, скъпа, един ден Тъндър и Сторм ще се съберат в зашеметяващата страст. Великия Баща го каза: „Тъндър и Сторм не могат един без друг“ Сблъсъкът доказва, че ще си струва да се види.

Обърна се рязко, метна се на Светкавица и изчезна сред облак прах.

„Тъндър и Сторм? Великия Баща? За какво изобщо говори Грейди?“ — питаше се Сторм заинтригувано. Говореше с гатанки, които нямаха смисъл. Но инстинктът ѝ подсказваше, че Грейди Страйкър е заплаха за самото ѝ съществуване. Дълбочината и необхватността на желанието му я плашеха.

По целия път до града Грейди се усмихваше. От години нищо не му бе доставяло такова удоволствие, както Сторм Кенеди. Ще не ще, тя ще се предаде.

Грейди навлезе в оживения град и отиде направо в железарията да си купи пирони. Оттам се отправи към магазина. Отчаяно се нуждаеше от топли дрехи и ботуши. Надеждните дрехи от еленова кожа и мокасините му вършеха добра работа, но ако искаше да се прави на бял, трябваше да е облечен подходящо. Излезе от магазина след някакъв си половин час, облечен в панталони от пике и фланелена риза и обут в кафяви кожени ботуши като онези, с които помагаше на баща си в ранчото. Под мишница носеше дебел овчи кожух и току-що

свалените дрехи от еленова кожа. След като натовари пакетите на коня, се отправи към банката. Там все още имаше пари, депозирани в сметката на негово име. Тъндър не се нуждаеше от банки, но за Грейди Страйкър банката беше удобен начин за съхраняване на останалите средства. Само едно нещо не направи — не се подстрига. Не можеше наведнъж да се раздели с всичко индианско. Упорито оставаше верен на дългата си коса, с което демонстрираше абсолютното си презрение към прозвището „мелез“. Грейди Страйкър се гордееше с кръвта на Лакота и индианския си произход.

Докато Грейди вървеше към банката, от прикритието на една хотелска стая с изглед към улицата го проследиха двама мъже.

— Това е копелето, Пърди. Ако не беше той, щях да имам страхотно парче земя до реката.

Пърди кимна съчувствено.

— Заради него дясната ми ръка, с която стрелям, е извън строя. Чувал бях, че е бърз с пистолета, но нямах представа, че е чак толкова бърз. В никакъв случай не съм приключил още с него.

— Нито пък аз — измърмори Лу Форк, докато гледаше как Грейди влиза в банката.

— Престанете и двамата — обади се Нат Търнър. — Наех ви за нещо и то не е убийството на полуиндианеца. Може би по-късно, ако сам не клекне, ще се изправим пред този проблем. Но сега се съсредоточете върху вдовицата Кенеди. Сега от всички заселници, които ще посрещнат за първи път зимата в прерията, тя е най-уязвима и склонна да продаде земята си.

— Искаш да убиеш жена? — попита Пърди. Той никога не беше убивал жена и не знаеше как да постъпи.

— Не, по дяволите, не да я убиете. Само я сплашете така, че да дойде да ме моли на колене да купя земята ѝ.

— Какво пък му е толкоз хубавото на парцела ѝ? — интересува се Форк.

— Има един богат купувач от Тексас, който ще купи толкова земя в Оклахома, колкото може да докопа. И най-добре да е по-близо до реката. Доколкото разбрах, смятал да отглежда добитък в Оклахома и Канзас.

— И мислиш, че тая Кенеди ще я продаде на теб? — попита Форк.

— Ако го направи, ще ударя добра печалба — обясни Търнър. — Вие двамата можете да се включите в печалбата, стига да я накарате да продава. А щом тя си отиде, мисля, че и полуиндианецът няма да остане дълго. Вътрешният глас ми казва, че повече го интересува младата вдовица, отколкото земята. Ако тя си продаде парцела, и той ще се предаде и ще ми предложи своя.

— На твоето място не бих се мяркал втори път пред очите на Размирника — посъветва Пърди. — Глей к'во ми направи. Можеше да ме убие.

— Но не те уби и сега работиш за мен.

— Да бе, ама ние всъщност искаме да докопаме индианеца — възропта Форк.

— Ето какво — започна Търнър наставнически. — Свършете си вашата работа, момчета, а после аз ще ви помогна с каквото мога да тръшнем мелеза. Освен това ще ви платя страхотни мангизи, ако успеете да изгоните Сорм Кенеди от парцела ѝ. — Пърди и Форк размениха блеснали погледи.

— Дадено, шефе. Наел си точно хората, които ти трябва. Другата седмица тая проклета ръка ще е като нова.

— Нека е другата седмица — съгласи се Търнър, стисна ръцете на двамата, за да склучи сделката. — Не ме интересува какво ще правите, само не я убивайте, преди да е подписала, че ми продава земята и си е получила парите.

— Какво ще кажеш малко да се позабавляваме с нея! — Форкскръга Пърди в рамото и мръснишки се ухили. — Вдовицата изглежда дяволски добре. И е млада.

— Всичко, каквото се налага — каза Търнър и се намръщи от отвращение. — Само не ми разправяйте подробности, след като си свършите работата.

Сорм не беше виждала Грейди вече цяла седмица, откакто я целуна така страстно пред собствената ѝ къща. Тя мислено простена, като си спомни поразителната пламенност, с която му отвърна и как страстната му целувка жегна самата ѝ душа. Мисълта за целувката му я накара да се разбунтува. Как смее да я гледа с тия самонадеяни сини очи и да я докосва с изгарящите си устни!

Ами ръцете му? Мили боже, ръцете му бяха навсякъде! Примамвах я със силата на ласките си, принуждавах я да забрави всичко, освен необходимостта да се притиска похотливо към неговото тяло. Заради собственото си спокойствие Сторм се надяваше, че той никога вече няма да стъпи в нейния парцел.

За нещастие, желанието ѝ не се изпълни. Едно ясно утро Грейди се появи на вратата ѝ, ухилен до уши. Когато ѝ каза, че е завършил къщата си, тя го поздрави колебливо.

— Сигурно имаш кафе на печката, нали? — попита Грейди, хвърляйки поглед към вътрешността на къщата ѝ. Неговата съвсем не беше така уютно подредена. Имаше само най-необходимите мебели, които просто изпълняваха предназначението си и толкова.

На Сторм въобще не ѝ се искаше да пуска Грейди вътре. Тази мисъл мина през ума ѝ, когато се чу да го кани да влезе и да се стопли. Още не беше палила новата камина, защото готварската печка беше достатъчна в тези студени, но слънчеви есенни дни. Грейди седна до масата и Сторм му наля чаша кафе.

— Напоследък да си виждала твоя приятел Търнър? — попита той.

— Не, защо?

— Той е спекулант. Търси земя и изглежда е решил да вземе твоята. Ти си сама, без съпруг и фактически без закрила, така че той е сигурен, че ще му я продадеш, ако почака достатъчно дълго.

— Греши — натърти Сторм решително.

— Зимата ще е дълга, Сторм. Събра ли дърва за камината? Хиляди неща трябва да се подготвят за дните, когато няма да можеш да излезеш от къщата.

— Аз... Не... Още не съм нацепила дърва. Предполагам, че ще го направя в някой от близките дни.

— Няма нужда — каза Грейди хрипкаво. — Аз ти нацепих. Това е най-малкото, което можеш да направя заради... Заради станалото. Ако ми дадеш фургона си, ще го натоваря и утре ще ти ги докарам.

— Нацепил си ми дърва? — попита Сторм учудено. — Нямаше нужда, аз...

— В твоя парцел дърветата са малко, а в моя е пълно. Бих го сторил за всеки съсед. Пък и съм свикнал на тежка работа, докато ти... е, нека го кажем просто, че си създадена за друго... — напрегнатият

поглед на сините му очи не оставяше място за съмнение относно намеренията му.

Сторм някак си успя да запази самообладание и каза с лукава усмивка:

— Аз пък не се сещам за какво друго ставаш, освен за груба работа. Като ти гледам бицепсите, бих казала, че мускулите ти са повече от мозъка.

Сторм кипна, когато непоносимият му смях изпълни стаята.

— Изненадан съм, че си забелязала. Сторм ядно изръмжа. Не познаваше по-вбесяващ човек. Как ли изобщо е живяла жена му с него?

— Ако си си изпил кафето, имам работа навън. Благодаря, че си ми нарязал дърва. Можеш да използваш фургона, когато искаш. Да си призная, не те смятах за толкова грижовен.

Грейди остави чашата и се надигна от стола.

— Не знаеш на какво съм способен, Сторм Кенеди. — Гласът му бе нисък и рязък и предизвика тръпка по гърба ѝ. — Но някой ден ще разбереш!

Той енергично се обърна и излезе през вратата. Сторм остана с отворена уста, готова да го скастри, но думите просто не ѝ идваха. Само можа да проследи широките му рамене, тънкия кръст и стегнатите бедра, обути в тесни панталони от пике.

Колкото и да се мъчеше Сторм да се съсредоточи върху работата си, отнякъде все изникваше и я преследваше лицето на Грейди. Не можеше да отрече, че е привлекателен. Лицето му беше като изваяно от скулптор. Слънцето бе направило кожата му бронзова, а черната му коса, макар и малко дълга за нейния вкус, контрастираше ярко със сините очи. А устата му... смелите очертания на устните, големи и изящно извити, сладни, изкусителни... Боже, само мисълта за него я караше да настръхва. Но това, което наистина я разтреперваше, бе изгарящият му поглед. Не си спомняше Бъди някога да я е поглеждал така.

Сторм си приготви вечеря. Чудеше се дали не трябва да покани и Грейди. Или пък да вечеря с Нат Търнър в града. Макар и да не го бе споделяла с Грейди, водеше наистина самотен живот. Последният път в града чу, че следващата събота ще има голяма танцова забава. Може

би трябва да отиде. Бързо прогони тази мисъл от главата си — вдовиците не ходят на такива места, докато са още в траур.

„Траурът изглежда безкраен“ — помисли си тя мрачно.

Те с Бъди бяха толкова млади, не си и помисляха, че единият от тях може да умре така скоро. Знаеше, че Бъди не би искал да тъгува дълго, той искаше тя да е щастлива и да се радва на живота. Но колкото и самотна да бе, Сторм осъзнаваше, че земята е нейното спасение, че каквото и да става, трябва да се държи за нея и да оцелее. Само тоя досаден Грейди Страйкър да престане да я дразни.

Сторм погледна през прозореца и се изненада колко се е стъмнило, докато вечеря и измие съдовете. На мастиленочерното небе нямаше нито една звезда, плътни облаци се носеха от запад и закриваха бледия резен на луната. Някъде в прерията отекна гръмотевица и далечни светкавици прорязаха безлунното небе. Сторм се надяваше, че приближаващата буря няма да е силна, защото бурите винаги я потискаха. Упрекна се, че е глезла и се приготви да си ляга.

Тъкмо си облече фината батистена нощница, когато в тъмнината навън зачаткаха копита. Тя се приближи до прозореца и дръпна пердето. Беше много тъмно, за да различи нещо, но тропотът на копита нарастваше с всяка минута. По тялото ѝ премина тръпка на мрачно предчувствие. Инстинктът ѝ подсказваше, че това не е приятелско съседско посещение. Загаси светлината и стисна заредения пистолет. Тогава започнаха стрелбата и крясъците.

Стаена до прозореца, Сторм трескаво търсеше причината за това безсмислено нападение. Докато куршумите се забиваха в къщата ѝ с бясна скорост, тя се опитваше да изрови от паметта си някой, който ѝ желае злото и не можа.

Не знаеше колко души стрелят отвън, нито защо, но по честата стрелба разбра, че не е само един. Обикаляха къщата, стреляха напосоки и крещяха. Един куршум разби стъкленото прозорче, с което Сторм толкова се гордееше. Тя внимателно надигна глава, подпря пистолета на ръба на прозореца и стреля няколко пъти към тъмните сенки, които се отдалечиха. Беше много по-разумно да отвърне на нападателите със същото, отколкото да ги остави да си мислят, че е някаква безпомощна жена, свита в ъгъла от ужас — реши Сторм и даде още един залп. Имаше достатъчно амуниции и можеше да защити

собствеността си не по-зле от всеки мъж. И все пак би се чувствала далеч по-добре, ако знаеше за какво е всичко това.

Ами какво ще стане с нея, ако не е успяла да ги прогони?

Отговорът дойде по-бързо, отколкото очакваше. Внезапната тишина предизвика нов страх и тя надигна глава, за да погледне през разбития прозорец. За момент ликуващо си помисли, че е прогонила нападателите. Но в следващия миг заключената врата поддаде на нечии ботуши и с трясък се отвори. Сторм изпищя, когато двамата мъже, нахлули в къщата ѝ, я видяха стаена под прозореца и се насочиха към нея. Сграбчиха я, преди да успее да вдигне пистолета и да стреля.

Грейди неспокойно кръстосваше с дълги крачки тясната си стая. Нещо го бе разтревожило, а предчувствието обикновено не го лъжеше. Обиколи два пъти двора си, но не откри нищо нередно. Надникна и към участъка на Сторм, но и там не забеляза нищо застрашително. Поклати глава и си каза, че въображението му е прекалено развинтено. Но сетивата му бяха толкова остри, че не можеше просто така да пренебрегне гласа на интуицията си и да не огледа наоколо внимателно. Ето, че тази вечер го подведеха. И макар вътрешният глас да не му даваше мира, не откри и най-малък сигнал за опасност.

Грейди се съблече и се приготви да легне в спалния чувал. Нощта беше хладна и свежа навън се надигаше буря. Беше му се случвало да е още по-леко облечен в по-студено време от това, поради което хич не му се искаше да обикаля къщата бос и почти гол. Потисна страховете си и си легна. Възбуждащият образ на Сторм завладя съзнанието му с медено кафявите и непокорно проблясващи очи и нежното и топло тяло, отпуснато в ръцете му. Затвори очи и си я представи под себе си, влажна и подканяща го да се плъзне в нея целият и докрай. Усещаше как тя се стяга около него и...

Неочаквано той скочи. Всичките му еротични мисли се изпариха при звука на изстрела, отекнал над прерията. „Кой ли стреля по това време?“ — зачуди се той, докато умът му трескаво търсеше обяснение на зловещите нощни звуци. Тялото му се напрегна до болка, когато острият му слух определи посоката, от която дойдоха изстрелите — къщата на Сторм. Тялото му изпревари мисълта.

Заряза дрехите си, сгънати грижливо до леглото, сграбчи пушката и ножа си и се втурна навън. Със смразяващ кръвта боен вик се метна на гърба на неоседлания кон и го смушка в ребрата. В миналото толкова често яздеше без седло, че това му беше като втора природа. Нито леденият вятър, нито острите иглички на суграшицата, пронизващи голото му тяло, му пречеха да препуска с всички сили през прерията към къщата на Сторм. Гъстите му черни вежди бяха яростно смръщени, устата — здраво стисната, очите вперени напред. Представяше си всички възможни опасности, заплашващи живота на Сторм посред нощ.

Чудовищен гръмотевичен трясък отпуши целия бяс на предстоящата буря и Светкавица се изправи на задните си крака от страх, но силните ръце на Грейди бързо усмирих коня. Само блясъкът на светкавиците разкъсваше мрака на нощта, когато смътните очертания на тъмната къща на Сторм се открих пред него. Вече не се стреляше, но Грейди усети нов пристъп на ужас, когато пронизителния писък се извиси сред тътена на гръмотевиците.

Грейди спря коня пред къщата и скоч на земята. С нарастващо безпокойство забеляза отворената врата, увиснала на една панта. Хвърли се през нея точно когато Сторм нададе втори писък.

— По-кратко, диво котенце. Нищо няма да ти направим, ако се поуспокоиш и се отпуснеш малко. Ние с приятеля ми искаме само малко да се позабавляваме с теб. Ти си доста сочно парче — мъжът се пресегна да стисне гърдите ѝ. — Не съм пипал такива цици доста отдавна.

Гласът му звучеше приглушено и Сторм разбра, че долната част на лицето му е покрита с кърпа, за да не го разпознаят.

— Побързай, човече! Така съм се надървил, че слабините ми ще се пръснат.

— Защо да бързаме? Имаме цяла нощ на разположение. Искам да го направим както трябва.

— Копеле! — изсъска Сторм. Нощницата ѝ беше вдигната над кръста и тя изпищя отново, защото усети груби пръсти да се промушват безмилостно между краката ѝ. Макар да разбираше, че това по-скоро ще ѝ навреди, отвори уста и отново изпищя.

Тогави изведнъж целият този ад изчезна. Някой с рев се хвърли през отворената врата, мерна се огромното му тяло и двамата мъчителни

на Сторм се замятаха из стаята. Взирайки се в мрака, Сторм се мъчеше да разпознае спасителя си. Но едва когато блеснала светкавица озари стаята, тя различи Грейди. Беше приклепнал, бронзовата му кожа бе мокра от дъжда. Изпъкналите мускули на бедрата и ръцете му потрепваха, когато пристъпи напред, здраво стиснал ножа в ръка.

— Кучият син! Да изчезваме оттук, преди проклетият Размирник да ни е пречукал!

Възползвайки се от тъмнината, двамата мъже се спуснаха покрай Грейди към вратата. Той реагира инстинктивно и запрати ножа по посока на шума. Болезнен стон доказа, че е улучил целта. Но за нещастие мъжът беше само ранен и в следващия миг двамата с партньора си препуснаха с всички сили през прерията. Грейди искаше да ги последва, но тихата молба на Сторм го възпря:

— Не ме оставяй, Грейди! Моля те, не ме оставяй.

ШЕСТА ГЛАВА

Проблясък от светкавица протегна назъбени пръсти от светлина през стаята и оформи изпъкналостите и вдлъбнатините по медната кожа на Грейди. Превръщаше го от смъртен в езическо божество — далечно, диво, великолепно в своята голота. Сторм не можеше да откъсне очи от него. Стреснатото ѝ изражение го подкани, той направи крачка към нея и я вдигна. Нежно я прегърна и успокояващо я залюля, после седна на леглото и я сложи в скута си.

— Всичко е наред, Сторм, копелетата ги няма. Вече не могат да ти навредят.

Треперещият ѝ глас издаваше нейното объркване.

— Какво искаха от мен?

— Не знам, но ще разбера. Нищо не ти направиха, нали?

Тя енергично отрече с поклащане на глава.

— Ти дойде тъкмо навреме. Как... как разбра?

— Чух изстрел. Усетих опасност много преди това, но не открих причината за безпокойството си. Трябваше да ме оставиш да настигна тия мръсници.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му.

— Не мога да остана сама след... след като те се опитаха да... да...

— Не мисли за това, скъпа. Обещавам ти, че няма да се повтори. Следващия път ще се доверя на инстинктите си. Няма да се учудя, ако в основата на това нападение е Търнър.

Изумена, Сторм категорично протестира.

— Не, Нат не би се оставил да го въвлекат в такова долно нещо.

Тя все още трепереше и Грейди започна да разтрива гърба ѝ бавно и ласкаво. Успокояваше я като изплашено малко дете. Не настоя повече, но дълбоко в себе си бе убеден, че Нат Търнър е способен на много по-лоши неща, отколкото Сторм можеше да си представи.

Нова светкавица пресече мастиленото небе, тътенът на гръмотевицата разтърси прозорците и стресна Сторм. Обезумяла от

страх, тя се вкопчи в него и зарови глава в гърдите му, за да потърси топлина и сигурност.

— Какво има? Страхуваш се, че мъжете ще се върнат ли?

Тя пак поклати глава в знак на отрицание и обясни приглушено:

— Мразя бурите. Когато бях малка, една от приятелките ми я удари гръм. Не можех да разбера защо не става. С годините страхът ми от бурите така и не намаля.

Грейди се опитваше да вникне в смисъл на думите ѝ, но новото усещане да държи в ръце топлата и доверчива Сторм надделяваше над всичко. Единствената дреха върху нея му даваше възможност да усети гъвкавото ѝ тяло под батистата. Чувстваше допира на нежните ѝ гърди до своите и инстинктивно разбра, че няма да излезе от къщата ѝ без поне да надникне в рая. Доколкото имаше представа от жени, Сторм също го искаше.

— Май трябва да си тръгвам — рече Грейди. — Аз съм само обикновен човек, Сторм. Мога да понеса само толкова. Или искаш да изпиташ волята ми?

Ръцете на Грейди я галеха така успокояващо, че Сторм трябваше да направи голямо усилие, за да осъзнае какво ѝ казва. И когато разбра, не обърна внимание на молбата му да го отпрати, преди да е станало прекалено късно. Не би останала сама за нищо на света. Сигурността, която намираще до Грейди, бе твърде приятна, за да се лиши от нея. Тя го погледна толкова изненадващо открито, че Грейди извърна очи, защото възнамеряваше да се люби с нея тази нощ и едва удържаше напирещата в слабините му страст.

Той желаше Сторм Кенеди. И желанието му бе толкова силно, че надминаваше всякакви разумни представи.

— Не разбирам какво искаш, Грейди — Гласът ѝ звучеше треперливо и несигурно. — Не можеш ли просто да приемеш, че не искам да остана сама сега?

— Любов моя, колко си невинна при цялото си самохвалство — тихо прошепна Грейди. — Прекрасно разбирам страха ти. Ти си тази, която не разбира какво искам аз. Погледни ме, Сторм.

Тя неохотно вдигна глава и го погледна право в невероятно сините очи.

— Искам да се любя с теб, Сторм Кенеди. — Ето, каза го. Сега или ще го изгони, преди да е станало твърде късно, или...

Думите на Грейди бяха нежни като милувка. Те проникваха дълбоко в нея и завладялата я премала не ѝ позволи да отговори. Дъхът му изгаряше бузата ѝ, голите му гърди и крака бяха напрегнати и настъпателни. Тя усещаше огромното му желание, толкова живо и осезаемо, че в нея се отприщи нещо дълбоко и непознато. Сякаш ей сега ще ѝ се разкрие някакво тайнство.

— Не ме оставяй, Грейди! — Думите излязоха от устата ѝ, преди да ги е осъзнала.

— О, мила.

Ръцете му се склучиха около нея като стоманени обръчи. Нетърпеливо разкопчаха копчетата на нощницата ѝ. После горещите му устни докоснаха врата ѝ, докато ръцете му сваляха нощницата до кръста. Тя видя как студеният нощен въздух сгърчи кадифените розови връхчета на гърдите ѝ. Нова светкавица проблесна и в стаята стана светло като ден. Грейди изви глава да се наслади на голото ѝ тяло. Очите му, пълни с възхита, гледаха стегнатите, сочни гърди с щръкнали зърна, сърцето му биеше все по-бързо и той едва поемаше въздух.

— О, мила — повтори Грейди дрезгаво. — Сладка, сладка моя. Точно такава си те представях.

Посегна да свали нощницата ѝ, да премахне последната преграда пред сбъднатата си мечта, но Сторм се възпротиви.

— О, боже, не знам какво върша. Това не е хубаво. Не мога.

Грейди простена. Всичката му съдържаност отлетя под напора на чувство толкова пищно, че правеше за смях индианското му самообладание.

— Сигурен съм, че никой не те е любил както ще те любя аз — успя да каже. — Не ме спирай вече. Струва ми се, че цял живот чакам този миг. — Той хвана брадичката ѝ и я наклони, за да се допре до устните му. — Целуни ме, Сторм.

Тя продължаваше да повтаря „не“ и да клати глава, но протегна устни към неговите. През съзнанието ѝ премина порой от мисли, но всичко, което успя да каже бе:

— Толкова си порочен, Грейди Страйкър.

— Правя каквото мога — отговори той, секунди преди устата му хищно да се впие в нейната. Езикът му навлезе в устата ѝ и през тялото ѝ преминаха мощни вълни. Сторм усети, че пропада в странен свят,

където съществуват само чувства. Грейди и преди я бе целувал, но този път целувките му обещаваха много повече. Повече, отколкото би искала да знае. Той я целуваше истински, лакомо, дръзко завладяваше целия ѝ език.

Но изтезанието не спря, когато най-сетне той се откъсна от треперещите ѝ устни. То дори се усили, защото неговите устни се плъзнаха надолу по изящната ѝ шия и обхванаха втвърденото кръгло връхче на гърдите ѝ. Той дълго и мъчително хапеше първо едната, после другата нежна пъпка с острите си зъби, след това ги обливаше в грубата топлина на езика си, за да изтръгне болезнено удоволствие. „Всички мъже ли се наслаждават така? — чудеше се Сторм изумено. — Бъди никога не си бе позволявал нещо толкова безсрамно.“

Грейди спря за момент, видя страстния поглед на Сторм и се засмя на стреснатото ѝ изражение:

— Хареса ли ти, скъпа? Това е само началото.

„Начало на какво?“ — питаше се Сторм объркано. Любопитството надви предпазливостта ѝ. В отговор тя зарови пръсти в дългата му коса и го притисна пак към гърдите си. Сега той издевателски целуваше ореолите около твърдите връхчета, после ги взимаше едно след друго в устата си и ги смучеше.

— О! — тя се изви към него, така че да притисне по-плътно гърдта си до устата му. Той продължаваше да я смуче и целува. Изведнъж Сторм усети, че към сладките ѝ мъчения се прибавя още едно — той бе пхнал ръка под нощницата ѝ.

Грейди бе потънал в свят на чувствено удоволствие, възбуден от невинния отклик на Сторм. Кожата ѝ беше бяла като мляко ѝ мека и нежна като на бебе. Искаше му се да вкуси и докосне всеки сантиметър от сочната ѝ плът, искаше му се да слива своята мъжественост с нейната мекота отново и отново, докато тя закрепци в екстаз. Искаше му се да ѝ достави повече удоволствие, отколкото бе изпитала със съпруга си. Искаше неговото име да е на устата ѝ, когато, свършва, а не името на един мъртвец.

Сторм нададе лек стон, когато ръката му се плъзна от вътрешната страна на бедрата ѝ, промъкна се нагоре и се спря в гнездото от руси къдри между краката ѝ. Възбудените му пръсти продължиха нагоре и тя усети непозната досега влага. Той си поигра за момент с пухкавата ѝ мекота и след това един от пръстите му нежно проникна навътре.

Всичко беше така ново и неповторимо, че Сторм се вкопчи в раменете на Грейди, за да не я погълне тъмната бездна от чувствени усещания, неизпитани досега. Тогава той достигна източника на нейната страст и Сторм почти отхвъркна от скута му.

— Грейди, о, боже!

— Отпусни се скъпа, приеми ме бавно и спокойно. Креци, плачи, прави каквото искаш. Няма да те оставя.

Той внимателно, с лек натиск вкара в нея още един пръст, а палецът му галеше миниатюрното връхче отпред, увеличавайки удоволствието ѝ хилядократно.

Ярки отблясъци от светкавица — или светлина, извираща от самата нея — осветиха тялото ѝ, докато пръстите му тласкаха плътта ѝ към неумел жадуван отклик. Сторм знаеше, че това, което Грейди прави с нея, е греховно, разбираше, че Бъди не го е правил именно защото беше осъдително да се наслаждаваш на нещо толкова плътско. Само дяволът би могъл да знае къде да я докосне, за да я накара да пици и да се гърчи, и да се държи като развратница.

— Моля те не... — Думите ѝ завършиха със стон и пронизващ писък от неочаквания екстаз на оргазма. Гръмотевица разтърси земята, мълнии пронизваха тялото ѝ отвътре навън и тя чувстваше, че се извива... извива... Бе на гребена на вълната, мятеше се между здравия разум и лудостта дълги, изпълнени с удоволствие минути.

— Какво става с мен? — Писъкът ѝ трогна Грейди както нищо друго досега.

— Преди не си ли стигала до оргазъм? — попита я стъписан. По изумения ѝ поглед можеше да разбере, че тя изобщо не схваща за какво става дума. После изумлението ѝ се превърна в невероятно изражение на неверие, сякаш бе загубила връзка с реалността.

Когато след няколко секунди — или часове — дойде на себе си, легеше гола като новородено бебе на леглото. Грейди се бе надвесил над нея с дръзка, похотлива усмивка на дивак, съзнаващ силата си. Беше запалил лампата и меката светлина изпълваше стаята с танцуващи сенки. Тя наблюдаваше с нарастващи опасения как развързва връвта, придържаща препаската му. Проследи я с очи как падна на пода.

— Погледни ме.

Очите ѝ неимоверно се разшириха, когато плъзна поглед нагоре към слабините му. За първи път в живота си Сорм виждаше напълно възбуден член. Стърчеше като остро копие — силен, неумолим, сигурен — от гъстото абаносово гнездо в основата на чатала му. Той не се смути от погледа ѝ. Тялото му излъчваше само гордост и увереност, че ще ѝ достави удоволствие.

— Сорм. — Притеснена от своето пламенно любопитство, тя извърна очи към лицето му. — Докосни го.

Сорм отвори уста от изумление.

— Да го докосна ли?

Той коленичи на леглото. Големината и мощта му я плашеха и едновременно с това странно я възбуждаха. Не беше съвсем сигурна, тъй като никога не бе виждала Бъди гол, но беше почти убедена, че съпругът ѝ не е бил така щедро надарен. За момент подаде език, за да навлажни устните си и от това чувствата на Грейди се разбушуваха.

Очите му проследиха предизвикателния начин, по който езикът ѝ опипа ъгълчетата на устата ѝ и облиза сочните възглавнички на нежните ѝ устни. Всеки нерв и мускул предвкусваше удоволствието, което беше сигурен, че ще изпита.

— Докосни ме — повтори. — Не се плаши. Не съм по-различен от другите мъже.

„Различен?“ — помисли си Сорм. Искаше да му възрази, да му каже, че никой мъж не може да се сравни с него. Силното ъгловато лице, гордото му излъчване, тъмно медната кожа го отличаваха от другите мъже като деня от нощта.

Понеже тя не изпълняваше желанието му, той взе ръката ѝ и я постави върху набъбналия си член. Очите ѝ се разшириха, но любопитството надви отвращението, тя погали с безчувствени пръсти копието му и кадифения му връх. Той изстена и се наклони към ръката ѝ. Тя го погледна — очите му бяха затворени, лицето — напрегнато, като обхванат от спазми на агония. После ръката му покри нейната, застави я да го обгърне по-плътно и той се притисна в нежната топлина на дланта ѝ.

— Стига — прошепна той, отмести ръката ѝ и падна на леглото до нея. — Сега, скъпа моя, да видим дали Тъндър може да укроти Сорм.

Надигна се на колене и лакти и легна целият върху нея, вмъкна се уютно между бедрата ѝ. След това започна да я целува навсякъде, докъдето стигаше, възбуждаше я, захвапваше, побъркваше я с горещата си влажна уста. Ръцете му неспирно се местеха по тялото ѝ, галеха, милваха, предизвикваха дръзко възбуда, караха я да усеща неща, непознати за нея. Когато едната му ръка се мушна между телата им и достигна между краката ѝ, Сорм се дръпна бурно.

— Моля те, недей! Не знам какво ми правиш!

— Правя те щастлива, мила — отговори Грейди, стегна бедрата си и намести набъбналия си член в лоното на нейната женственост. Ръцете му се плъзнаха под нея, за да я подхванат отзад. Държаха я здраво, докато отново и отново се отдръпваше, проникваше, плъзгаше се в горещата ѝ влага. Дълбоко, още по-дълбоко... Когато той изцяло проникна в нея, Сорм трескаво пое дъх и се намести, за да му е по-удобно. Нищо от бедния ѝ опит не я беше подготвило за шока от цялостното отдаване на невероятен мъж като Грейди Страйкър. „С Бъди никога не съм изпитвала такова пълно удоволствие“ — помисли си учудено.

— О, мила, не съм изпитвал нищо по-хубаво — простена Грейди до устните ѝ.

Любеше я бавно, умело, и отвътре, с ръце, устни и член. Тя му поднасяше устните си, несъзнателно молеца за още и той всеки път ѝ доставяше удоволствие. Изведнъж бавните надигания и спускания на таза му станаха неистови, приближаваше оргазмът и сетивата на Сорм изригнаха в диво, вихрено удоволствие. Навътре, навън, навътре — тя изцяло се подчини на неговата смайваща страст. Посрещаше тласъците му с все по-шеметни изригвания в блестящ, великолепен отговор. Дъхът на Грейди секна от изумление.

„Яростта на гръмотевицата укроти бурята“ — помисли си той победоносно. Нищо на света не можеше да се сравни със свирепото, диво удоволствие, което изпита в обятията на Сорм Кенеди.

Сорм се носеше върху крилата на страстта му. Примамливото обещание за оргазъм се люшкеше пред очите ѝ като зрял плод и тя се пресягаше към него, отдавайки се напълно на Грейди. Когато след секунди дойде вторият оргазъм в живота ѝ, той предизвика в нея вълни на сладно чувствено удоволствие и тя изкрещя от неудържим страх. Като през мъгла усети, че тялото му се напряга, съсредоточено върху

облекчението. Мускулите му се стегнаха и той се замяга, тласъците му станаха свирепи и неудържими.

Нажеженото до бяло великолепие, което се спускаше върху Грейди, не можеше да се сравни с нищо, познато дотогава. Тялото му се разтърси от спазми, лицето му изразяваше екстаз, близък до агония, и най-сетне семето му се вля в очакващата го гореща утроба.

Когато най-сетне дишането му се успокои, Грейди се плъзна по бедрата на Сторм и легна до нея. Намести я удобно в извивката на своето тяло, като не преставаше да я гали и милва. Чувстваше се силен и непобедим, по-силен от всякога, толкова силен, че би я пожелал отново... веднага.

— Сторм? — Гласът му бе тих. — Добре ли си?

Промълвеният отговор бе малко несигурен.

— Да.

— Това, което ми каза преди, вярно ли е? Имам предвид, че никога не си достигала оргазъм с мъжа си.

Сторм зарови лице във възглавницата, прекалено смутена, за да му покаже объркването си. Та тя дори не знаеше, че жената може да изпитва удоволствие в брачното легло. Нито бе искала да го знае.

— Аз... Защо трябва да говорим за това? Защо трябва да знаеш какво е ставало в брачното ми легло? — Бе прекрасна в яда си. — Ако ти кажа, че с Бъди не съм изпитвала нищо, дори далечно наподобяващо това, ще се почувстваш ли повече мъж? Трябва ли да унищожиш докрай брака, който до твоята поява смятах за идеален?

Грейди подскочи от радост. Неохотното признание на Сторм тутакси му припомни думите на Великия Баща. Наистина ли душевният му мир и щастие зависеха от Сторм Кенеди? Само времето ще отговори — помисли си той, докато ръцете му властно се заключваха около нея. Беше преуморен, знаеше, че тази нощ няма да заспи. Трябваше да премисли твърде много неща, а искаше и да е на крак, в случай че двамата среднощни нападатели на Сторм решат да се върнат, макар и това да не изглеждаше особено вероятно.

— Спи, Сторм. Късно е, а на теб ти се събра много тая нощ.

Сторм не искаше да мисли сега. Беше уморена, толкова уморена. Но все пак си даваше сметка, че когато бъде в състояние да разсъждава трезво, ще трябва да се справя с последиците, да се изправя срещу взаимни обвинения и да потиска съвестта си. Но беше трудно да се

мисли, още повече да се взимат решения в момент, когато тялото ѝ още пламтеше под ръцете и устата на Грейди и продължителното удоволствие не се беше уталожило в тялото ѝ. „Утре — помисли си сънливо — утре ще се изправя срещу срама и проблемите, породени от ужасния грях, който извърших.“

Сторм се пробуждаше бавно. Чуваше вятърът да свисти през разбития прозорец, но се чувстваше уютно и удобно увита в топли одеяла. Одеяла ли? Няма одеяла с такава копринена сила, като тази, която я обгръща. Разбит прозорец? Изведнъж събитията от изминалата нощ нахлуха в съзнанието ѝ с безмилостна яснота.

Сигурно не е била на себе си, за да допусне дивака полуиндианец в леглото си! И ако добре си спомня беше отговаряла на милувките му с ослепителна проява на позорно отдаване. Тъй като реакцията ѝ бе коренно различна от изпитаното в брачното ложе, Сторм реши, че случилото се е лошо и греховно.

Бавно, с въздишка на отвращение, тя обърна глава, видя Грейди, който я гледаше с неразгадаемо изражение.

— Ти се събуди — каза той. — Добре ли спа?

Спомените за споделените през нощта удоволствия смекчаваха острите черни на лицето му. Въпреки лилавите кръгове на изтощение под очите му, нищо не издаваше, че е прекарал нощта в съзерцаване на спящата Сторм. Бе се наслаждавал на чистото ѝ лице и съвършените ѝ форми и бе навивал около пръстите си кичури бляскава руса коса. Когато тя се размърда и отвори очи, Грейди изведнъж се възбуди. При самата мисъл как да се люби с нея, усещаше в себе си прилив на нови сили.

Сторм не можеше да се застави да го погледне в очите, затова се втренчи в гърдата му. Беше гладка, развита и бронзова, с нежни черни косъмчета. Мускулите му изпъваха кожата в чудесни пропорции. Накъдето и да погледнеше, все си представяше гордото му царствено тяло проснато върху нейното и как изключителната му мъжественост я изпълва.

— Спри! — Думата изскочи от устата ѝ, преди да се усети, че говори на глас.

Грейди хитро се усмихна.

— Сбърках ли нещо? — Още нищо не беше направил, но имаше сериозни намерения да го стори.

— Всичко обърка! — каза Сторм, събрала най-сетне смелост да вдигне глава и да го погледне прямо в очите.

— Сбърках ли, като те спасих от ония двамата, дето щяха бог знае какво да ти направят?

— Не, не, разбира се. Аз... ох, стига си ме обърквал. Знаеш какво направи тази нощ.

Загадъчна усмивка се появи на устните му и очите му блестяха с див копнеж.

— Любихме се, Сторм Кенеди, и беше прекрасно. Вълшебно докрай, както и очаквах. И не ми казвай, че не ти е харесало, аз по-добре зная.

Тя простена и скри лице в шепи, отдаде се на отчаянието. И сто години да живее, няма да надживее ужаса от събуждането в едно легло с човека, отговорен за смъртта на Бъди. Ужасът се умножава и от факта, че отвърна на страстта на един дивак по начин, по който никога не го е правила с Бъди.

— Дявол да го вземе, Сторм, какво ти става? Онези мъже нищо не ти сториха. И къщата ти се отърва само със счупен прозорец, разбита панта и няколко дупки от куршуми.

Тя махна ръце от лицето си и прошепна ожесточено:

— Защо? Що за човек си ти, да се възползваш от безпомощността на една жена? Що за жена съм аз, да... да... О, боже, дори не мога да го изрека. Оскверних паметта на Бъди.

Грейди наистина се обърка. Според неговите представи нямаше нищо срамно в това един мъж и една жена да се искат и да задоволят взаимната си нужда по най-естествен начин.

— Бъди е мъртъв, но ти си жива, много по-жива от когато и да било. Ако е вярно това, което си мисля, покойният ти съпруг никога не ти е доставял удоволствие като изпитаното с мен нощес. Ще отречеш ли страстите, които пробудих в теб?

— Не! — свирепо отвърна тя. Светлокафявите ѝ очи се присвиха от ярост. — Но е грехота да изпитваш такива неща с дивак.

Думата се заби в мозъка на Грейди като куршум.

— Дивак? Това ли съм за теб? Не съм достоен да бъда човек заради индианската си кръв? Ти си ужасна лицемерка, Сторм Кенеди.

Аз може да съм дивак, но ти си лъжкиня, която не смее да признае истинските си чувства. Миналата нощ ми каза, че аз съм първият мъж, който те довежда до оргазъм!

Сторм преглътна от страх, осъзнавайки, че се е хванала в собствения си капан.

— Ами... Аз настина съм лъжкиня. Не исках да кажа това. Разбира се, че не си първият мъж, който ме кара да го изпитвам. Бракът ни с Бъди беше чудесен.

— Искаш да кажеш, че винаги си такава малка развратница ли?

Тя пламна от грубите му думи.

— Мисли каквото щеш, ти си специалистът.

Той изведнъж отметна одеялото и разголи тялото ѝ пред сладострастния си поглед. Дръзките сини очи тръгнаха от пръстите на краката ѝ и се спряха чак на ядосаното ѝ лице.

— Нещо ми подсказва, Сторм Кенеди, че прекалено много протестираш. Повтори пак, че не съм ти доставил удоволствие.

— Ти си нахален мръсник, Грейди Страйкър. Бъди беше по-добър любовник от тебе. — Лъжата бе изречена повече заради самата нея, отколкото заради него.

Очите на Грейди светнаха с порочен блясък, той я хвана и я изправи до себе си. Тя разбра намеренията му още преди безмилостната му уста да достигне нейната. Целувката му беше гневна, езикът му — ненаситен меч, който разтвори устните ѝ като свирепо доказателство за пълно надмощие. Ръцете му, о, боже, ръцете му галеаха, милваха и опипваха неумолимо, завладяваха я цялата до последния милиметър. Държеше се като дивак, точно както го бе нарекла, и дори повече. Тя се опита да се освободи, но не успя.

С ловкост и сила, които му бяха втора природа, той я повдигна върху себе си и я прониза докрай. Втвърденият му член проникна дълбоко, като пулсираше между стегнатите стени на влагалището ѝ. Сторм се задъха, когато той я изпълни и разтегна, достигайки толкова навътре в нея, че тя се чувстваше чудодейно проникната от цялата му същност. Тя очакваше диващина. Той ѝ даде нежност.

Устните му омекнаха, устата му захапваше гърдите ѝ изключително ласкаво и възбуждащо. Пръстите му галеаха и мачкаха заоблените възвишения на задните ѝ части, докато я плъзгаше нагоре и надолу по налятия стълб от стомана и кадифе. Оргазмът ѝ настъпи

изведнъж, разкъса я на хиляди частици, а след това я извиси до небесата. Тя едва дочу крясъка на нечовешко удоволствие, нададен от Грейди, достигнал върха на мъжкото възмездие.

— Сега какво ще кажеш, аз ли съм по-добър, или съпругът ти?
— прошепна в ухото ѝ.

— Няма място за сравнение. Не можеш да му стъпиш и на малкия пръст.

Червени петна от гняв заиграха пред очите му.

— Ти си жалко подобие на жена, Сторм Кенеди. — Лъжата почти го задуши, но беше прекалено късно да я върне назад. — Нямах нищо общо със скъпата ми малка Лятното небе. Тя поне знаеше как да ме накара да се чувствам мъж. Ти имаш още много да се учиш как се доставя удоволствие на мъжа.

— О!

Грейди скочи от леглото и гордо тръгна към вратата, забравил, че е чисто гол, забравил всичко, освен необходимостта да избяга от жената, която не е достатъчно честна да признае, че изпитва страст към него. Дръпна полуразрушената врата с трясък и с ругатня, като почти я откачи от единствената ѝ панта. Суровият леден вятър пресече дъха му, но той беше прекалено горд да се върне и да поиска одеяло, с което да се завие, прекалено обиден, за да се върне за оскъдната защита, която щеше да му предложи захвърлената препаска. Втурна се през вратата, истински див и свиреп като безстрашните воители Лакота, който от огорчение и омраза бяха обявили война на бялата раса. Обърна се само веднъж, отправи на Сторм пълен с презрение поглед и затръшна вратата.

Сторм остана втрещена в нея дълго след като отзвуча тропотът на копита в полузамръзналата земя. Мили боже, какво направи? Що за жена е, да забрави всичко, преживяно с Бъди през годините? Един-единствен миг на изключителна... страст превърна Бъди в блед спомен от миналото. Явно полуиндианецът я е омагьосал, направил е от нея дръзка сладострастница без капчица морал. Как можа Грейди да открие в нея нещо, което Бъди, най-близкият ѝ приятел, не бе открил?

„Какво отличава Грейди от другите мъже?“ — запита се тя.

Отговорът беше толкова прост, че тя се смая. Никой друг не можеше да я развълнува като него. Тя мразеше начина, по който я подведе. Ненавиждаше начина, по който тялото ѝ отвърщаше на

докосванията на ръцете му и на ласките на устните му. И решително не ѝ допаднаше откритието, че той пръв бе достигнал в нея някакво чудодейно място, недокосвано от друг.

Дори и да беше така.

СЕДМА ГЛАВА

— Некадърни идиоти такива! — беснееше Нат Търнър и злобно гледаше Форк и Пърди. — Нищо ли не можете да вършите както трябва?

Пърди не спираше на едно място, докато Форк, превързан там, където ножът на Грейди го бе белязал, болезнено се намръщи при спомена. Би предпочел да забрави позорната среща с полуиндианеца. Но Търнър беше неудържим в гнева си.

— За какво, по дяволите, ви се плаща? Трябваше да убедите тая Кенеди, че е неспособна да се справя сама и да защитава собствеността си. Беше ви наредено да направите живота ѝ ад, така че да приеме предложението ми да купя земята ѝ. Ама не, да се справите с една слаба жена е прекалено сложно за вас. Клиентът ми от Тексас напират за земя.

— Откъде да знаем, че проклетият Размирник ще нахлуе точно когато сме я притиснали? — плачливо се обади Пърди. — Виж какво направи на Форк. За една бройка щеше да го остави на място.

— Стига си хленчил, мразя ревльовците — ядно отговори Търнър. — С две думи ми казвате, че вие двамата не струвате колкото един мелез.

— Слушай, Търнър — запротестира Пърди. — Не ни говори така. Щом Форк се оправи ще опитаме отново, само че този път ще знаем какво да очакваме. Дори може да вземем още някой да пази, докато ние си вършим работата с жената. Тоя дяволски Размирник има очи и на гърба си. Как, мамицата му, е разбрал какво подготвяме?

— Като ви гледам, по-добре сам да си свърша работата — каза Търнър. — Ако моят замисъл не даде резултат, докато Форк се оправи, ще можете още веднъж да си опитате късмета с нея.

— Мислех, че не искате да си цапате ръцете с такава мръсотия — лукаво подхвърли Форк. — Тая Кенеди може да е млада и хубава, ама е проклета кучка. Не бих я пипал с кадифени ръкавици. — Кикотът му раздражни Търнър.

— Може и да грешиш — каза той замислено. — Може би точно кадифените ръкавици ще накарат вдовицата Кенеди да се премести другаде. Или пък... — На лицето му се появи странно изражение. — Ще заложа на старата поговорка, че мухите налитат повече на меда, отколкото на оцета. Момчета — обърна се към тях със злорада усмивка — ще я ухажвам. Стискайте ми палци.

Сторм не бе виждала Грейди от деня, в който изхвърча от къщата ѝ. Тя и не очакваше да го види скоро, след гневните реплики, които си размениха. Времето се развали. Всеки път, щом ѝ се наложеше да донесе цепеници за печката, тя си спомняше, че ако не беше Грейди, сега щеше да сече дърва в гората! В интерес на истината, Сторм се чувстваше виновна не толкова заради огъня, който ѝ бе осигурил, а заради страстното им съвкупление преди седмица.

— Проклет женкар — промърмори Сторм през зъби, грабна жакета си от закачалката и излезе навън. Имаше да върши разни неща из къщата и не ѝ беше до мисли за лошия полуиндианец, чиято загадъчна ненавист към бялата раса го правеше огорчен и недоверчив. Грабна ведрото от входа и тръгна към кладенеца за вода. Тъкмо спусна ведрото и отдалеч се зададе конник.

Заряза ведрото и хукна към къщата да грабне пушката. Беше толкова погълната от възбуждащите мисли за Грейди Страйкър, че бе забравила да вземе оръжието със себе си. След онази нощ бе решила да го носи навсякъде. Когато отвори вратата, Нат Търнър вече бе скочил от коня и се приближаваше към къщата.

— Сторм, милото ми момиче, току-що научих за твоите прекеждия. Добре ли си? Що за чудовища са това, да нападнат беззащитна жена?

— Новините бързо се разпространяват — вметна Сторм. — Вчера ходих в града да поръчам ново стъкло за разбития си прозорец и споменах на господин Кларк за неканените си нощни посетители. Естествено, съобщих и на шерифа.

— Такива лоши вести се научават бързо. Какво искаха от теб? — попита той невинно.

— Ами... не знам — заекна Сторм и се изчерви. Притесняваше се и не му обясни, че двамата нападатели са се канели да я изнасят,

преди да се намеси Грейди.

— Хм... Може да е обир? Пък и ти си красива жена... — От недоизреченото Сторм разбра, че той е отгатнал намеренията на маскираните мъже. — Как въобще успя да ги прогониш, без да пострадаш?

— Заповядай вътре, Нат, ще ти обясня — покани го тя. Беше прекалено студено да говорят навън. — На печката има горещо кафе и ябълков сладкиш.

Седнаха един срещу друг. Сръбнаха кафе и хапнаха сладкиш. Нат учтиво изчака Сторм сама да продължи разказа си.

— Помогнаха ми — рече кратко. — Грейди Страйкър ме отърва от... от... неприятности.

Търнър се престори на изненадан.

— Мелеза ли? Какво, за бога, е правил тук, по това време на нощта?

— Не е каквото си мислите, Нат — побърза да каже Сторм. — Идването на Грейди беше голяма изненада не само за двамата маскирани, но и за мен. Дълга живота си на великолепия му слух и остри сетива. Той надушил опасността още преди първите изстрели.

— Какъв... късмет — рече Нат. Макар усмивката му да изглеждаше искрена, очите му оставаха сериозни. — Дано шерифът залови престъпниците.

— Да, наистина, голям късмет — съгласи се Сторм доволно. Въпреки че се опитваше да потисне спомена, очите ѝ се замъглиха мечтателно при мисълта за преживяното след изгонването на натрапниците. Бузите ѝ се изчервиха и тя тръсна глава, за да се освободи от прелестните подробности на страстната им среща.

Нат прочисти гърло, за да я върне в настоящето.

— Опитвах се да те убедя, скъпа моя, че тук е опасно за теб. Ами ако се случи пак и Страйкър не е нащрек като през онази нощ?

— Следващият път аз ще бъда подготвена — заяви Сторм категорично.

Търнър се намръщи.

— Това с нищо непредизвикано нападение би трябвало да ти покаже, че не можеш да защитиш земята си. Необходим ти е, съпруг, скъпа моя. Особено, ако смяташ да останеш тук.

— Противно на твоето мнение, Нат, справям се отлично и без чужда помощ.

Търнър знаеше кога да отстъпи. Хич не му се щеше да си навлече гнева на Сторм.

— Убеден съм, че е така, Сторм. Впрочем, ще ти стигнат ли парите, докато земята ти почне да ражда?

Сторм си припомни неотдавнашния разговор с банкера. Къщата и кладенецът ѝ струваха много повече, отколкото очакваше. А след като се запаси с провизии за зимата, остатъкът едва покриваше сметката за поръчания добитък. Новината я изненада, но нищо не можеше да я сплаши. Все някак щеше да постигне своето.

— Ще се оправя. — Неумолимият ѝ вид убеди Търнър, че тя наистина ще успее. Е, ако той не поеме нещата в ръцете си.

— Стига за това, Сторм. Аз всъщност дойдох да те поканя на танците в събота вечер. Откога не си излизала сред хора?

— Танци? — Сторм се изчерви от удоволствие. Спомни си колко обичаха да танцуват с Бъди. — Това е чудес... — не се доизказа. — О, мисля, че не мога.

— Как да не можеш! — меко възрази Търнър. — Ти си млада жена, в живота ти трябва да има и малко удоволствия.

— Какво ще кажат хората? Няма и два месеца, откак съпругът ми загина.

— Много важно какво ще кажат! Никой не може да ти отнеме спомена за него. Убеден съм, че твоят млад съпруг най-горещо би настоявал да приемеш поканата ми.

Доводите му убедиха Сторм. На Бъди не би му харесало да я види затворена вкъщи с мъката си. Той би искал тя да се радва на живота.

— Ти ме придума, Нат. Ще се радвам да отида на танците с теб.

Търнър се ухили доволно.

— Знаех си, ти си прекалено жизнена, за да стоиш в уединение, когато животът те зове. Ще те взема в пет часа в събота. Разчитам на теб.

— Добре — обеща Сторм. Вече очакваше с нетърпение приятната вечер в компанията на Търнър.

Скоро Нат си тръгна. Сторм стоя на вратата и му маха за довиждане, докато се отдалечи.

— Това не беше много разумно, скъпа.

— О! — Сорм се завъртя на пети и изгледа с убийствен поглед Грейди. Бе изникнал като призрак от сянката на къщата и стоеше на няколко метра от нея.

— Защо ме дебнеш? Все така ли се промъкваш? Не съм виждала друг да се движи толкова потайно.

— И преди ти казах — научен съм да се придвижвам незабелязан. А що се отнася до дебненето, просто те държа под око.

— Откъде знаеше, че Нат е тук? Започвам да мисля, че наистина притежаваш някаква тайнствена способност, за която никой не подозира.

Усмивката му напълно я обезоръжи.

— Няма нищо тайнствено, просто гледам и слушам. Разчиствах изгнилите дървета и видях, че Нат препуска насам. Беше ясно накъде се е запътил. Реших да го последвам и да разбера какво крои.

— И понеже очевидно си подслушал разговора ни, вече знаеш, че Нат „крои“ просто да ме покани на танци и нищо друго.

— Глупаво беше да приемаш — повтори Грейди хладнокръвно и властно. — Нат Търнър е мошеник, който не се спира пред нищо, за да получи, каквото иска. А той явно иска земята ти.

— Да не намекваш, че не го интересувам като жена? Че най-желаното в мен е земята ми? — запита Сорм сдържано, доколкото можеше.

— Не, скъпа, трябва да съм глупак, за да кажа нещо подобно — отвърна той нехайно, но все пак любезно.

Сорм не издържаше повече струящата от погледа му страст, обърна се да влезе в къщата, с намерението да тръшне вратата под носа му.

— Приятен ден, господин Страйкър.

— Почакай, Сорм.

— Нямам какво повече да ти кажа.

— Престани да се самозалъгваш и признай, че изпита нещо невероятно, докато се любихме оная нощ.

— Не се самозалъгам. Истината е, че изпитвам към теб единствено презрение. — Тя рязко се обърна и тръшна вратата.

Той тръгна към задната страна на къщата, където го чакаше конят му и не спря да ругае. Тя го наблюдаваше през прозореца как

препусна. Запита се дали изобщо някога ще го види отново, както и защо си задава този въпрос.

Нат дойде точно в пет в събота, със специално наета за случая двуколка. Накара Сторм да се облече топло, помогна ѝ да се качи в двуколката и веднага потегли. Пълната луна и фенерите от двете страни на возилото осветяваха пътя им. Когато пристигнаха в хамбара в южната част на града, Сторм вече преливаше от нетърпение. Веселата музика се носеше над равнините и Сторм я чу отдалеч, доста преди да пристигнат.

— Тази вечер си особено красива — отбеляза Търнър галантно. С изненада установи, че изречението бе съвсем вярно. Облечена в най-хубавия си костюм от тъмносиньо кадифе /най-подходящ за жена в траур/, Сторм бе едновременно сдържана и чувствена. С висока яка и дълги ръкави, плътно прилепналия по тялото ѝ костюм бе олицетворение на простотата. Семплата му линия и елегантна кройка следваха извивките на тялото ѝ като втора кожа, а искрящото синьо подчертаваше русокосата ѝ хубост. Никакви панделки и воланчета не отклоняваха вниманието от естествената красота на жената, която го носеше.

Сторм се чувстваше превъзходно. Отпреди смъртта на Бъди не бе я завладявало такова безгрижие.

— Нали ще танцуваме? Хващам се на бас, че си чудесен танцьор.

Нат я прихвана през кръста и я завъртя във веселата група танцуващи.

После ядоха на бюфета и, за да утолят силната жажда от разгорещените танци, пиха чаша след чаша от прекрасния пунш. Нат сякаш познаваше всички и представи Сторм на толкова хора, че главата ѝ се замая от имена, които надали щеше да запомни. Но най-вече ѝ хареса това, че никой не я гледаше осъдително, задето се весели толкова скоро след смъртта на съпруга си. Изглежда заселниците имаха съвсем други нрави и обичаи. Нещо, което би предизвикало скандал в Мисури, тук, в новите гранични градове като Гътри и Ийнид, изобщо не правеше впечатление.

— Готова ли си за още танци? — запита Нат, като я поведе към претъпканата танцова площадка. Тя се отпусна леко в ръцете му и се остави да я води в стъпките на танца.

После се появиха и други мъже, тя танцуваше с тях и се видя с Нат отново едва късно вечерта. Той се появи, донесе ѝ още пунш и я покани на бавен танц. Притисна я малко повече, отколкото допускаше приличието, но Сорм не се възпротиви. Вече доста ѝ се виеше свят и беше опиянена от успеха на първото си излизане от месеци насам. Нат Търнър бе съвършен джентълмен и тя не знаеше кога пак ще ѝ се отдаде възможност да се забавлява така. Отпусната в ръцете му, тя се отдаде на наладата от танца. Неочаквано усети, че някой втречено я наблюдава. Изви глава и огледа претърпаното помещение.

Той се бе подпрял на стената, близо до отворената врата. Стоеше скръстил ръце на широките си гърди и кръстосал крака. Шапката, нахлупена ниско, засенчваше сините му очи. За случая си бе обул панталоните от еленова кожа, открито предизвикателство към, обществото на белите, които презираше, и жакет с ресни, с който не го беше виждала досега. Излъчваше тайнствено, опасно и възбуждащо сияние, несломима сила и диво високомерие. Приличаше на истински стопроцентов индианец и беше чудесен.

За нейно разочарование Грейди Страйкър предизвика доста голям интерес сред жените на дансинга и дори впечатли няколко щастливи съпруги.

Грейди плъзна напрегнат поглед по залата и отново се втречи в Сорм и Нат. Обикновено беше върл противник на подобни лекомислени забавления. Но тази вечер някакъв неумолим демон вътре в него го застави да дойде. Щом разбра, че Нат Търнър ще води Сорм на танци реши, че трябва да е там и да не ги изпуска от поглед. „Сорм е прекалено лековерна, за да се забърква с опитен мъж като Търнър“, — помисли си Грейди, докато гледаше как Нат я върти в такт с музиката.

Ловките маневри на Търнър отнесоха Сорм към другия край на дансинга и тя загуби Грейди от поглед. Когато се обърна да го потърси, той вече бе изчезнал. Тя въздъхна облекчено и отново се отпуска в ръцете на Нат, наслаждавайки се на сложния танц.

— Може ли да ви прекъсна?

Сорм с изненада видя Грейди да стои зад тях и да потупва Нат по рамото. Но Нат се изненада още повече и изруга през зъби:

— По дяволите, Страйкър, пречите. Вие сте нежелан тук. Нито на Сорм, нито на мен е приятна вашата намеса. — Той я завъртя по-

надалеч и го остави да стърчи глупаво наред дансинга.

В този миг музиката изведнъж спря и танцът свърши. Търнър трябваше да отстъпи, макар и неохотно, тъй като много мъже искаха да танцуват със Сторм. Музиката засвири отново и Сторм тъкмо щеше да избере следващия си кавалер, когато неизвестно откъде изскочи Грейди и я покани. Един двамата се опитаха да протестират, но свирепото изражение на Грейди бързо ги охлади. Лицето на Сторм показваше неудоволствието ѝ от факта, че се намира в прегръдката на Грейди. Но като видя любопитните погледи, които предизвикаха, неохотно затанцува.

— Не знаех, че индианците танцуват — просъска злобно.

— Аз пък не знаех, че белите жени са толкова упорити — отвърна той. — Предупредих те да не ходиш на тазвечерните танци с Търнър.

— Точно така — отвърна тя със сладък глас. — Но аз пък ти казах, че сама решавам.

Изведнъж музиката стана бърза и Грейди така шеметно я завъртя, докато залитна срещу него и той я подхвана.

— Май ти трябва чист въздух — предложи меко. — Пуншът е коварен.

С ловки движения я поведе към вратата и преди Сторм да разбере какво става, вече бяха навън. Всъщност, беше твърде замаяна, за да може да разсъждава. Той съблече еленовия си елек и го наметна на раменете ѝ.

— По-добре ли си?

— Нищо ми няма — възпротиви се Сторм. — Ако не ме беше въртял толкова бързо, нямаше да ми стане лошо. Трябва да се върна вътре. Нат ще ме търси.

— По-добре да те откарам вкъщи — каза Грейди.

Сторм възмутено се дръпна.

— Няма да дойда с вас, господин Страйкър.

— Не, но... по дяволите, Сторм, не се доверявай на Търнър.

— Досега Нат Търнър се е държал винаги като истински джентълмен, за разлика от теб.

— Ако намекваш за онази нощ, когато ние...

— Точно това имам предвид. Сигурно не съм била на себе си, за да ти позволя да се възползваш от мен. — Тя се обърна, за да си

тръгне, леко се спъна и се озова в яките ръце на Грейди.

— О!

— Колко чаши пунш изпи? Пияна ли сте, госпожо Кенеди?

— Не, разбира се! — хлъцна тя.

— Знаеш ли, че имаш най-съблазнителните устни, които някога съм виждал? — Грейди сам се изненада от думите си. Това пък сега откъде се взе? И още повече се изненада, когато най-предизвикателно притисна устни в нейните. После и това не го задоволи. Езикът му се плъзна по устните ѝ и очерта бавно контурите им от край до край.

Докосването на устните му предизвика тръпки по цялото ѝ тяло. Тя буйно се дръпна, но преди да се измъкне от прегръдката му той дръзко вкара езика си в устата ѝ. Страстната целувка проникна до най-скритите кътчета на сърцето ѝ. Той плъзна ръце надолу, за да обхване сочния ѝ закръглен ханш и да я притисне още повече към себе си и тя усети твърдата мощ на желанието му да я изгаря през всичките ѝ фусти. Целувката му проникваше все по-навътре, объркваше я със своята свирепост, а настоящият му език галеше и обхождаше, докато я направи съвсем безпомощна.

После изведнъж рязко се дръпна от нея, задържа я на една ръка разстояние и я погледна, сякаш го е ухапала.

— Проклятие! Какво, но дяволите, ми правиш? Когато съм с теб губя всякаква сдържаност. Мисля само как да те любя: Ти си вещица, създадена нарочно, за да ме прави нещастен.

Замаяната от изгарящите му целувки Сторм можа само да го погледне и заекна:

— Аз... аз... Недей...

— Ето къде си била, Сторм. Търсих те навсякъде. Краят приближава, а ти ми обеща последния танц.

На няколко крачки от тях стоеше Нат Търнър, излязъл да търси Сторм. Имаше едно наум, че може да е с Размирника, но когато подозренията му се оправдаха, се опита да скрие гнева си. В негов интерес беше да се контролира, докато получи от Сторм каквото иска. След това полуиндианецът можеше да прави с нея каквото ще.

— Разбира се — каза Сторм, заобиколи Грейди и тръгна към Нат.
— Излязох за малко, за глътка въздух. Аз... аз... бях малко замаяна.

Той я погледна изпитателно.

— Добре ли си?

— Прекрасно. — Сторм хвана Нат под ръка, като демонстративно пренебрегна Грейди и кръвнишкия му поглед.

— Сторм! — Хрипкавият му глас я накара да спре, въпреки че не му достави удоволствието да се обърне с лице към него. — Елекът ми.

Търнър хвърли един поглед на елека, грабна го от раменете на Сторм и го хвърли на Грейди, който ловко го улови. Без да каже и дума повече, Търнър отведе Сторм вътре. Само че преди да я заведе на дансинга, той ѝ сипа нова чаша пунш, а тя, напук на Грейди, я изгълта на един дъх. Търнър ѝ наля още една, която Сторм изпи на малки глътки, но със същото усърдие.

Когато танците приключиха, вече минаваше полунощ. Грейди не се виждаше никъде. Нат настана Сторм в двуколката и зави коленете ѝ с одеяло. Главата ѝ се маеше и изпитваше непреодолимо желание за сън. Не повярва, че пуншът е силен. Нат със сигурност не би я оставил да изпие толкова, ако беше така. С изключение на някоя и друга чаша вино, нямаше особен опит с алкохола. „Ужасно е, дето фермата ми е чак на десет мили от Гътри“, помисли тя сънливо. Когато Търнър се качи до нея в двуколката, тя рязко се килна към него.

— Зле ли ти е? — запита я загрижено.

— Само малко съм замаяна. Пуншът силен ли беше? Не съм свикнала да пия.

— Силен ли? — повтори Нат с престорено учудване. — Откъде ти дойде наум такава нелепа мисъл? Може би си се поуморила повечко от танците.

— Да, сигурно е така — съгласи се Сторм с готовност. Никак не ѝ харесваше мисълта, че се е напила.

— Пътят до вкъщи е дълъг — рече Нат хитро. — И е много студено. Може би ще е по-добре да наемеш стая в хотел „Гътри“ за тази нощ и да се прибереш утре.

Сторм се опита да измисли основателна причина, за да отхвърли предложението, но обърканият ѝ мозък отказа да работи. Освен това хрумването ѝ се стори прекрасно. Пък и я примамваше фактът, че така ще се противопостави на невъздържания полуиндианец. Да си мисли каквото ще, тя няма да се прибере тази нощ.

— Предложението да отложи пътуването до вкъщи звучи примамливо — рече Сторм. Опита се да потисне хълцането, но

въпреки всичките ѝ усилия от гърлото ѝ се разнесе грозен звук. — О, извинявай.

Нат се усмихна доволен. Наслаждаваше се безкрайно на себе си и начина, по който водеше нещата в желаната посока. Сторм вече му се доверяваше, а и силният пунш, с който я бе наливал цяла вечер, вършеше добра работа. Ако всичко вървеше по план, когато на другата сутрин Сторм Кенеди се събудеше с махмурлук, нейният парцел вече щеше да бъде негов. Бе убеден, че хотелската стая е последното място, където ще я търси индианецът. Той обърна двуколката към хотела.

— Взе разумно решение, скъпа моя. За секунди ще се озовеш в леглото. Остави на мен.

Сторм се усмихна криво, като си помисли как ще реагира Грейди, когато разбере, че е останала да пренощува в града. Нямаше нужда да знае къде точно е спала, или че Нат не е споделил леглото ѝ, просто щеше да му покаже, че няма никаква власт над нея.

Вече вътре в хотела, Сторм се закрепил нестабилно на крака, докато Нат и служителят на рецепцията тихо уговаряха нещо. Тя не забеляза лукавия поглед на служителя или хитрата усмивка на Нат, когато получи ключовете за стаята.

— Хайде, скъпа, ще се озовеш в леглото за нула време. — Той я хвана за ръка и я поведе по стълбите към втория етаж. Спря пред стая 205, пъкна ключа в ключалката и държа вратата отворена, докато Сторм влезе. Тя се обърна да му пожелае лека нощ и с изненада установи, че Търнър е влязъл след нея и е затворил вратата.

— Вече съм добре, Нат. Можеш да си вървиш. Благодаря ти за загрижеността.

— Мислех да поседя с теб за всеки случай, ако пак ти прилошее.

Преди Сторм да отговори, на вратата леко се почука. Нат побърза да отвори и се върна с бутилка и две чаши.

— Глътка бърбън ще ти помогне да заспиш. Може би главата ти се размъти от возенето през града. Ако е така, това ще премахне всякакви оплаквания. На сутринта ще се събудиш здрава и бодра.

— О, мисля, че не... това е... аз не съм голям пияч.

— Само глътка, Сторм, заради мен. И веднага си тръгвам. — Той вече беше напълнил до половина чашата с уханен алкохол.

— Много добре — рече Сторм и взе предложената ѝ чаша. Щом като това беше цената да я оставят на мира, щеше да си позволи една

мъничка глътчица. Тя поднесе чашата към устните си, с намерението да отпие предпазливо, но Търнър имаше друга цел. Хвана дъното на чашата и я наклони така, че почти изля в гърлото ѝ силното питие. Тя почувства как изгаряща вълна се разля по цялото ѝ тяло.

Сторм се задъха и изломоти негодуващо, отблъсквайки ръката му:

— Защо го направи?

— Малко пиене още не е навредило на никого, мила моя. Затова пък ще спиш като къпана.

Изведнъж лицето ѝ се отпусна и стаята вихрено се завъртя. Тя отчаяно потърси опора в ужасяващо празното пространство. Започна бавно да се свлича надолу. Нат я подхвана, преди да достигне пода и внимателно я постави в леглото.

— Зле ли ти е, Сторм?

— Не... не... не знам. Толкова странно се чувствам. И не мога да мисля.

Предпазлива загадъчна усмивка изкриви устните на Нат, той пренесе един стол до леглото и седна.

— Много работиш, скъпа. Трябваше да ме послушаш, като ти казах, че стопанството е трудна работа за сама жена. Имам един клиент, който с нетърпение чака да се сдобие с големи площи от земята на Чероките. Още утре можеш да си тръгнеш от Гътри, и то с достатъчно пари, за да се установиш някъде другаде. Остави семейството ти да се грижи за теб, докато си намериш нов съпруг.

Думите му едва достигаха до замъгленото съзнание на Сторм, но тя все пак разбираше, че не е редно да е насаме с него в хотелската стая. Опита се да се надигне, да му каже да си върви, но не се получи. Тялото отказа да ѝ се подчини и тя престана да съзнава каквото и да било.

— Ако подпишеш този договор за продажба, Сторм — рече Нат, като извади от джоба си документа, — ще получиш добра цена за земята си. Имам в себе си достатъчно пари, за да ти платя веднага.

Сторм не схващаше напълно смисъла на думите му, но niskият, галещ глас ѝ действаше успокоително и тя затвори очи.

— Не, дявол да го вземе, не заспивай!

Някъде отдалеч съзнанието на Сторм регистрира шумолене на хартия и усети между пръстите си нещо твърдо.

— Договора за продажба, Сорм, подпиши договора за продажба! Само си напиши името и те оставям да спиш! — Търнър я хвана за раменете и я разтърси, за да я събуди. Тя отвори очи.

Замърмори сърдито, когато Нат я вдигна да седне и разтвори договора на коленете ѝ. Защо не я оставя да спи?

— Подпиши се, Сорм. Само се подпиши и ще те оставя на мира. Тук — каза той, взе ръката ѝ и я постави на необходимото място.

„Да се подпиша?“ — помисли Сорм объркано. Ако това значеше, че Нат ще си тръгне и ще я остави да спи, на драго сърце би го сторила. Но едва драсна една чертичка с писалката и тънката врата на стаята поддаде под нечии силни рамене.

ОСМА ГЛАВА

— Какво по дяволите... — Нат скочи на крака и се обърна, а столът му се стовари на земята. — Ти!

Писалката се изплъзна от пръстите на Сорм, тя местеше празен поглед от Грейди към Търнър, твърде стъписана, за да разбере какво става.

— Този път пъкленият ти план няма да успее, Търнър — изръмжа Грейди и влезе в стаята. Погледна към оцъклените очи на Сорм и след това към документа в краката ѝ и се нахвърли свирепо върху Търнър.

— Какво, по дяволите, си ѝ сторил?

— Нищо. Не съм я докосвал — рече Търнър, като отстъпваше предпазливо към вратата. Не възнамеряваше да се забърква с човек, чиято слава на стрелец го бе превърнала в легенда.

— Добре ли си, Сорм? — попита Грейди. Думите му бяха отправени към Сорм, но суровият му втрещен поглед приковаваше Търнър към стената.

— Уморена съм — отвърна Сорм раздразнено. — Искам да изчезнете и двамата и да спя.

С две крачки Грейди стигна до нея. Без да сваля очи от Търнър, взе договора за продажба от скута ѝ, хвърли му един поглед и го нахвърна на ситни парченца.

— Търнър, ако пак опиташ нещо такова, ще те накарам да съжаляваш, че си се родил. Ако не ми вярваш, ще ти припомня, че владея всички изтънчени методи на мъчение, които ползват сиуксите.

— Я чакай, Страйкър, кой те е назначил за пазач на госпожа Кенеди? — запита Търнър неочаквано смело.

— Никой не ми нарежда какво да правя — Грейди говореше тихо и заплашително. — Сега изчезвай, преди да съм направил нещо, което няма да ти е много приятно.

Търнър отвори уста да протестира, но размисли. Колебанието му продължи прекалено дълго за Грейди. Бърз и ловък като пантера, той

хвана Търнър за яката на модното сако и за дъното на панталоните и го изхвърли през почти изкъртената врата. После затръшна останките от нея с такава сила, че можеше да срути дори стената. Накрая се обърна към Сорм, която все още гледаше насам-натам с празен объркан поглед. С една ругатня той я положи в меките завивки.

— Грейди — измърмори Сорм, докато той я завиваше, както си беше с дрехите. — Какво правиш тук? Какво става?

Грейди вреше от негодувание и гласът му прозвуча грубо.

— Разбираш ли какво щеше да направиш, малка глупачко? Въобще помниш ли какво стана тая вечер?

Сорм опита да се съсредоточи, но само си докара главоболие.

— Бях на танците с Нат Търнър и си прекарах чудесно. — Щеше да се изкиска, но свирепото изражение на Грейди я спря.

— На тебе ли ти хрумна да останеш в града тази нощ, или Нат ти предложи да ти наеме хотелска стая?

— Аз... аз... За бога Грейди, престани да ме тормозиш. Ако искаш да знаеш, останах в града, защото... защото знаех, че ще се ядосаш.

Сякаш мълния порази Грейди.

— Ти едва не загуби земята си. Струваше ли си да ме дразниш на такава цена? Женски работи! — той гневно поклати глава.

— Да си загубя земята? Не е възможно. Не разбирам какво говориш.

— Да, сигурно — нетърпеливо изръмжа Грейди. — Прекалено си пияна, за да разбираш каквото и да било.

— Не съм пияна! — очите ѝ щяха да изхвъркнат при следващото хълцане.

— Сега няма да споря с теб, Сорм. Не си в състояние да осъзнаеш случилото се в тази стая, дори да ти го обясня дума по дума. Изморена си. Спи. Утре ще те откарам у дома и тогава ще поговорим:

На лицето ѝ се изписа такова нещастно изражение, че почти му дожаля за нея. Почти, но не съвсем. След като я предупреди, че пуншът е силен, би трябвало да е по-предпазлива с него, а не да се налива напук.

Сорм се напрягаше да проникне в смисъла на странните думи на Грейди, но така и не успя. Нещо особено бучеше в главата ѝ и стаята се въртеше. Сигурно незнайна болест я е повалила. Или пък е

прекалено изморена, за да мисли логично. Във всеки случай, предложението на Грейди бе твърде изкусително — ако се наспи добре, ще е по-подготвена да се изправи срещу гнева му. „Тоя човек непрекъснато ли е ядосан?“ — питаше се унило, докато затваряше очи и се унасяше.

Равномерното повдигане и спадане на гърдите ѝ подсказа на Грейди, че Сорм кротко спи, така и не осъзнала на каква опасност се бе изложила тази нощ. Нямаше да я жали на другия ден — щеше да ѝ поднесе цялата истина за „приятеля“ ѝ Нат Търнър и опитите, му да ѝ вземе земята с измама. Но трябваше да реши какво ще прави с нея сега. Вярно, спеше си мирно и кротко, но вратата бе разбита и всеки можеше да се вмъкне и да ѝ навреди. Той лесно разреши проблема, като нае стая на свое име и я пренесе там в леглото.

После се разположи на един стол и прекара в него остатъка от нощта. Гледаше я втренчено, сякаш се опитваше да вземе решение. „Какво отличава Сорм Кенеди от всички други жени, които познавам?“ — чудеше се той. Наистина ли тя е бурята, за която говореше Уакантанка, или той си въобразява разни неща само защото името ѝ случайно означава буря? В сърцето си е сигурен, че няма вина за смъртта на мъжа ѝ. Тогава защо се е нагърбил да я закриля? Защо я желае така неудържимо и изпитва по-скоро болка, отколкото удоволствие? И защо, след като само веднъж се е любил с нея, се изпълва с негодувание към всеки, който я докосне?

Нат Търнър изхвърча покрай слияния хотелски служител, сякаш го гонеше самият дявол. Запъти се направо към кръчмата, където Форк и Пърди висяха често и ги откри на една от масите за игра на карти. Изръмжа им някаква команда и двамата веднага скочиха и се настаниха заедно с него на една маса в дъното на заведението. Той поръча бутилка и три чаши и когато пристигнаха, бързо ги напълни догоре. Гаврътна своята, с надежда, че така ще си успокои нервите, за да може да мисли ясно. Пърди и Форк пиеха своите по-бавно и го чакаха да проговори. Видяха, че е разстроен и съобразиха, че ще трябва да си поеме дъх, преди да изплюе камъчето.

— Толкова! — изтърси Търнър накрая. — Стига съм се правил на добро момче! Обявявам война с всички средства на всички

фронтове! Първа ще изпита гнева ми Сторм Кенеди. Следва онова копеле, полуиндианецът, дете сякаш знае какво става всяка минута и всеки ден. Свръхестествено е, но е точно така.

— К'во стана, шефе? — попита Форк. Досещаше се какво е разгневило Търнър, но благоразумно го изчакваше сам да им каже. Форк разбра, че по един или друг начин Размирника пак беше объркал плановете на Търнър. Богатият тексасец чакаше сочни парцели от земята на Чероките, а Търнър не беше успял да откупи, макар и един проклет акър. „Заселниците са недоверчиво племе — мрачно си помисли Форк. — Остават докрай в земите си, дори да умират от глад.“

— Почти успех — прекъсна го Търнър. — Дявол да го вземе, толкова близо бях до успеха, тя вече беше започнала да подписва договора за продажба.

Пърди тихо подсвирна.

— Как, по дяволите, успя да я наредиш така?

— Напих я, ето как. Всичко вървеше точно по плана, докато се появи индианецът. Боже, най-малко съм очаквал да го срещна на танците! Когато заведох Сторм в хотела, мислех, че няма да го видя повече, обаче той се втурна в стаята броени секунди преди тя да подпише!

— Проклятие! — недоволно възкликна Форк. — Нали ти казах, че тоя не е човек? Сега к'во ще прайш?

— Не аз, а вие ще правите — рече Търнър и очите му злобно проблеснаха. — Слушайте ме внимателно и изпълнявайте точно.

Търнър заговори тихо и двамата мъже се приведоха, за да не изпуснат нито дума. След няколко минути Форк попита:

— Тази нощ ли?

— Господи, да, тази нощ! Сега е най-удобно. Направете каквото ви казах и ще ви възнаградя щедро.

— Вече тръгваме, шефе — рече Форк и скочи на крака, повличайки и Пърди.

— Щом се върнете, съобщете ми.

Когато малко преди разсъмване Пърди и Форк се върнаха, Търнър все така седеше в кръчмата с бутилката пред себе си. Само че тя беше празна.

— Е? — запита той нетърпеливо.

— Готово, шефе — похвали се Форк и се просна уморено на стола срещу Търнър. Пърди се отпусна на другия свободен стол. — Всичко мина като по вода.

— Ами индианецът?

— Не се виждаше никъде, нито пък жената.

Търнър облекчено се усмихна.

— Добра работа сте свършили, момчета. Ще има щедра добавка към надницата ви. Сега просто ще си седим и ще чакаме. Скоро Сторм Кенеди сама ще дойде да ме моли да купя земята ѝ.

Усети капчици вода по лицето си. Отначало нежно, а после буен поток. Сторм изпищя и се събуди. Грейди се бе надвесил над нея и изливаше съдържанието на чаша вода върху лицето ѝ. След като напръскването не помогна, той просто я заля.

— Дявол да те вземе, какво правиш? — Сторм се помъчи да седне, но тутакси се стовари обратно в леглото — пронизващата болка в слепоочието правеше мъчително и най-малкото движение. Но Грейди не прояви съчувствие и изля цялата чаша, така че добре я намокри.

— Събуди се, Сторм, време е да тръгваме за вкъщи.

— Вкъщи? — Сторм безуспешно се мъчеше да си спомни къде се намира. — Къде съм?

— В хотелска стая.

— Какво? — Този път наистина успя да се изправи. — С теб?

Дрезгавият му смях я накара да се наежи негодуващо.

— Цяла нощ седях на стола и гледах как спиш. Нищо ли не си спомняш за снощи?

— Спомням си, разбира се. Бях на танци с Нат Търнър. Но... как се озовах в хотелската стая с теб?

— Оставям те за няколко минути да се освежиш — рече Грейди. — После ще ти обясня всичко, докато закусваме.

— Дявол да те вземе, Грейди Страйкър — тропна с крак Сторм. — Не смей да напуснеш стаята, преди да си ми казал дали... дали ти и аз...

— Успокой се, Сторм. Не съм те докоснал. Следващия път, когато се любим, искам да си съвсем будна и да видиш всичко, каквото правя с теб.

— Ти...

Грейди не можа да чуе следващите ѝ думи, защото вече бе излязъл.

Закуската беше последното нещо, от което се нуждаеше Сторм. Стомахът ѝ диво се бунтуваше и тя разбираше, че каквото и да хапне, веднага ще го повърне. А в главата ѝ блъскаха хиляди чукове. Успя да се застави да погълне чаша чай, но старателно избягваше да гледа към огромната мазна порция яйца, стек и картофи, която Грейди ядеше с отворителен апетит. Щом залъга глада си, той заразказва събитията от изтеклата нощ. С широко отворени от ужас очи Сторм слушаше как подлецът Търнър едва не бе успял да я подлъже да му продаде земята си.

След като Грейди приключи с неприятните подробности, Сторм цяла минута не каза нищо, само го гледаше.

— Как разбра къде да ме намериш?

— Проследих ви.

— Нат как не те видя?

Грейди се подсмихна накриво.

— Щом не искам, никой не може да ме види.

— Наистина ли щях да подпиша договор за продажба на земята си, ако не беше дошъл точно тогава?

— Когато се втурнах в стаята, ти вече беше допряла писалката до хартията. Загубих ценно време заради упорития хотелски служител, който отказваше да ми отговори в коя стая сте. Изглежда Търнър му е платил, за да си затваря устата. Той въобще нямаше да ми каже, ако не бях му предложил нещо по-ценно.

— По-ценно? Повече пари ли?

— Предложих му живота — рече Грейди тихо и заплашително.

Сторм потръпна от тона му.

— Не ми се вярва Нат да е искал да ме напие. Той каза, че пуншът не е силен. Толкова ожаднях от танците, че сигурно съм изпила цял галон.

— Опитах се да ти кажа що за човек е.

— Ти също така продължаваш да се намесваш в живота ми без никакво право.

— Къде щеше да си сега, ако не бях го правил? — Втренченият му поглед я прикова на място.

— Аз... не знам, благодарна съм ти за тази нощ, но това не те прави мой пазач. Отсега нататък вече знам какво да очаквам и ще съм подготвена.

Грейди я погледна косо, избута стола си назад и стана.

— Ако си в състояние да яздиш, ще те откарам у дома. Ще се наложи да яздим един кон, но допълнителният товар не е проблем за Светкавица.

Макар че мисълта да бъде десет мили толкова близо до Грейди не ѝ допаднаше особено, тя нямаше търпение да се прибере в уютната си малка къщичка възможно най-бързо.

— Ще се справя.

Когато тръгнаха, блед слънчев лъч проби облаците. Въпреки че Грейди водеше коня нарочно бавно и леко, всяко тръскане я караше да усеща как твърдите му мускули интимно се притискат в нея. Бедрата ѝ бяха уютно настанени до слабините му, гърдите му докосваха гърба ѝ и всяко място, където плътта им се докосваше, сякаш изгаряше. Тя изпъна гръб в напразен опит да се държи права, но скоро разбра, че това не е по силите ѝ. В края на краищата се примири и потъна в уюта, който тялото му предлагаше.

Сторм дори успя да задреме на седлото един-два пъти и почти не усети как Грейди плъзна ръка около кръста ѝ и я притисна по-плътно до себе си. Но той напълно съзнаваше колко добре приляга на ръцете му и колко малка и уязвима изглежда до мъжката му сила. Не бе изпитвал такова желание за покровителство, откакто Лятното небе загина. То го объркваше. „Нямам нужда от друга жена в живота си — съмри се строго. — И особено пък от бяла, чиято независимост и инат са точно обратното на качествата, които ме възхищават у жената.“

Грейди простена, когато Сторм се извъртя насън, за да се намести още по-плътно в слабините му. Няма ли край мъченията, които трябва да изтърпи заради Сторм Кенеди?

В неговото село, когато му се прииска жена — предимно от достъпните вдовици, той просто си избира и я взема след кратко ухажване или разговор.

Но тук, в света на белите, е различно. Тук мъжът трябва да се задоволява с проститутки или да се ожени. А Сторм бе последната, която би поискал за съпруга. Сигурно ще бъде ужасна майка за Малкия бизон. Или може би греши? Противоречивите чувства все още се

бореха в него, когато достигнаха границите на парцела на Сторм. Изобщо не подозираха каква катастрофа ги очаква.

За Сторм първият сигнал за предстоящото нещастие дойде, когато Грейди дръпна поводите на Светкавица толкова рязко, че горкото животно се изправи на задните си крака и едва не ги хвърли от гърба си. Подскокът я събуди. Стресна се от потока грозни ругатни, изригващ от устата на Грейди.

— Как... Какво става? — запита прегракнало, като опитваше да се отърси от съня.

Лицето му бе изопнато в надигащ се гняв, устните му се разтегнаха и откриха зъбите в свирепа гримаса. Отначало Сторм помисли, че тя е причината за гнева му, но после проследи погледа му.

— Нощес си имала посещение — рече той остро.

Глухият му глас я изплаши.

— Мили боже, не!

Думите се изтръгнаха от гърлото ѝ с мъчителен писък. Грейди бе спрял коня на около 30 метра от мястото, където бе построена къщичката ѝ. Нищо не напомняше за уютната малка постройка, която бе оставила предишната вечер, освен овъглени дървета и димяща пепел. Сред горящия ад, унищожил дома ѝ, беше оцеляла само опушената печка, с която толкова се гордееше.

Без да дочака помощта на Грейди, Сторм се плъзна от гърба на Светкавица. Тичаше, спъваше се, падаше, ставаше и пак тичаше. Грейди скочи на земята и я последва със свирепи ругатни. Сторм беше на няколко крачки от изгорялата къща, когато Грейди я настигна.

— Вече няма какво да правиш тук, мила — рече той, докато тя ридаеше на гърдите му.

— Отиде си всичко, което ми беше скъпо — задави се тя. — Всичките ми спомени от Бъди, нещата, които ми дадоха родителите ми за новия ни дом, сватбените ни подаръци, всичко. Как? Защо? Не разбирам. Какво искаше да кажеш с това „посещение“?

— Може би говорих прибързано. Да си оставила незагасен огън в огнището? — инстинктът му подсказваше, че огънят не е плъзнал сам, но не искаше да тревожи Сторм, докато не е напълно сигурен.

Все още объркана, Сторм поклати глава.

— Ами печката? Възможно ли е да си я оставила да гори?

— Не, ясно си спомням, че загасих огъня в огнището и печката беше студена, когато излязох. Сега какво ще правя? — простена тя неутешимо. — Останалите пари няма да ми стигнат, за да я построя наново.

Въздухът лютеше от острата миризма на овъглено дърво и тънки струйки синкав дим се издигаха над руините, което наведе Грейди на мисълта, че пожарът е започнал след полунощ в ранните часове на утрото и бързо е изгорил къщата. Подозрително, много подозрително, помисли си той, докато острите му очи изследваха мястото. И най-малката следа можеше да му подсказва какво е станало през нощта.

— Стой тук — рече Грейди и настани Сторм да седне отстрани, а той приближи до останките от къщата.

— Къде отиваш?

— Да потърся следи — промърмори Грейди през рамо. — Пожарът не е бил случаен. Смятам, че умишлено е бил предизвикан.

Стърчеше само една стена, безвъзвратно обгорена и готова да се срути при най-лек допир. Другите стени се бяха превърнали в купчина черни останки. От обзавеждането бяха оцелели единствено печката и няколко обгорени тенджери и парчета от глинени съдове. След бегъл поглед към купчината, Грейди насочи вниманието си към околността в непосредствена близост до къщата. Застана на колене и разгледа отпечатъците от копита в меката пръст. Издаде звук на задоволство, когато откри още. От дълбочината им във влажната почва Грейди отсъди, че ездачите са били доста по-тежки от Сторм. И със сигурност знаеше, че не са от подковите на Светкавица.

След това откри доказателството, показващо категорично, че пожарът е бил умишлено предизвикан. Намери остатъците от груба факла, използвана за подпалването на къщата. Отнесе я при Сторм, с намерение да я прибере, за да я покаже на шерифа.

— Какво намери? — нетърпеливо запита Сторм. Тя още беше замаяна, неспособна докрай да осъзнае нещастieto, което я бе сполетяло. Всичко ценно, което притежаваше, беше унищожено само в една зловещна нощ.

Грейди повдигна овъглената факла.

— Първо, следи, които не са нито от твоя, нито от моя кон и второ, факла, с която вероятно са предизвикали пожара.

— О, боже! — възкликна Сторм и падна на колене. Никога не се бе чувствала толкова самотна и съкрушена. Въпреки че бяха много деца в семейството и родителите ѝ едва изкарваха прехраната си от каменистата земя в Мисури, тя винаги бе чувствала закрилата и обичта им. А и Бъди винаги бе готов да ѝ помогне. — Кой би ми сторил такова нещо?

— Някой, който иска участъка ти — рече Грейди смръщено. — Но за проклятие не можем да докажем, че Нат Търнър е виновникът. — Той се замисли. — Винаги мога да изтръгна истината от него.

— Ако го сториш, ще те затворят за нападение — каза Сторм. — Какво ще правя? — толкова нещастно повтори тя, че пробуди у Грейди съвършено непознати чувства.

— Първо, ще те закарам в моята къща и ще ти направя горещо кафе. После ще се върна в града да поговоря с шерифа.

— Нищо ли не може да се спаси? — запита Сторм едва чуто.

— Нищо, Сторм. Съжалявам.

Настани я на седлото, скочи зад нея и насочи Светкавица към своя участък. Макар с нищо да не издаваше опасенията си, той подозираше, че ще намери и своята къща в подобно състояние. Който веднъж е извършил нещо толкова отвратително, не би се поколебал да го стори и втори път. Грейди знаеше, че Нат Търнър го мрази, задето му провали плановете, и то на няколко пъти. Ако къщата му беше още цяла, то е само защото Търнър се страхува от отмъщението му.

Най-лошите му предположения се оправдаха, когато наближи къщата и видя над нея да се извива дим. Сторм също го видя.

— О, не! И твоята ли! — Сълзите, едва сдържани досега, рукнаха с пълна сила по бузите ѝ. Грейди заби пети в хълбоците на Светкавица и Сторм се наклони, за да не падне, когато жребецът полетя напред.

Грейди изкрещя от облекчение, като видя, че димът, забелязан отдалече, идва от една овъглена стена, а не от цялата къща, както очакваше. Другите стени бяха съвсем невредими. Като по чудо невнимателно захвърлената факла лежеше до обгорената стена, наполовина потопена в останала от скорошния дъжд локва. Явно подпалвачите не са изчакали достатъчно, за да видят пожара, факлата бе загаснала, след като бе обгорила една стена и повредила няколко

плочи от покрива. Грейди видя, че тлеещият пламък е готов всеки миг да избухне в горящ ад и реагира светкавично.

Скочи на земята, намери в двора две празни ведра, грабна ги и се втурна към реката. Върна се след няколко минути и заля тлеещата стена. Пак отиде на реката за още вода! Сторм разбра какво е намислил и побърза да му се притече на помощ с големия чайник, който изнамери отнякъде. След няколко тура Грейди прецени, че от тлеещия огън не може да пламне пожар и сложи край на гасенето.

— Още някой и друг час и щеше да стане прекалено късно — рече той, докато оглеждаше нанесените щети. Освен изгорялата стена липсваше и част от покрива. За щастие, повредите бяха нищожни в сравнение с огромната загуба на Сторм. — Вятърът можеше да разпали тлеещите въглени и тогава и двамата щяхме да останем без покрив над главата. Нашите „приятели“, които и да са те, пипат доста грубо.

Сторм прекрачи прага на къщата, изпълнена с пушек. Уморените ѝ очи гледаха безцелно обстановката. Не беше хубаво, колкото в нейната къща, нямаше кухненска печка и удобно легло. „Но поне е цяла“ — рече си тя примирено. Овъглената стена мрачно напомняше за собственото ѝ нещастие и тя решително се отвърна от нея. Напук на тъжната загуба, все някак щеше да оцелее.

Студът в стаята пронизваше до кости, тя потръпна и се загърна по-плътнo. Грейди забеляза това и прилекна до огнището да стъкне огън. Изчака го добре да се разгори и чак тогава се обърна. Сторм стърчеше в средата на стаята, все още твърде объркана.

— Ще направя кафе — предложи той. — Седни, Сторм. Безсмислено е да се притесняваш.

Тя се насочи вдървено към стола и приседна на крайчеца. Когато кафето кипна, Грейди ѝ сипа една чаша и седна срещу нея. Отпиваше от тъмната гъста течност и я наблюдаваше. Откакто седна не беше помръднала и дори нямаше вид, че разбира къде е. Беше навела глава и като че ли разглеждаше краищата на пръстите си. Грейди реши, че унищожаването на къщата ѝ я е потиснало много.

— Добре ли си? — попита я. Загрижеността в гласа му я накара да вдигне глава. Тя кимна. — Искаш ли да поговорим?

— Какво да кажа? Нямам дом, не ми останаха достатъчно пари да го построя отново или да засея земята. Целият остатък от

наследството на Бъди е определен за купуване на добитък.

— Имаш ли достатъчно пари да се върнеш в Мисури? Ако нямаш, мога да ти дам малък заем.

— И да изоставя земята си? — реагира Сторм, изумена, че изобщо може да ѝ предложи подобно нещо. — Очакваш просто да се предам след това, което стори Търнър? Земята е моя! Чуваш ли? Никой няма да ми я отнеме! — Гласът ѝ свирепо защитаваше това, към което те с Бъди толкова се бяха стремили. Мечтата ѝ беше да притежава земя и тя бе спечелила заветния парцел въпреки всички пречки, които се наложи да преодолява.

— Какво смяташ да правиш? — запита Грейди, завладян от твърдата ѝ решимост да отстоява мечтата си. Повечето жени биха се объркали прекалено много, за да продължат след загуби като тези, които Сторм претърпя. Но от друга страна, не познаваше жена като нея, способна да се състезава за земя и да се справя сама, без мъж в стопанството. Нещастията като че ли я правеха още по-силна.

— Аз... не знам. Може да се хвана на работа, докато спечеля достатъчно пари да си построя отново къщичката.

— Това ще отнеме години. Сигурно няма да има проблеми със запазването на участъка, защото си изпълнила необходимите условия. Не е твоя вината за пожара. Дори може да не си задължена да я построиш отново до пролетта, но дотогава едва ли ще си спестила достатъчно, за да започнеш нов строеж. Освен това има и данъци. Това имаш ли го предвид?

Мисълта, че ще плаща данъци върху собствеността си, направо съсипа Сторм. Ако беше някоя страхливка, можеше да зареже всичко и да се прибере у дома, но представата да обремени родителите си с още едно гърло за хранене, направо ѝ беше противна. И родителите на Бъди не бяха по-богати от собственото ѝ семейство, макар само две от децата им да живееха при тях. Освен това се опасяваше, че ще я обвинят за смъртта на Бъди, както и задето не им е дала останалото от малкото наследство от бабата, а го е задържала за себе си. Винаги се бе разбиравала със семейство Кенеди, но те така и не им простиха докрай заминаването за Оклахома в преследване на земя, след като можеха да са си в Мисури и да подпомогнат трудното изкарване на прехраната във фермата.

„Нямам дом, нито пък пари“ — помисли си Сторм с внезапно презрение. Пари можеше да получи само от продажбата на земята си. Но за Сторм неуспехът не съществуваше. Тя бе пионер в истинския смисъл на думата и спечелването на парцела бе най-голямата победа в живота ѝ. Денят, в който заби коловете си в земята, бе паметен. Да я продаде сега, напълно би я съсипало.

— Ще измисля нещо.

Грейди се натъжи, виждайки как Сторм преглъща сълзите си. Тя изглеждаше на края на силите си и той се запита какво я крепи толкова дълго. Смяташе я за различна от племето заради бялата ѝ кръв, но вече знаеше, че притежава дух, не по-малко силен от този на воина Сиукс. И макар и трудно си призна, че отговорността за смъртта на съпруга ѝ тегне над него. Отчаяно му се щеше да ѝ обърне гръб и да я остави сама да решава непреодолимите си проблеми, но не можеше.

Тогава някъде от дълбините на съзнанието му изплува мисълта, че Сторм всъщност притежава качества на идеална майка за Малкия бизон. Грейди обичаше сина си и детето много му липсваше. Време беше да се съберат отново. Изведнъж му се стори, че може с един удар да изпълни задълженията, които имаше към нея и едновременно да създаде дом на сина си. Усмихна се. Разрешението на всичките им проблеми беше толкова просто. Сторм ще има дом, той ще живее със сина си, както винаги е искал и ще има страстна жена в леглото си.

— Взех решение, Сторм Кенеди.

Ресниците ѝ трепнаха и тя го погледна изненадано. Погледът му бе толкова завладяващ, че тя почувства как потъва в дълбоките сини езера на очите му. Тръпка на лошо предчувствие пролази по гърба ѝ и тя разбра, че ще чуе нещо, което ще промени живота ѝ завинаги.

— Ще се оженим — рече Грейди спокойно и властно. — Синът ми много ми липсва, а и той е на възраст, когато се нуждае от баща. Ти ще имаш дом, земята ни ще се удвои, а ще има и кой да се грижи за сина ми.

Бледото лице на Сторм изразяваше пълна изненада. Грейди Страйкър бе непрекъснато променяща се загадка. Тя знаеше, че е бил женен, но новото откритие я смая.

— Имаш син?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Очите на Грейди придобиха отнесено изражение. Той се втренчи над главата на Сорм в някакво далечно видение.

— Казва се Малкия бизон. Вече е почти на 6 години.

— Защо не си ми споменал за него? Къде е сега?

— Живее в резервата на сиуксите с родителите на Лятното небе. По-малката ѝ сестра, Смеещия се ручей, се грижи за него. Той много я обича.

— Мислиш ли, че е разумно да го доведеш тук и да живее с теб? Няма ли да му липсват Смеещия се ручей и баба му и дядо му?

— Той е мой син — отсече Грейди категорично, но и с някаква особена нежност. — Сега, след като вече имам своя земя и дом, искам да живее с мен.

— Нека се разберем. Искаш да се омъжа за теб и да отгледам сина ти — Сорм трудно би разпознала собствения си глас. Наглостта му нямаше край.

— Това е идеалното разрешение — сухо рече Грейди.

Отговорът му премина покрай ушите на Сорм. Дълбоко в нея се зараждаше гняв.

— Ти се нуждаеш от дом, синът ми има нужда от майчина ласка, а и няма да се налага да продаваш земята си.

Сорм тръсна глава и го изгледа със смразяваща ярост.

— Върви по дяволите! Няма да се омъжа за теб и най-вече няма да гледам чуждо дете! — Ако Грейди бе споменал нещо за любов или дълг, тя можеше и да обмисли предложението. Но сърцето ѝ подсказваше, че Грейди Страйкър не е способен да ѝ даде любовта, за която мечтае.

Сините очи на Грейди помрачняха и несдържаният му нрав бе готов да избухне.

— Имаш ли избор? Много добре знаеш, че за да изпълниш изискванията към заселниците, трябва да построиш нов дом. Ако

обединим парцелите си, една къща ще е достатъчна. Пък и по някаква неясна причина се чувствам отговорен за теб.

— Не мога да живея с жестокостите, които ти приемаш. А и фактът, че си полуиндианец размирник, прави брака между нас невъзможен. Освен това не ме обичаш и...

— Какво общо има любовта, по дяволите? — дрезгаво запита Грейди. — Ожених се за Лятното небе по любов и ми я отнеха с единствен акт на насилие. Да обичаш и да загубиш любимия боли твърде много, за да го правим два пъти в един живот. Желая те и ако си честна към себе си, ще признаеш, че аз те направих истинска жена.

Сорм се изчерви при спомена за всички ония чудесни възбуждащи неща, които ѝ бе правил и за желанието, с което бе отвърщала на ласките му. Безкрайните дълбини на страстта, които разкри в тялото ѝ, я бяха слисали. Но това доказва само, намеси се разумът ѝ, че тя е способна да изпитва страст. Пък и искаше този, за когото ще се омъжи, да изпитва към нея нещо повече от съжаление — ако изобщо някога се реши отново да сключи брак.

— И двамата сме били женени, и двамата сме обичали — бавно започна Сорм. — Сам признаваш, че нищо не излезе от това. Идваме от различни социални прослойки. Ти си индианец. Откакто те познавам, не съм чула от теб една добра дума за бялата раса. Защо си на нож с всички бели? Няма ли да си по-щастлив да живееш в резервата със сина си?

Грейди я изгледа и се извърна.

— Не знаеш нищо за мен. Баща ми е полуиндианец сиукс лакота. Майка му е дъщеря на вожд. Моята майка е дъщеря на плантатор от Юга. Аз съм само една четвърт индианец. Гордея се с индианската си кръв и с това, че толкова приличам на баща си. Що се отнася до бялата раса, с изключение на майка ми и нейния род, малцина от тях струват колкото един косъм от главата на Лятното небе, макар че я убиха.

Думите му я объркаха. Как ли всъщност е загинала Лятното небе?

— Аз съм бяла — напомни му Сорм.

— Напълно го съзнавам — сухо отсече Грейди. Изправи се рязко, дръпна я от стола и я притисна до коравата си гръд. — Но това никак не намалява необяснимото удоволствие да те прегръщам. Не съм го

искал, но е така. Ако се съгласиш на този брак, най-малкото ще имаш някои изгоди. Най-вече сексуално задоволяване.

Той наведе глава и докосна с устни туптящата вдлъбнатина в основата на шията ѝ, после издевателски се плъзна нагоре, за да я целуне продължително. Откъсна устни от нейните и я погледна изпитателно в очите.

— Ти решаваеш скъпа. Ще се оженим ли или да те убеждавам още?

Сякаш вятър бе разпръснал мислите в главата на Сторм. Не можеше да говори смислено, когато здравето тяло на Грейди се притискаше в нейното. Той се подсмихна снизходително, докато се гушеше във врата ѝ. Колко хубаво ухае тя! Парфюмът, който си слага, е с аромат на сушени цветя. А и на вкус е така приятна, мислеше си Грейди, докато я целуваше по скулите.

После изведнъж започналото като детска игра стана сериозно. Вече не му стигаше да я целува и да усеща вкуса ѝ, искаше повече, много повече. Макар че бе объркана, Сторм усети точно мига, в който възбуждащите целувки на Грейди се превърнаха в груба, всеобхватна страст. Дръзките му ръце търсеха гърдите ѝ, мачкаха нежните възвишения и стискаха връхчетата им през дрехата. После се спуснаха надолу, за да сграбчат задните ѝ части, да я притиснат към твърдата издуптина на слабините му. Сторм се задъха и се загърчи в напразните опити да се освободи. Прекалено късно осъзна грешката си.

— О, мила, ти наистина знаеш как да подлудиш мъжа!

— Не, аз нямах предвид... Пусни ме. Не искам това. Искам...

— Знаем какво точно искаш, скъпа, и ей сега ще ти го дам.

— Да се оженим с теб е чиста лудост — успя да изрече тя между целувката му.

С опитна лекота палтото ѝ бе съблечено и пуснато на земята. Когато ловките му пръсти развързаха връзките на роклята ѝ, разхлабиха корсета и погалиха голите ѝ гърди, Сторм се разтрепери.

— Тялото ти не може да лъже — рече Грейди с победоносна нотка, в гласа, тъй като зърната ѝ се втвърдиха под ласките му. Тогава устата му налага розовото връхче и хищно го засмука. Сторм конвулсивно подскочи, горещата му уста предизвикваше в нея усещането, че се разтапя отвътре. Искаше да извика, да протестира, искаше да го спре. Вече имаше опит с този чудотворен дивак и знаеше,

че любовта му е пагубна за душата, прекалено силна, за да бъде изпитвана. Чисто и просто — похот. След като невероятното привличане помежду им отmine, нищо няма да остане. Грейди не я обича, само я съжалява и изпитва чувство на отговорност към нея, а синът му се нуждае от майка.

— Не!

— Да!

Той я положи на леглото от кожи и одеяла, седна и се загледа в нея с присвити очи. В огнището гореше буен огън, стаята беше приятно затоплена, но нищо не можеше да се сравни с пламъка, изгарящ Грейди.

Той свлече роклята ѝ. После свали и корсета, и ризата ѝ.

— Никога няма да проумея защо белите жени носят толкова много дрехи — рече Грейди, докато сваляше чорапите и обувките от краката ѝ. — Индианките са практични. И не изтезават телата си с тези инструменти за мъчения.

— Аз не съм индианка — успя да промълви Сторм.

— Не, не си. Кожата ти е прекалено нежна и бяла.

Голям кафяв пръст се протегна и очерта зигзагообразна линия по гърдите ѝ чак до розовата пъпка. Много внимателно ръката му премина по тялото ѝ. Ръцете му се плъзнаха по копринения ѝ корем към бедрата, като ги разтвори и повдигна, за да може да ги целува по гладката кожа от вътрешната страна. После дръзката му уста проникна нагоре, към русите къдри между краката ѝ. Когато езикът му докосна влажната цепка на женствеността и, Сторм изпищя уплашено.

— Недей! Не, моля те!

Грейди вдигна глава.

— Съпругът ти не те ли е любил така?

— Бъди никога не би сторил нещо толкова развратно. Не е редно. Това е... о...

Без да обръща внимание на протестите ѝ. Грейди наведе глава, хвана бедрата ѝ и я задържа на едно място, като продължаваше топлата целувка в тази най-интимна част от тялото ѝ. Макар че цялата ѝ същност се противопоставяше на тази крайна близост, Сторм се извиваше под ласките му, тялото ѝ жадуваше още от опияняващите усещания, които той предизвикваше в нея.

— Моля те, спри не издържам.

— Вече си близо, скъпа — хрипливо промърмори Грейди. — Не се дърпай. Ще съм с теб докрай.

Нежното мъчение на неуморната му уста доведе Сторм до ръба на лудостта и сладките тласъци на възбуждащия му език превърнаха лудостта в екстаз. За няколко мига тя остана бездиханна, на границата между живота и смъртта, докато Грейди докосна с пръста си толкова чувствително място, че Сторм изкрепя в сладостна отмала.

Когато сърцето ѝ се поуспокои, тя отвори очи и видя над себе си Грейди, който свалеше останалите си дрехи. Захвърли препаската си и застана до нея, великолепен в своята голота, олицетворение на всепобеждаващата мъжественост, бронзов до последния милиметър.

„Мили боже, желая го!“ — помисли тя със стряскаща яснота. Неоспоримият и ужасен факт, че той е единственият мъж, който я вълнува така разтърсващо, я плашеше. Тя гледаше агресивно гнездото къдрави черни косми и в нея се разля бавно упойваща топлина. На лицето му бе изписано трескаво желание, дълбоко и пронизващо.

— Харесва ли ти, Сторм? — въпросът му я стресна.

— Аз... да — отвърна тя, едва прокарайки думите през гърлото си. Знаеше, че няма смисъл да лъже, очите ѝ издаваха всичко.

— Доставяш ми голямо удоволствие. Когато съм вътре в теб, се чувствам като в рая.

Тя тихо простена, когато той легна отгоре ѝ. Тялото ѝ инстинктивно се притисна към неговото.

— Мой ред е, скъпа — прошепна той в ухото ѝ. — Разтвори си краката.

Сторм сама се изненада, че се подчини на командата му без ни най-малък протест. Той не влезе в нея веднага, което предизвика нетърпеливото ѝ стенание. Не разбираше ли как копнее да изпита твърдия натиск на мъжката му сила в себе си? Вместо това той пхна ръката си между телата им, напипа нежната пъпка между бедрата ѝ и я погали бавно и възбуждащо. Междувременно устните му си играеха с напрегнатите ѝ, набъбнали зърна. Стискаше гърдите ѝ и ръцете му ставаха все по-настоятелни, все по-смело търсеха точките на удоволствието, които знаеше по усет.

Изведнъж заеха обратната поза и Сторм се оказа отгоре. Отначало тя изглежда се обърка. Грейди се засмя, очарован, че е първият, който ще я научи на изкуството на любовта.

— Какво правиш?

— Казах ти, че има много начини да се любиш. Вие със съпруга ти май сте били невинни младенци в тая област. Ще ми достави огромно удоволствие да те науча на това, което знам. Може да ми отнеме доста време.

Сторм изумено се ококори, давайки си сметка за същността на лукавите му намерения.

— Приеми ме в себе си! — Думите прозвучаха дрезгаво. Вече му бе трудно да се сдържа.

— Не! — Сторм нямаше представа защо продължава да се бори. Знаеше, че скоро ще го моли да я обладае. Тоя мъж е същински дявол. Няма милост и изисква повече, отколкото е подготвена да даде. Той иска душата ѝ.

Грейди се усмихна загадъчно, повдигна глава и засмука гърдите ѝ. С меката възглавничка на палеца си той притискаше мъничката пъпчица на желанието ѝ, докато наедря и запулсира.

— Приеми ме в себе си — повтори с пресекващ глас. Този път тя се подчини мигновено.

Стон на нечестиво терзание изригна от гърлото му. Той хвана набъбналия си член и го поднесе към влажната ѝ цепка. В изблик на неудържима страст сграбчи бедрата ѝ и леко я повдигна над себе си. После я спусна върху вкоравената си мъжественост. Твърдостта му сякаш я наелектризира и сладката възбуда от навлизането му избухна в нея като хиляди малки експлозии на удоволствие.

— Грейди! О, Грейди!

— Харесва ли ти така, скъпа? Яхай ме, Сторм, яхай ме!

Тласъците му ставаха все по-твърди и мощни. Бе неописуемо. Беше сладка агония. Беше безпаметно блаженство, усещането бе така цялостно, та ѝ се струваше, че ще умре. Докато той просто се наслаждаваше на физическото удоволствие, душата ѝ се раздираше на парчета.

Тогава дойдоха неконтролируемите тласъци на кулминацията и на света остана само изгарящото желание, възбудено от него. Възторжено стенание се откъсна от устните ѝ. Грейди я чу и тласъците му станаха още по-буйни, освобождавайки я с изблик на животинска чувственост. Виковете ѝ още не бяха затихнали, когато той на свой ред се изви в оргазъм. Няколко минути Сторм не можа нито да помръдне,

нито да проговори. Думите ѝ рязко извадиха Грейди от еуфорията и грубо го върнаха към действителността.

— Копеле!

— Какво?

— Много добре чу! Пусни ме! — опита да се изплъзне, но Грейди я държеше здраво, а и членът му бе все още дълбоко в нея.

— Защо си толкова ядосана?

— Защото се възползваш от мен по нечестен начин. Не мога да мисля логично, когато ти... ти...

— Когато те любя?

Брадичката ѝ се вирна високо във въздуха.

— Когато ме прелъстяваш.

— Какво лошо има в това? Нали и двамата го искахме?

— Искаше го ти. Аз на практика нямах избор. — Тя го заудря с юмруци по гърдите без никакъв резултат.

— По дяволите, Сторм, престани. Да не смяташ да ме биеш всеки път, когато се любим?

— Няма да има друг път. Не мога да мисля, когато ти... ти...

— Когато те любя?

— Когато ме насилваш.

Той се изсмя дрезгаво.

— Да Не искаш да кажеш, че това, което правихме току-що не ти е харесало?

— Да! — Клепачите ѝ бързо се спуснаха, за да прикрият очевидната ѝ неискреност.

— Ужасна лъжкиня си. Да не ме смяташ за толкова неопитен, че да не разпознаеш истинското удоволствие?

— Там е работата — рече Сторм сърдито. — Прекалено опитен си. Знаеш точно къде да ме докоснеш, за да почувствам неща, които никога не съм изпитала с Бъди. Не е редно. Бъди ми беше законен съпруг. Аз го обичах.

— Затова ли си ми сърдита? Защото те възмущава начинът, по който се чувстваш, когато се любим?

— И за това.

Той рязко я повдигна и я сложи до себе си да седне. Тя сграбчи одеялото, за да прикрие голотата си.

— Ти си страхлива, Сторм Кенеди. Страх те е от собствената ти чувственост. Прекалено мощна е, за да се справиш с нея и затова се измъкваш, обвинявайки мен, че съм те прельстил. Ако така се успокоява съвестта ти, тогава мисли за мен като за покорителя на невинни жени.

Сторм се изчерви, защото разбираше, че Грейди е доста близо до истината.

— Не е редно да се чувстваш така... така...

— Чудесно?

— Безсрамно — възпротиви се тя. — Не биваше да става така. Бъди е мъртъв отскоро. Що за жена съм, ако толкова лесно се поддавам на съблазняване?

— Страстна жена, която досега не е била задоволявана. Аз не осквернявам паметта на съпруга ти. Той явно е бил млад и неопитен, но, дявол да го вземе, Сторм, той е мъртъв. Ти си истински пионер. Малко жени могат да извършат сами това, което направи ти. Остани си инат и ще загубиш всичко, или приеми предложението ми и само ще спечелиш.

— Но ще погубя душата си — Грейди усети болка в гласа ѝ и се обърка.

— Не ми трябва душата ти, Сторм Кенеди. Искам нещо много по-просто. — Още докато говореше осъзна, че не казва истината. Само жалост и загриженост ли изпитва към младата вдовица? Или има друга, по-сериозна причина, която няма нищо общо със смъртта на мъжа ѝ? — Искам да живея заедно със сина си. Той е още малък и впечатлителен и има нужда от женско присъствие. Затова ми трябваш.

Сторм мислеше и премисляше, но тъй или иначе, опираше до неизбежния факт. Грейди не я иска заради самата нея, а тя със сигурност не иска мъж, в чието опустошено сърце няма място за любов. Дава ѝ всичко, но не и себе си. Макар че, какъв избор има тя? Загубата на земята ще я съсипе. Но да стане съпруга на Грейди във всяко отношение би било още по-съсипващо. Той вече на два пъти доказва каква власт има над нея и продължи да го прави, лишавайки я от гордост, от самоуважение... от душата ѝ. Няма ли начин да запазят приятелството си по-свободно, без да му се отдава изцяло? — питаше се страхливо. Хрумна ѝ просто и гениално решение и тя се усмихна.

— Искаш да създам дом за сина ти — повтори Сторм, за да е сигурна, че правилно са се разбрали. — И в същото време ще ми предоставиш подслон и ще успокоиш съвестта си по отношение на мен.

— Да — рече Грейди.

— Тогава не виждам защо трябва да споделям леглото ти, ако се оженим.

— Какво?

— Казах...

— Чух какво каза, по дяволите. Луда ли си? Как можеш да го искаш от мен след всичко, което току-що изпитахме заедно?

— Лесно. Не ме насилвай да правя неща, за които още не съм готова. Наскоро овдовях. Остави ми известно време да оплача съпруга си, преди да приема друг мъж в леглото си.

— Не е ли малко късничко за това? — рече Грейди подигравателно.

— Никога не е късно да влезеш в правия път. Не ти ли се е случвало да се чувстваш виновен, не си ли изпитвал смазващата тежест на някоя своя постъпка, с която никак не се гордееш?

Грейди я изгледа проникателно. Чудеше се дали не се опитва да му прехвърли собственото си чувство за вина. Кой жив мъж или жена не е извършвал постъпки, от които да не се срамува? Замисли се за родителите си. Спомни си колко дълбоко ги засегна, когато с Малкия бизон напускаха къщата им и че повече от пет години не беше им писал нито се бе обаждал, по какъвто и да е начин. Откакто се раздели със сина си, по-добре разбираше болката и мъката, които им бе причинил. А те със сигурност са чули за Тъндър, сиуксът размирник, който дръзко напада враговете на племето.

— Всеки сам трябва да изплаща греховете си — изрече той съкровено. — Щом не искаш да споделиш леглото ми, така да бъде. Има толкова много жени, готови да легнат с мен. Не си ми нужна за тази цел. От теб искам само да станеш майка на сина ми.

Грейди се съгласи толкова лесно, че Сторм се изненада. Очакваше спор или поне няколко горчиви обвинения. Не бе очаквала дръзкото му изявление, че ще си намери друга за леглото. „В какво се впускам?“ — питаше се тя уплашено. Но вече беше твърде късно за отстъпление. Налагаше се да сърба каквото си е надробила.

— Обичам децата, тъй че няма да ми тежи да се грижа за Малкия бизон.

Грейди кимна доволно. Неохотна усмивка смекчи строгото изражение.

— Ще се оженим, след като си отпочинеш и преодолееш болката от загубата. Не искам до мен да стои изтощена булка, когато казвам „да“. Иди да спиш, Сорм. Вече се съвва и почивката ти е заслужена.

— Ти няма...

— Имаш думата ми. Воините лакота не лъжат. Няма да те докосна, докато сама не ме помолиш.

Той легна, като се питаше как ли ще живее в една къща със Сорм, без да я има. Беше силен наистина, но не чак дотам. В живота си бе имал и периоди на въздържание и нищо не му бе станало от това, но изкушението, наречено „Сорм“, щеше да изпита силата на волята му докрай. Дори сега, след като току-що я бе любил, слабините му още копнееха за нея. Винаги можеше да се облекчи с друга жена, но тази мисъл, неизвестното защо го ужаси. Как друга жена ще го задоволи, след като желае Сорм? Тъндър и Сорм.

Ще дойде ден, предрече той, когато Тъндър и Сорм ще проглушат небесата с мощта на вплетените си една в друга души.

Следващият ден бе неделя и Сорм спа до късно. Когато се събуди, Грейди го нямаше. Тя поразтребри къщата, като си набелязваше какво е нужно, за да направи жилището му по-уютно. Той се върна по здрач с фургона и конете, оцелели от пожара, и разни предмети, изровени от пепелта. Сред тях беше и поставена в рамка сватбена снимка на Сорм и Бъди, измъкната от разкривен метален сандък. Това беше спомен, който Сорм щеше винаги да цени. За лош късмет, от дрехите й не бе останало нищо и за сватбата се наложи да облече същия костюм, с който ходи на танците.

В понеделник сутринта отидоха в Гътри с фургона. Лицето на Сорм беше тържествено и притеснено, Грейди бе замислен. Декември безмилостно настъпваше и те се бореха с пронизващия вятър. Небето бе сиво и тънка снежна покривка застилаше замръзналата земя. Пътуваха мълчаливо, само от време на време отронваха по някоя дума. И двамата размишляваха над неясното бъдеще, което ги очакваше с

почти непознат партньор. Все пак и двамата биха признали, поне пред себе си, че помежду им съществува привличане, достатъчно да възпламени въздуха наоколо.

Лесно намериха проповедника и макар добрият човечец да бе някак стреснат от молбата им — същият свещеник бе присъствал и на погребението на Бъди — охотно се съгласи да ги ожени. Бракосъчетанието бе извършено в дома на проповедника, а свидетел им стана съпругата му. Когато си тръгнаха, той изумено поклати глава, убеден, че младата жена се бе омъжила за човек, чиято ловкост с оръжието му предрича жестока смърт. А пък и той явно бе дивак без особена представа за живота на белите.

— Този брак е обречен на провал, Марта — каза свещеникът на съпругата си, докато проследяваха с поглед отдалечаващите се с фургона младоженци. Пламъчето в очите на Марта обаче говореше друго.

— Не бъди толкова сигурен, скъпи — рече тя.

— Хм. Трябва да си видяла нещо, което аз не съм забелязал.

Марта само се усмихна загадъчно и остави съпруга си да размишлява върху неразгадаемата женска природа.

Сторм все още беше като вцепенена от шеметните събития през последните дни и не чувстваше нищо. Беше омъжена до края на живота си за човек, който разсъждава и действа като индианец. Все още обмисляше основанията за решението си, когато Грейди спря фургона срещу колониала.

— Имаш нужда от дрехи и разни неща за дома. Знаем, че за жените това е важно. През краткия ни съвместен живот Лятното небе много се гордееше с дома си. Купи си всичко, каквото ти трябва, за моя сметка.

Сторм обърна глава да го погледне. Надяваше се, че няма цял живот да я сравнява с голямата си любов Лятното небе.

— Имаш ли пари?

— Достатъчно да се облечеш прилично и да обзаведем къщата, както ти харесва. Зная, че домът ми не е толкова хубав, колкото беше твоят, но не смятах да се женя пак.

Сторм пропусна последното край ушите си. Звучеше така, сякаш съжaliaва, че са се оженили.

— Искам да свърша някои неща, преди да тръгнем към къщи. Ти прави каквото искаш. Когато се върна ще отидем до дирекцията по земята. Трябва да си смениш името в регистрите. Сега се казваш Сторм Страйкър, вече не си вдовицата Кенеди.

„Няма нужда да ми го напомня“ — мрачно си помисли Сторм, докато Грейди ѝ помагаше да слезе от фургона. Нима може дори за миг да забрави, че е омъжена за такъв мъжкар, така вълнуващ физически и толкова изкусителен?

Грейди я проследи как влиза в магазина и решително обърна фургона. Впрочем той си имаше работа и не му се искаше Сторм да му се пречка в краката. Първо се отби при шерифа, където съобщи за умишлените пожари и представи доказателство в подкрепа на твърденията си.

Шерифът попита:

— Имате ли представа кой го е извършил, господин Страйкър?

— Явно някой, който иска да получи парцела на госпожа Кенеди — отговори Грейди, — и се е надявал да я изплаши така, че да го продаде. Понеже нямам доказателства, няма да спомена имена, но и двамата знаем кой се готви да изкупи парцелите в земята на Чероките.

Шерифът Данвил потърка брадичка и замислено погледна Грейди.

— Ще разпитам наоколо и ще си държа очите и ушите отворени. Но ако имаме предвид един и същи човек, съмнявам се, че ще успеем да го свържем с пожара. Той е доста ловък. Знаете ли, че откри фирма в града?

— Каква фирма? — Грейди не можеше да си представи Нат Търнър зает с нещо законно.

— Не знам точно, но той сам се нарича пълномощник по инвестициите.

— Май трябва да навестя нашия приятел.

— Няма да търпя неприятности, Страйкър — предупреди Данвил. — Нека законът се погрижи за него. Градът още не се е успокоил от инциденти, причинени наскоро от теб. Обзалагам се, че и вдовицата Кенеди едва ли е забравила. Винаги ли те съпътстват неприятности?

— Искам да забравя миналото и да гледам напред, шерифе. Сега съм истински заселник. И женен при това. Напролет ще доведе сина си

да живее с мен.

— Женен ли? Кога стана това?

— Тази сутрин.

— Къде е женичката? Някоя от резервата ли? — В гласа му се долавяше подигравателна нотка, която предизвикваше Грейди да махне от лицето му глупашката усмивка.

— За ваше сведение, ожених се за Сторм Кенеди. — Не се наложи да чака дълго изуменото ахване на шерифа. — Можете публично да заявите, че който е имал работа със Сторм, сега ще трябва да се изправи срещу мен, а аз съм безпощаден към мръсниците, които посягат на нещо мое.

Грейди кимна, обърна се и с отсечена крачка тръгна към вратата. Внезапно спря и се завъртя.

— И още нещо, шерифе. Лично ще се оправя с ония копелета.

— Страйкър, не нарушавай закона — извика Данвил след него. Грейди не даде вид, че е чул последните думи.

Офисът на Нат Търнър беше на лесно място. Разположен бе на главната улица между железарията и банката. Когато няколко минути по-късно Грейди влезе вътре, нямаше никой. Но откъм задната стаичка се чуваха неясни гласове и това го накара бавно да се усмихне.

Пръстите му конвулсивно се стегнаха около кобура и той отвори вратата с ритник. На всички страни се разхвърчаха откъртени тресчици. Тримата мъже в стаята замръзнаха от изненада, втренчени в неканения посетител.

— Тази сган ли си наел за мръсната работа? — изръмжа Грейди с леден глас, от който би потреперил и мъртвец. — Кажи си молитвата, Търнър.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Размирника! — прошепна Форк и посегна към оръжието си.

— На твое място не бих го правил — предупреди Грейди зловещо. — Приятелят ти знае колко е глупаво да се опитваш да ме изпревариш.

— Какво искаш? — Търнър най-сетне успя да си възвърне гласа.

— Искам и тримата да напуснете града до полунощ — каза Грейди. — Успяхте да изгорите къщата на Сорм, но повече няма да имате възможност да я тормозите. Ако някой от вас само си помисли да ѝ навреди, ще ви одера кожата парче по парче. Когато свърша, ще ми се молите да ви убия.

— Исусе! — Форк пребледня и по челото му изби студена пот, като си представи окървавената маса, която щеше да остане от него, след като Грейди изпълни закана си. — Той наистина ще го направи!

— Не му вярвайте! — презрително подвикна Търнър. — Законът знае как да се справя с тия като него!

Бърз като стрела, с лявата ръка Грейди извади ножа от колана си. Оръжието беше ужасяващо на вид, наточено като бръснач. Животински страх облъкна Грейди, когато Търнър отстъпи.

— Почакай, Страйкър. За какво ме обвиняваш?

— Трябваше да се досетя, че вие тримата ще се сдушите в престъпен съюз. Ти и твоите наемници изгорихте къщата на Сорм Кенеди и подпалихте и моята.

— Искаш да ка'еш, че твоята не е изгоряла! — изтърва се Пърди. Търнър изруга, а Форк изръмжа и обърна очи след издайническото изявление на партньора си.

— За щастие не. Но не трябва много мислене, за да се досетиш кой е предизвикал пожарите.

— Не си справедлив към мен, Страйкър. Не бих навредил на госпожа Кенеди — рече Търнър с преиграна невинност. — Горката жена, какво ще прави сега? Може би ще мога да ѝ помогна. Предложението ми да купя земята ѝ все още е в сила.

— Дамата сега е моя съпруга. Оженихме се сутринта и тя няма никакво намерение да продава земята си. Предупреждавам те честно, Търнър. Ако утре ти или твоите наемници сте още в града, ще се убедите, че въздухът в него вече е опасен за вашето здраве.

След като ги заплаши, той внимателно се оттегли към вратата, оставяйки тримата да треперят.

— К'во ще ка'еш? — попита Пърди. Той не се и опитваше да скрие ужаса в гласа си.

— Мисля да изчезна от града още следобед — рече Форк. — Гътри стана много пренаселен за мене. Чувал съм такива истории за Размирника, че косите ти да настръхнат. Не, господа, аз изчезвам.

— Страхливци! — презрително каза Търнър.

— Точно тъй — съгласи се Пърди. — Форк, ако ти трябва компания, идвам с тебе. Мелезът ми изкара акъла.

— Ще си добре дошъл, Пърди, ама побързай. Искам да съм далеч от Гътри много преди полунощ.

Двамата се обърнаха към Търнър, за да чуят какви са неговите планове. Нарече ги страхливци, но знаеха, че той е още по-страхлив, и от тях. Търнър изглеждаше потънал в размисъл. Обстоятелствата определено не бяха в негова полза, а той не би тръгнал срещу тях.

— Ами, момчета, как да ви кажа, тоя град не предлага много на предприемчив човек като мене. Чувах, че в Тексас сега било страхотно. Търсят нефт и когато първата струя бликне, ще се разкрие цяла плеяда нови възможности. Смятам да съм там, когато това стане.

— Не съм си и мислил, че ще висиш наоколо да изпитваш търпението на Размирника — изкиска се Форк разбиращо. — Пак ще се видим, Търнър.

Той си тръгна, следван от Пърди. Никой не обърна внимание, нито пък се интересуваха от двамата разбойника, които няколко часа по-късно напуснаха града. Не се забеляза и отсъствието на Нат Търнър, който същата вечер взе първия влак към форт Уърт.

Когато Грейди се върна при магазина, Сторм вече го чакаше. Изглеждаше мрачен и някак разсеян, докато товареше пакетите й във фургона. Сторм реши, че работата, която е вършил не е била особено приятна. Въпреки това се изненада, че фургонът е вече натоварен с легло, пухен дюшек и още някои необходими мебели.

— Трябва да си имал доста работа.

Отначало Грейди се стресна, после на лицето му се появи колеблива усмивка.

— Нямах и представа колко. Готова ли си вече да отидем до дирекцията по земята, а после да хапнем нещо?

— Аз... ще ми се да спрем на още едно място, преди да напуснем града. — Грейди я погледна очаквателно. — Искам да отида на гробището. Не съм се сбогувала истински с Бъди.

Мисълта, че Сторм се интересуваше повече от мъртвия си съпруг, отколкото от живия, предизвика неприятно усещане у Грейди. Но какво очакваше? Между тях не съществуваше голяма любов, само взаимната нужда, която ги доведе до брак и ги убеди, че това е единственият правилен ход за момента. Боже мой, та те дори няма да спят в едно легло, защо тогава го разстройва желанието ѝ да остане върна на паметта на мъртвеца!

— Ще те закарам и ще те чакам във фургона — рече Грейди рязко.

След като посетиха поземлената служба и обядваха набързо, се отпавиха към гробището. Навън снеговалежът се беше усилил. Грейди смръщено проследи Сторм, която бавно се запъти към гроба на Бъди. Все още нямаше паметник, но Сторм бе поръчала скромнен надгробен камък за последния му земен дом. Грейди се намръщи още повече, когато Сторм коленичи в топящия се сняг и сведе глава. Виждаше, че устните ѝ се движат, явно се молеше или говореше нещо, но беше прекалено далеч, за да долови думите ѝ.

Тишината я оглуши, когато коленичи на гроба на Бъди. Сякаш всичко бе обвито в леден снежен покров, който поглъщаше звуците, включително собствените ѝ ридания. Разбираше, че трябва да се раздели с Бъди, знаеше, че и той би я накарал да постъпи така, но въпреки това не ѝ беше лесно. Говори му дълго, сподели мечтите и надеждите си за бъдещето, каза му за Грейди и защо е приела да се омъжи за него. Стоя на колене толкова дълго, че се забрави. Студът и мъката я бяха вцепенили, в главата ѝ пулсираше само една мисъл — никога повече няма да види усмихнатото лице на Бъди.

Снегът започна да натрупва около нея, а тя явно не си даваше сметка, че ако не се раздвижи я заплашва бяла смърт. Тогава Грейди взе нещата в свои ръце. Скочи от мястото на коларя, порови отзад във фургона и накрая измъкна едно от току-що купените одеяла. После

решително тръгна към коленичилата в снега Сторм. Бе толкова малка и уязвима, че сърцето му се сви. Изглежда много е обичала съпруга си, щом го оплаква така, помисли си той и изпита леко угризение, задето я насили да се оженят толкова бързо, без да ѝ даде достатъчно време да оплаче мъжа си. Съчувстваше ѝ и я разбираше, защото и той бе загубил Лятното небе.

Сторм подскочи, когато Грейди я наметна с одеялото. Прегърна я, а тя изкрещя уплашено.

— Какво правиш?

Той я погледна и забеляза ледените сълзи, замръзващи по бледите ѝ бузи.

— Да си вървим у дома, мила. В представата ми за меден месец не влиза боледуване от пневмония.

— Но Бъди...

— Вече се сбoguва с него. Бъди едва ли би искал да измръзнеш до смърт на гроба му.

Сложи я на седалката и я зави плътно с одеялото.

— Дано успеем да се приберем преди снегът да натрупа. Взел съм плъзгачи за фургона, но, честно казано, не ми се нрави мисълта, да ги слагам наред снежна буря.

Пътуването до вкъщи бе бавно и мразовито. Когато се прибраха, Сторм се бе сковала от студ. Огънят бе изгаснал и Грейди незабавно се зае с него. Тя тракаше зъби пред мъждукащия пламък, опитваше се да се стопли, а Грейди влезе с покупките от фургона.

— Като се погреееш хапни нещо, а аз ще сглобя леглото — рече Грейди, като ѝ хвърли поглед отстриани. Не преставаше да се пита дали ще настоява да наложи глупавото си решение да не споделя леглото му. Самотната ѝ фигура, приведена над гроба на мъртвия ѝ съпруг го беше трогнала дълбоко. Искаше да я утеши да ѝ помогне да забрави миналото и да погледне напред към бъдещето. Да я люби би било лечебен ритуал, а и щеше да достави удоволствие и на двамата. Само да го допусне, взаимното удовлетворение бе много препоръчително.

Стига да го допусне.

Чиниите от вечерята бяха прибрани и Грейди излезе да нагледа конете. Сторм се възползва от отсъствието му да се измие и да си облече нощницата. Грейди се върна, изтупа снега от краката си и задуха в шепи, за да си стопли ръцете. Сторм вече се бе свила в новото

легло, поставено в далечния ъгъл на стаята. Той прекара кошмарни минути, докато се събличаше и миеше, преди да се приближи към леглото. Когато седна на единия му край, пружината се огъна под тежестта му. Сторм, която беше на тръни, веднага скочи.

— Какво правиш?

— Лягам си.

— Ти обеща...

— По дяволите, Сторм, още ли държиш да спазвам глупавото ти условие? Тоя брак ще бъде дяволски студен, ако не отстъпиш малко.

— Така е правилно — рече Сторм упорито. — Все още не съм готова да се отдам изцяло на човек като теб.

— Като мен? — ядно повтори Грейди. — Какво искаш да кажеш?

— Аз... нищо. Спи сега. И двамата сме изморени, а утре ни чака още толкова работа, преди снегът да ни затрупа. — Сторм премълча това, което всъщност мислеше — че Грейди е от хората, изискващи пълно подчинение, без в замяна да дадат нещо.

— Ще дойде ден, когато ще ме молиш да се любим, скъпа — предрече той. — За твое добро се надявам да съм наблизко, когато това стане. — Думите му оставиха у нея зловещото чувство за предстоящо нещастие.

Следващите дни се изнизаха неусетно. Сторм бе доста заета да шие завеси и да подрежда жилището по свой вкус. Когато свърши, то изглеждаше много по-уютно и дори Грейди го оцени. Той продължаваше да настоява да спи до нея, изкушавайки я с топлината на тялото си. Нощите бяха доста студени и тя често се събуждаше сутрин свита до него, търсеща закрилата на едрото му тяло. Но за негова чест, Грейди повече не се опита да я люби.

Макар че се подлагаше на адски изпитания, той не правеше опити да промени уговорката за спане. Изчакваше Сторм да привикне с него в леглото си. Случваше се нощем да се буди от притискащото се женско тяло, търсещо неговата топлина. Тогава ръцете му машинално се ключваха около нея и я притискаха още по-плътно. Ако случайно докоснеш с ръка изкусителните ѝ гърди или заобленото ѝ бедро, той само простенваше и се въздържаше. Честта на воин лакота бе

съществена част от него. Нямахте да се любите с нея, докато тя сама не поискаше.

Кога ще свършат страданията, които трябваше да понесе заради Сторм?

Напрежението помежду им ставаше направо непоносимо. Всяка вечер, когато Грейди подхванеше ритуала на събличането, Сторм бързо се извърещаше или пък изведнъж се оказваше страшно заета с нещо неотложно и много важно. Само видът му караше коленете ѝ да омекват и замаиваше главата ѝ. Това не беше редно. Бе обичала Бъди, но никога не бе изпитвала непреодолима нужда или задушавачо желание, каквото Грейди предизвикваше у нея. Мъчеше я чувство на вина, защото откликваше на мъж, пълна противоположност на Бъди. Това ѝ даваше сили още по-твърдо да устоява на дяволското му обаяние.

Наближаваше Коледа. Един ден Грейди отиде до града и се върна късно. Изненада Сторм с елха, отрязана на път за вкъщи. Тя не беше толкова хубава, като тези, които Сторм помнеше от детството си в Мисури, но това бе мил и трогателен жест. Дори и не бе предполагала, че в сърцето му има място за сантименталност.

Когато Грейди не беше вкъщи, Сторм подготвяше своя коледен подарък. Шиеше му бяла риза от най-фино платно. Гордееше се с малките спретнати бодове и се надяваше да му хареса. Налагаше се да признае, че той проявява изключително разбиране към молбата ѝ да не се любят и трябваше по някакъв начин да изрази благодарността си с достоен дар.

На Коледа Сторм стотви тлъстата пуйка, застреляна от Грейди и му поднесе подаръка си. Той изгуби дар слово. Не го очакваше и се възхити от изящното майсторство на изработката. После бръкна в джоба си и тържествено ѝ поднесе малка, изискано опакована кутийка. Няколко минути тя само я гледа, без да смее да я отвори.

— За мен?

— Да. Хайде, отвори я.

С треперещи пръсти Сторм махна хартията и повдигна капака. Хлъцна, като видя фино изработената златна венчална халка, сгушена сред кадифето.

— О!

— Когато се женехме не успяхме да купим пръстени. Пък и този го поръчах специално и на златаря му трябваше време да го изработи.

Сторм продължаваше да върти пръстена в ръце, разглеждайки фигурките — странни символи и знаци.

— Какво означават?

— Това са индиански символи. Имат особено значение.

Сините му очи се втренчиха в нея и тя се закова неподвижна.

— Ще дойде ден, когато ще ти разкрия значението им.

Сторм го погледна прямо.

— Няма ли да ми кажеш сега?

— Не. Може би някой ден, когато му дойде времето. Сега дай да ти го сложа. — Той хвана ръката ѝ, измъкна пръстена на Бъди и на негово място сложи своя. Никога не беше отварял дума за сватбената халка, поставена на ръката ѝ от мъртвия ѝ съпруг, но след като я смени със своя пръстен, почувства как от плещите му се смъква огромна тежест.

— Много е... хубав — рече Сторм, като се любуваше на златната халка, проблясаща на пръста ѝ. За пръв път откакто се бяха оженили се почувства венчана за Грейди, истински и безвъзвратно. Досега беше по-скоро като някаква актриса, изпълняваща роля на булка.

— Благодаря!

— Нима това е всичко? — запита Грейди толкова драматично, че тя се уплаши да не го е обидила.

— Не разбирам.

— Ще разбереш — рече Грейди загадъчно.

Когато я сграбчи в прегръдките си, Сторм разбра какво иска от нея и се ядоса. Той май се опитваше да я измами.

— Искам те, Сторм. Не минава нито ден, без да те желая, искам да се любим като истински съпрузи.

Ръцете му стегнаха обръча около нея и устата му потърси нейната. Устните му бяха твърди и настойчиви и нейните също пламнаха с неговия огън. Неизречената молба в целувката му не оставяше съмнение какви са желанията му, какво беше решен да получи. Но чувството за вина заради пламения ѝ отклик не позволяваше на Сторм да се поддаде отново на изкушението.

— Не... не мога.

— Ти ме желаяш.

— Не го отричам. Станала съм същинска дръзка безсрамница. Страхувам се от силните чувства, които предизвикваш у мен и ме боли като знам, че никога не съм изпитвала това с Бъди.

— Нека те любя.

— Не. Ти обеща.

— Сорм, погледни ме.

Тя бавно повдигна глава, златистите ѝ като мед очи бяха пълни със страст. Тръпка премина през тялото ѝ, когато срещна кобалтовосиния му поглед.

— Защо трябва и двамата да страдаме заради твоя инат? — запита Грейди. Едвам се сдържаше. — Нека осъществим този брак. Двама души, които се желаят като нас, не бива да се отричат от себе си. Ние сме съпруг и съпруга.

Целуна я отново, твърдо и настоятелно.

Чувствата и мислите ѝ се объркваха. С натиска на езика си той я накара да отвори устните си. Търсеше отговор. Упоритият ѝ отказ го ядоса и колкото повече тя се съпротивляваше, толкова по-силна и жадна ставаше целувката му. „Защо се противи на нещо толкова основно и естествено като любенето?“ — запита се Грейди и включи и ръцете към убедителната сила на устните си. Искаше да ѝ покаже, че любовта им е нещо естествено, като яденето и дишането. Защо я разстройва това, че той я кара да изпитва удоволствия и чувства, които ѝ бяха непознати с покойния ѝ съпруг? Повече от всичко Грейди копнееше да люби Сорм така всецяло, че да не може дори да си спомни името на починалия си съпруг.

Бъди. Това име го дразнеше. От къде на къде Сорм ще изпитва чувства към един мъртвец, след като той, Грейди, е жив и може да ѝ достави удоволствие, на каквото Бъди никога не е бил способен?

Всичките ѝ протести бяха пометени, когато Грейди я грабна на ръце и я отнесе в леглото им. Устните ѝ бяха полуотворени и той чувстваше дъха ѝ на бузата си. Кратките бързи вдишвания издаваха желанието... и страха ѝ.

— Ти обеща.

— Дяволите да те вземат! — Пусна я на дюшека и се обърна. Стисна юмруци и гордото му лице се превърна в маска на страданието. — Спи. Няма да те докосна. — После грабна дебелия си жакет от закачалката до вратата и изскочи на студа.

Когато след няколко часа се върна, измръзнал до кости, Сторм си бе облякла нощницата и изглеждаше заспала, завита като пашкул в кожи и одеяла. Грейди я изгледа с най-голямо отвращение, свали си дрехите и легна до нея, като внимаваше да не се докоснат един друг, преди тялото му да се е стоплило. Това не продължи дълго. Общото легло с нея превръщаше тялото му в пламтящ ад.

Колкото повече лежеше, толкова повече се възбуждаше. Дори нямаше нужда да я докосва, за да се втвърди. Само мисълта за нея и за любенето им хвърляше тялото му в пламъци и го караше с болка да си дава сметка, че законната му съпруга е на една ръка разстояние.

Точно бе започнал да се унася в дрямка и Сторм се завъртя насън, притискайки мекото си тяло към гърба и кръста му. Незабавно реагира, членът му бе напълно възбуден и тръпнещ. Изпитанието беше нечовешко. Дори търпението на война лакота имаше граница и Грейди я бе достигнал.

Сторм въздъхна и несъзнателно потърси топлината на неговото тяло. Уютно сгушена до него тя продължи да спи. Както често ѝ се случваше през последните няколко седмици на принудително въздържание, сънищата ѝ станаха еротични. На следващия ден, когато си ги припомняше, не можеше да открие причината за тях, но допускаше, че има нещо общо с потенциалната страст, която Грейди бе открил и събудил в нея. Страст, която я изпълваше със срам. Но тъй като сънищата ѝ нямаха нищо общо с действителността, Сторм в повечето случаи се отдаваше напълно на въображаемия си любовник.

Грейди се обърна с лице към нея и силно я притисна. Тя не се възпротиви и ръцете му бавно отметнаха нощницата над бедрата ѝ. Когато членът му дръзко се опря в нея, тя се изви, разтвори бедра и му позволи да се плъзне между тях. За миг той затаи дъх — наслаждаваше се на топлината, едва поемаше въздух и очакваше всеки момент тя да се събуди и да подхване обичайните си протести. Но от гърлото ѝ излезе само нежен стон и нещо подобно на мяукане.

Ръцете му се спуснаха по гърба към задните ѝ части, нежно ги стиснаха и прехвърлиха единия ѝ крак над бедрата му. Но все още не проникваше в нея, чакаше, надяваше се да чуе думите на приемане, които да сложат край на мъчението му. Едната му ръка се плъзна по стегнатия ѝ корем към влажното островче между краката ѝ. Тя беше мокра и го очакваше. Все още се колебаеше, сети се за обета да не я

люби, докато тя сама не пожелае. Пръстите му настоятелни изследваха нежните възглавнички на женствеността ѝ и Сторм замърмори нещо неразбираемо. Помислил, че е будна и че мърморенето е било разрешение, Грейди напрегна бедра и влезе в нея.

Тялото на Сторм изгаряше от желание и тя мърмореше насън. Въображаемият любовник я любеше и тя го приемаше с отворени обятия, защото знаеше, че на сутринта ще се събуди и всичко ще е било само фантазия. Но, боже, беше толкова прекрасно, толкова хубаво! Не ѝ се искаше да се събужда, преди да са стигнали до края. Обикновено сънят спираше донякъде, и то точно преди онзи последен изблик на екстаз, който вече познаваше. Усещаше го как си пробива път между краката ѝ, чувстваше как ръцете му галят гадните ѝ части и гърдите. Усети как проникна в нея.

— О, боже! — Тя скочи напълно разбудена. Това май не беше сън. Лежаха всеки в своята половина на леглото с лице един към друг. Откри, че е разкочена и че той е проникнал в нея.

— Какво правиш? Ти обеща!

Грейди застина, полагайки нечовешки усилия да потисне страстта си.

— За какво говориш? Вече е късно. Трябваше да ме спреш порано.

— Аз спях. Мислех, че това е сън. Не съм го искала.

— О, Скъпа, но то наистина става — простена Грейди, който неотстъпно продължаваше да я люби, като здраво я държеше за бедрата. — Прекалено късно е сега.

— Ами честта ти? Нищо ли не значи за теб?

— Честта ми е всичко за мен и знам, че утре ще съжалявам, но Бог ми е свидетел, сега не мога да спра.

И той диво се впи в нея, накара я да забрави всичките си причини за отказ и в съзнанието ѝ остана една-единствена необходимост — тази, която той създаваше. Заливаха я вълни на екстаз и тя крещеше от облекчение. В нея избухваше порой от огнени усещания.

— Грейди!

— О, мила, това исках да чуя. Искам да знаеш кой те люби. Искам да викаш моето име, когато крещиш в екстаз. Искам го отново, скъпа, можеш ли да го направиш пак?

Не само можеше. Когато Грейди накрая стигна до своя оргазъм, Сторм вече два пъти бе достигнала висините, достъпни само за любовниците.

Грейди бавно се завърна към действителността, за да открие, че Сторм категорично му е обърнала гръб. Раменете ѝ излъчваха непреклонност, гръбът ѝ бе напрегнат и Грейди усети цялата тежест на отказа ѝ. Освен това изпитваше и задушавашо разочарование заради нарушеното обещание. Откъде, по дяволите, да знае, че Сторм спи и не разбира, че той иска да я люби? Но което беше по-лошо, той знаеше, че отново и отново ще нарушава думата си, докато накрая не издържи омразата ѝ. Невъзможно беше да остане с нея в една къща.

— Сторм, мислех, че го искаш.

Думите, казани вместо извинение, ѝ прозвучаха студено и безразлично. Още веднъж бе успял да я победи със своята сила и чувственост.

— Нямах представа, че спиш. — Той я докосна по рамото и тя буйно подскочи.

— Ти си проклет лъжец, Грейди Страйкър.

Грейди не отговори. Трябваше да помисли за много неща, да вземе много решения. Сторм заспа, а той още не беше намерил компромисното решение, което според него щеше да я направи щастлива и в същото време нямаше да го принуждава да нарушава думата си. Стана от леглото и се облече в най-дебелите си дрехи, събра си багажа, взе спалния чувал оръжията и патроните и тихо напусна къщата.

Върна се преди разсъмване, намери молив и хартия и написа импровизирана бележка, която остави на възглавницата, та Сторм да я види. Преди да излезе, се поспря на вратата и погледна спящата жена с такъв копнеж, който разкри истинската дълбочина на чувствата му. Очите му бяха мрачни като зимата в Оклахома. Преди да затвори вратата зад гръба си, взе под мишница снегоходките, купени в града.

Сторм се събуди късно сутринта. Огънят беше изгаснал през нощта и в стаята бе студено. За първи път, откакто се ожениха с Грейди, се събуждаше в студено помещение. Той винаги се грижеше за всички досадни домашни неща, което правеше живота ѝ по-лек. После си спомни изминалата нощ и как я беше любил въпреки желанието ѝ и гневът и негодуванието отново я завладяха.

Заради Грейди ѝ беше безкрайно трудно да остане вярна на паметта на Бъди и тя не беше сигурна колко дълго може да живее така. Беше го помолила да ѝ даде време, за да свикне с брака с друг човек, а в отговор той непрекъснато я прелъстяваше. Той беше дивак, който подчиняваше чувствата ѝ на своята мъжественост. „Дали ме обича? Мили боже, какви са тия мисли?“ — чудеше се Сторм изненадана, че въобще може да се стреми към любовта на човек като Грейди Страйкър.

Къщата изглеждаше пуста, обикновено присъствието на Грейди се усещаше, но тази сутрин нищо не показваше, че е някъде наблизо. Сторм боязливо надзърна над одеялото, и разбра, че наистина е сама. Къде ли е отишъл — зачуди се тя. Срещу къщата имаше достатъчно нацепени дърва за цялата зима, а и времето бе прекалено студено да се ходи в гората. Може да е на лов. Не си намери извинения, за да остане повече в леглото и стана. Облече се бързо и запали огън в огнището. Намери бележката чак когато се върна да оправи леглото.

Грейди беше заминал. Беше я оставил, за да вземе сина си от резервата. Щял да се върне навреме за пролетната сеитба. Хладната, с грижливо подбрани думи бележка, ѝ съобщаваше, че е сложил плъзгачите на фургона, та тя да ходи до града за продукти и че може да тегли пари от банката, защото още в деня на сватбата е прехвърлил своята сметка на името на двама им. И нито дума за любов, нито извинение или сбогуване, никакво обяснение за ненадейното му отпътуване посред зима. Дали синът му толкова му липсваше, или просто се мъчеше да избяга от един очевидно нещастен брак?

— Мразя те, Грейди Страйкър — извика Сторм в празната къща.
— Мразя те...

Внезапно обзета от паника, тя осъзна, че е сама и трябва да живее в пустош, в каквато не бе стъпвала през живота си. А едва преди няколко седмици, след трагичната смърт на Бъди, ѝ бе напълно достатъчно да живее сама. „Нима бракът с Грейди ме е променил чак толкова?“ — питаше се мрачно тя. Думите, които излязоха от устата ѝ, я втрещиха:

— Божичко, Грейди, какво ще правя без теб?

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През 1894 зимата в Оклахома беше мека в сравнение с предишните години. След силните студове през декември 1893 времето изведнъж омекна. Реката не замръзна и на Сторм не ѝ беше много трудно да взема вода. Дървата, които Грейди нацепи, преди да замине, ѝ бяха повече от достатъчни за януари и февруари. Към март зелени стръкчета трева започнаха да пробиват топящия се сняг и заваляха животворните дъждове. Това бе началото на нов цикъл, но за Сторм двата месеца бяха най-дългите в живота ѝ.

Не си даваше сметка до каква степен е станала зависима от Грейди, докато той не замина и тя се изправи пред пустите си дни и унили нощи.

Възприемаше го като най-силния човек, който не се страхува от нищо — може би единствено от демоните в душата си, и се изправя срещу предизвикателствата на живота с непоколебима решителност. След като изтече първата седмица от март, Сторм взе да се опасява, че Грейди изобщо не възнамерява да се връща, че невъзможните ѝ изисквания са го прогонили завинаги. Да остане вдовица, бе болезнен удар за нея, но да бъде изоставена, добавяше към болката и обида от отхвърлянето.

„Само да се върне, на драго сърце ще му се отдам, зарече се тя безмълвно — и с радост ще споделям неговия живот, и ще се грижа за детето му като за свое собствено.

Ще накарам Грейди да ме обикне.

Ще изкарваме прехраната си от тази девствена земя и ще се учим да живеем заедно, да се обичаме един друг. Ще дойде ден и Бъди и Лятното небе ще се превърнат само в приятни спомени от миналото ни.“

„Глупава мечтателка — присмя ѝ се някакъв вътрешен глас. — Грейди си отиде и ти никога вече няма да го видиш. Земята е твоя ще трябва да се задоволиш с това.“

Да, обаче земята никак не ѝ помагаше в студените нощи, когато копнееше Грейди да е до нея, изпълнен с желание и нетърпелив да сподели с нея топлината си. Защо не се задоволи с малкото, което ѝ дава от себе си, ами иска всичко, което той не ѝ предлага?

При едно от пътуванията си до Гътри Сторм научи, че през декември Нат Търнър загадъчно е напуснал града. Запита се дали Грейди няма пръст в това заминаване. Доколкото го познаваше, вероятно имаше. Беше доволна, че повече няма да се занимава с този мошеник. Ще благодари на Грейди, ако изобщо някога отново го види.

Грейди се завърна неочаквано през един невероятно топъл мартенски ден. Тя обръщаше буците пръст с лопата, подготвяйки за сеитба зеленчуковата градина зад къщата. Вдигна поглед и го видя — стоеше толкова близо, че ако се протегнеше, можеше да го пипне. Така и не свикна с безшумния му начин на придвижване. Бе облечен в еленови кожи и обут в мокасини, абаносовата му коса бе по-дълга от всякога, а лицето — по-изтощено. Под високите му скули имаше хлътнатини, които тя не бе забелязвала преди, а тъмните кръгове под очите му правеха синината им да изглежда още по-наситена. Напрегнатият му поглед потърси лицето ѝ, след това пробяга по тялото ѝ. Видяното изглежда го разочарова, защото се намръщи.

— Ти се върна — прошепна тя. Той се обърка.

— Мислеше, че няма да се върна ли?

— Ами... не знам.

Изведнъж с крайчеца на окото си Сторм забеляза движение. Мъничко телце се запрепъва към тях, тичайки колкото може с малките си крачка.

— Тате, тате... Това ли е новият ми дом?

Изражението на Грейди се смекчи, когато погледна надолу към очарователния си син. Малкия бизон беше копие на баща си, само без сините очи. Кожата му бе златистокафява, очите тъмни, а косата дори по-черна от тази на Грейди. Благородството, което излъчваше, издаваше гордия му индиански произход. Един ден щеше да стане красив и внушителен като баща си. Сторм потърси какво е взело детето от Лятното небе и откри заоблената брадичка и смолисточерните очи.

— Това е домът ти, Малки бизоне, а това е новата ти майка. Отсега нататък ще говориш само на английски, за да те разбира.

Поздрави я както подобава, сине. Вече тя ще се грижи за теб.

На лицето на Малкия бизон се появи враждебно изражение и той я загледа презрително.

— Не искам нова майка, татко. Много съм си добре със Смеещия се ручей. Защо тя да не ми е майка?

— Защото Смеещия се ручей живее в резервата със семейството си — обясни Грейди търпеливо, — а Сторм ми е съпруга. Така че тя ще ти бъде майка.

Малкия бизон ядно ритна буца пръст с обутото си в мокасина краче и злобно погледна Сторм.

— Защо си се оженил за нея? Смеещия се ручей е много похубава.

— Малки бизоне!

— Няма нищо, Грейди — рече Сторм. Ясно беше, че няма да е лесно да се излезе на глава със сина му. Тя застана на колене, за да не говори на детето отвисоко.

— Не искам да заема мястото на истинската ти майка, Малки бизоне, а и пак ще можеш да си обичаш Смеещия се ручей, затова мисля, че можем да бъдем добри приятели.

— Не си спомням истинската си майка — отвърна мрачно Малкия бизон. — Познавам само Смеещия се ручей. Докато съм с нея, не ми трябва друга майка.

— Но Смеещия се ручей не е тук — внимателно обясни Сторм.

— Напротив, тука е — рече момчето с енергично кимване. — Татко я доведе.

Погледът на Сторм се стрелна към лицето на Грейди с ням въпрос. Очите му бяха непроницаеми, изражението му — мрачно и неразгадаемо. В момента само една мисъл бе завладяла съзнанието ѝ. Грейди ѝ бе казал, че щом няма желание да задоволява нуждите му, той ще си намери друга жена, която ще го иска. Затова ли бе довел сестрата на покойната си съпруга, за да му стане любовница? Само един поглед към хубавата индианска девойка, която тъкмо се появи иззад ъгъла на къщата, беше достатъчен да усети тежест в сърцето. Младата жена бе толкова красива, че Сторм чак изпита болка.

Лъскавата ѝ черна коса се спускаше до кръста ѝ като жива, а големите ѝ черни очи изглеждаха огромни на финото ѝ златисто лице. Устните ѝ бяха добре очертани и чувствени. Богато украсената с

мъниста рокля от еленова кожа и мокасините повече подчертаваха, отколкото прикриваха високата ѝ кръшна фигура. Сторм си даде сметка, че ако и Лятното небе е била красива като сестра си, ясно защо Грейди не приема друга жена.

Смеещия се ручей щастливо изтича към Грейди и обви ръце около шията му, бърбейки нещо на сиукски.

— Ще говорим на английски заради Сторм — рече Грейди, като свали ръцете ѝ от врата си. — Ако Малкия бизон иска да оцелее в света на белите, ще трябва да овладее и езика им. — После се обърна към Сторм и каза: — Сторм, това е Смеещия се ручей, моята балдъза. Тя се грижи за сина ми откакто жена ми... откакто Лятното небе умря. Смеещ се ручей, това е жена ми, Сторм. Помогни ѝ да се сближи с Малкия бизон, защото отсега тя ще му бъде майка.

На лицето на Смеещия се ручей усмивката се смени със сърдито изражение. Долната ѝ устна войнствено се издаде напред и в очите ѝ блесна опасен вътрешен огън, докато безцеремонно разглеждаше Сторм.

— Не е много за гледане — каза и презрително тръсна глава. — Защо е толкова бледа, Тъндър?

С изпоцапаните си ръце и лице и с опиращата се във влажната земя пола, Сторм се чувстваше като просякиня до разкошната индианка. Но Грейди смяташе, че е красива и щеше да го каже, ако Сторм не бе побързала да се защити:

— Кожата ми винаги е била естествено бледа. И — тя замълча и погледна заплашително към Грейди, — ако знаех кога ще се върне съпругът ми, щях да имам по-представителен вид.

Грейди изръмжа сподавено. Усещаше надигащата се буря.

— Смеещ се ручей, заведи Малкия бизон в къщата. Искам да говоря със Сторм на четири очи.

Малкия бизон погледна от Смеещия се ручей към Сторм и после към баща си. Проницателен за възрастта си, веднага усети презрителното отношение на леля си към жената, за която баща му се бе оженил и взе решение. По целия дълъг път от резервата Смеещия се ручей му бе натъпкала главата с ужасяващи истории за отвратителни неща, които белите жени правят с малките индианчета. Така че той се страхуваше от Сторм и я намрази много преди да я види. И сега, по

примера на Смеещия се ручей, със същото ледено пренебрежение, я погледна накриво и каза:

— Не ми харесваш. Никога няма да ти простя, че си се омъжила за татко. Той трябваше да се ожени за Смеещия се ручей. Такъв е обичаят на племето.

Смеещия се ручей се усмихна злобно, хвана Малкия бизон за ръка и го отведе, доволна от липсата на уважение у малкия си повереник към бялата жена, която намрази от пръв поглед. Не видя, че Сторм се уплаши, а Грейди се намръщи още повече, но и да го бе забелязала, това нищо не би променило. Ако Смеещия се ручей изобщо можеше да бъде сигурна в нещо, това бе обичта на Малкия бизон. А той беше най-важното нещо в живота на Тъндър. „Много скоро — помисли си тя радостно — ще прогоня бялата жена на Тъндър и аз, Смеещия се ручей ще заема мястото ѝ. Така трябваше да бъде от самото начало и щеше да бъде, ако Тъндър спазваше племенните обичаи.“

Грейди мрачно се загледа след Смеещия се ручей и Малкия бизон — те вече се скриваха зад ъгъла на къщата. Обърна се към Сторм, която бе не по-малко намръщена от него.

— Защо си я довел? — запита Сторм, все още объркана от завръщането му, и то с друга жена.

— Нямах избор — рече Грейди. — Малкия бизон не искаше да напусне резервата и си помислих, че ако вземем и Смеещия се ручей, раздялата няма да е толкова болезнена. Тя му е като майка и щеше да е жестоко да го откъсна от нея. Като свикне с новия си дом и с тебе, ще я изпратя обратно при племето.

— И кога мислиш, че ще стане това? — Сарказмът ѝ бе повече от неприкрит.

— Не знам.

— След седмица? Месеци? Години? Боже мой, Грейди, не видя ли, че тя не ме харесва? Ако остане, ще настрои сина ти срещу мен. Той вече ме ненавижда.

— Как можеш да говориш така? — възрази Грейди. — Вие току-що се запознахте. И Малкия бизон ще се оправи. Той е само на шест години и е още дете.

— Малкия бизон ще прави това, което тя му каже. Явно я обича.

— Може би — загадъчно каза, Грейди. — Но съм абсолютно сигурен, че ти ще го спечелиш. А ако сега го разделим от Смеещия се ручей, само ще го объркаме и разстроим. Освен това винаги съм я смятал за мила и великодушна жена. Първото впечатление често е измамно. Дай ѝ време да свикне, че сега ти си ми съпруга.

— Цялото време на света няма да ѝ стигне за това — кисело промърмори Сторм. „Господ да ни е на помощ“ — помисли си тя и се обърна.

— Сторм! — Той я докосна по рамото и тя се извъртя да го погледне с учудено вдигнати вежди. — Не се ли радваш, че ме виждаш?

— Намразих те, задето ме остави така.

Лицето му доби по-меко изражение и сините му очи заискриха.

— Трябваше. Мислех, че си разбрала. Това беше единственият начин да запазя честта си. Ако останех цялата зима с теб в къщата, никакъв тържествен обет не би ме възпрял да последвам желанието на тялото си и да се любя с теб.

Сторм се изчерви и погледна встрани.

— А сега... сега какво? Ти се върна. Това означава ли, че вече не ме желаеш както преди? Смеещия се ручей даде ли ти каквото искаше? Не разбирам защо не си се оженил за нея. Очевидно синът ти я обича, а и това повече или по-малко се е очаквало от теб.

— Ако исках Смеещия се ручей, можех да я имам още преди години — натърти Грейди. — По дяволите, Сторм, никак ли не ти липсвах?

— А аз липсвах ли ти? — засече се тя.

Ако можеше да надникне в сърцето му, би чула безмълвния му стон: „Липсваше ми както изгревът на зората или зората на нощта.“ Но беше воин лакота и красивите изрази трудно излизаха от устата му.

— Ти си ми съпруга.

— Изненадвам се, че си спомняш.

— О, мила, спомням си. Спомням си много, много повече. Помня как прекрасно ти беше в моята прегръдка и с какъв плам отвърщаше, когато ръцете и устата ми освободиха огъня в теб.

— Грейди...

Изведнъж тя се озова в ръцете му, до коравите му гърди и изписка от удоволствие — всяка частица на великолепно то му тяло се

притискаше с любов към нейното. Толкова отдавна беше... Толкова отдавна.

После потърси устата ѝ, забравил за света около тях. Жадните му целувки объркаха мислите ѝ. Тя се наслаждаваше на вкуса му, на това как езикът му проникна в устата ѝ и с внезапно, болезнено прозрение разбра, че винаги ще желае този мъж.

— Тъндър, Малкия бизон е гладен. Жена ти няма ли да ни нахрани?

Разочарованото стенание на Грейди рязко върна Сторм към реалността и тя отскочи от прегръдката му. Със сигурност Смеещия се ручей зле бе избрала момента да се натрапи в тяхното уединение. Или може би това е точният момент? Явно индианската девойка много добре съзнаваше какво върши.

— Смеещия се ручей има право — изчерви се Сторм. — Сигурно сте изгладнели и уморени. Ще се измия на реката и веднага се връщам да ви сложа да ядете. — Тя се обърна и изчезна, преди Грейди да успее да я спре.

— Твоята бяла жена май не ме харесва — каза Смеещия се ручей и издаде устните си напред в чувствена муцунка. — Очевидно не си си извадил поука от това, което Белите очи сториха на сестра ми.

— Сторм няма нищо общо със смъртта на Лятното небе.

— Бяла е.

— Доведох те тук заради Малкия бизон — строго рече Грейди, — и няма да търпя никакви неприятности, все едно дали си ги предизвикала ти или Сторм. Аз съм направил своя избор. Сторм ми е съпруга. Моля те да се отнасяш към нея с любезността и уважението, които ѝ се полагат.

— Ха, съпругът не оставя жена си толкова скоро след сватбата, освен ако не се чувства зле с нея. Очите не ме лъжат, Тъндър. Сърцето ми казва, че не си щастлив с бялата си жена. Но аз не съм алчна. Ще ти бъда втора съпруга. Ще ти дам това, което не ти достига.

— Смеещ се ручей, избрах да живея в света на белите и законът позволява да имам само една жена. — Той погледна към реката, накъдето изтича Сторм. Очите му се замъглиха от неугасим плам. Когато проговори отново, в гласа му се долавяше нежна мекота, непозната за Смеещия се ручей. — Сторм е единствената жена, която искам.

Тъмните ѝ очи блеснаха заканително, тя се завъртя на пети и тръгна към къщата. Тъндър изглеждаше изцяло завладян от съпругата си, но въпреки това тя усещаше, че нещата между тях не са наред. Младоженец не би зарязал булката си за два месеца, освен ако не се опитва да избяга от нещастен брак. Нямаше представа какво е накарало Тъндър да си вземе бяла жена — той бе сдържан мъж и не говореше за личния си живот, но това не обезкуражи Смеещия се ручей. Тъндър я доведе в дома си, нали така?

Обичта на Малкия бизон е предимство, срещу което бледоликата му съпруга не може да противопостави нищо, реши Смеещия се ручей. А докато владее мислите на детето, няма да допусне Малкия бизон и Сорм да се сприятелят. Момчето вече мразеше мащехата си благодарение на недоволството, което тя бе посяла в него.

Вечерята мина унило. Малкия бизон заспа на масата и Грейди го отнесе до постелята от кожи и одеяла на йода. Докато Грейди построи отделна спалня за себе си и Сорм, момчето щеше да спи тук със Смеещия се ручей. Той вече беше изразил намерението си на следващия ден да отиде до Гътри за дървен материал. Сорм се питаше дали Грейди ще сподели леглото ѝ тази нощ, след като синът му и Смеещия се ручей спят в същата стая. Макар че бяха женени, това я притесняваше. Но доколкото познаваше. Грейди, за него нямаше значение кой е в стаята. Чувала беше, че в индианските семейства всички членове живеят заедно в един вигвам.

Смеещия се ручей стрелна злобен поглед към Сорм и се настани на постелята до Малкия бизон. Грейди духна лампата и Сорм се съблече. Чувстваше се по-напрегната, отколкото първия път, когато Грейди дойде в леглото ѝ. Тогава поне нямаха публика. Не знаеше какво ще прави, ако Грейди поиска да се любят. Преди той да се върне от резервата, тя бе решила да му бъде съпруга във всяко отношение, но присъствието до него на Смеещия се ручей бе направо подигравка с нейното решение.

Леглото поддаде под тежестта на Грейди и Сорм се напрегна, когато голите му бедра докоснаха нейните. Обърна се да я прегърне, но тя се възпротиви.

— Още ли смяташ да стоим разделени? — прошепна Грейди в ухото ѝ. — Когато те целунах, мога да се закълна, че...

— Не сме сами — изсъска тя.

— Това, което става в брачното легло си е лична работа, независимо кой присъства. Когато воинът лакота спи с жена си, никой не чува. Такъв е обичаят.

— За диваците може да е така, но не и за мен.

Грейди замря. Значи тя още го смята за дивак, разбунтува се разумът му. Прииска му се да ѝ покаже колко див може да бъде и да я люби, докато се задоволи. Но разбираше, че никога няма да ѝ се насити. В резервата можеше да има, която си иска жена, включително и Смеещия се ручей, но никоя от тях не го привличаше. Всичките му мисли бяха насочени към това да се върне възможно по-бързо със сина си у дома и отново да вкуси от прелестите на Сторм.

— Това ли е последната ти дума?

— Така ще бъде, докато Смеещия се ручей и Малкия бизон спят в същата стая с нас.

Грейди се надигна от леглото, нахлузи си панталоните и нареди Смеещия се ручей да се премести при Сторм. След това се плъзна до Малкия бизон и прекара остатъка от нощта в усмиряване на бушуващата страст към една жена, която изобщо няма намерение да му става съпруга. Дали още го държи отговорен за смъртта на съпруга си?

Смеещия се ручей се зарадва, когато Тъндър напусна леглото на жена си. Потвърдиха се съмненията ѝ, че нещо не е наред между младоженците и тя започна да крои подли планове да все раздор помежду им. Ако по някаква причина Тъндър не искаше да се разведе според закона на белите, можеха да се върнат в резервата. Тъй или иначе, там им беше мястото. Въпреки бялата си кръв, Тъндър бе най-смелият, най-свирепият воин, когото познаваше.

След бруталната смърт на сестра си, Смеещия се ручей очакваше да заеме мястото ѝ в сърцето на Тъндър. Синът му вече я обичаше и бе съвсем естествено и Тъндър да я обикне. Бракът трябва да е в безнадеждно затруднение, щом Тъндър ляга до жена си и моли за нещо, което му принадлежи по право, реши Смеещия се ручей. Коварна усмивка се появи на лицето ѝ, когато си помисли, че битката за чувствата на Тъндър вече е наполовина спечелена.

Рано на следващия ден Грейди отиде в града и се върна с дървен материал и семена. Тъй като сеитбата можеше да почака още някоя и друга седмица, той започна веднага строежа на допълнителната стая. През това време Сторм се зае да спечели Малкия бизон.

Предложението ѝ да го наричат с бялото му име никак не спомогна за това. Детето категорично се противопостави на промяната, както и Смеещия се ручей, но Грейди имаше решаващата дума и така Малкия бизон бе принуден да отговаря на името Тим. Също така Сторм го подстрига, с което си спечели още ненавист.

Враждебно настроеният Тим, ревнивата Смеещ се ручей, Грейди с неутолимата му страст превръщаха претъпканата къщичка в неспокоен кошер. Грейди изгаряше Сторм с поглед, докато Смеещия се ручей буквално му се хвърляше на врата, предлагайки му с желание онова, което Сторм му отказваше. Докато се строеше спалнята, разпределението за спане остана същото, както през първата нощ. Всяка вечер Смеещия се ручей се сгушваше в леглото до Сторм, а Грейди споделяше постелята с Тим. Но една нощ се наложи лека промяна.

Тим се събуди от някакъв лош сън и проплака за Смеещия се ручей. Индианката взе детето в леглото между себе си и Сторм. Най-накрая той заспа успокоен между двете. Няколко минути по-късно се унесе и Сторм. Тя спеше дълбоко, когато Смеещия се ручей се измъкна от леглото.

Грейди се измъчваше, задето синът му предпочита Смеещия се ручей пред собствения си баща. „Но какво друго можеше да се очаква?“ — укори се той, след като фактически го беше изоставил на грижите на Смеещия се ручей, за да препуска с размирниците в търсене на отмъщение за смъртта на Лятното небе. Въздъхна огорчено и затвори очи, опитвайки се да забрави колко много иска да се люби със Сторм.

В първия момент, когато усети топло тяло да се сгуши в него, просто реши, че Тим се е промъкнал обратно в леглото. Доволен той го прегърна. Ръката му напипа нежни гърди и преди да я отдръпне, една много по-малка ръка я притисна плътно до набъбналите издутини. Грейди почувства как зърното се набръчка и се втвърдява под дланта му и за момент остана неподвижен от изумление. После ръката му се промуши между краката ѝ към влажната ѝ женска плът и той изпусна въздуха от дробовете си.

— Сторм... О, боже, скъпа, дано не сънувам.

— Само Сторм ли може да те накара да се задъхаш от желание?
— засмя се Смеещия се ручей в ухото му. Тя дръзко склочи пръсти

около тръпнещия му член. — Великолепен си, Тъндър, точно такъв си те представях. Изгарям за теб. Нека облекча тялото ти. Нека ти доставя удоволствие.

Тим не преставаше да се мята и да размахва ръце и крака. Случайно сръга Сторм в ребрата и тя се събуди от болката. Разбра, че Смеещия се ручей я няма в леглото и предположи, че е станала да отнесе Тим обратно при баща му. В стаята бе прекалено тъмно, за да види къде е индианката, но страстните стонове, долитащи от другия край на помещението, ѝ подсказаха какво прави Смеещия се ручей. Тя и Грейди явно дълбоко се бяха потопили в океана на страстта.

Сълзите сами потекоха от очите ѝ и смазваща тежест я задуши. Колко наивна е била да повярва, че Грейди е довел красивата индианка заради сина си. Поне да беше искрен и да ѝ бе казал, че Смеещия се ручей е тук, за да му доставя удоволствие — същото, от което Сторм го лишаваше. Беше я предупредил, че ще си намери друга жена, ако продължава да му отказва, но тогава това нямаше значение. Как можеше да легне доброволно с мъжа, виновен за смъртта на Бъди? Но това беше преди. Преди...

Преди да я накара да се нуждае от него. Преди да го обикне.

— Смеещ се ручей, какво правиш в леглото ми, дявол да го вземе? — сурово просъска Грейди през стиснати зъби.

— Искам те, Тъндър. Малкия бизон ме обича. Защо се ожени за нея? Тя не става за теб. Аз мога да те направя щастлив. Родителите ми очакваха да се оженим, след като сестра ми умря. Защо ги разочарова?

— Веднага се върни в леглото си — тихо изръмжа Грейди. — Да не искаш Сторм да ни чуе?

— Не ме интересува. — Тя се държеше като разглезено дете, на което не дават бонбони.

— Слушай, Смеещ се ручей. Ако още веднъж направиш нещо такова, ще те изпратя обратно в резервата и то веднага.

— Ти си воин. Как можеш да живееш без жена?

Смеещия се ручей разбираше кога е загубила. Заплахата в суровия му глас най-сетне подейства. Тя неохотно се измъкна от завивките и се върна в леглото при Сторм.

Сторм я усети. Не знаеше колко време е прекарала с Грейди на постелята, преди да забележи отсъствието ѝ, но явно е било достатъчно да... да... Боже, дори не можеше да го произнесе.

Само за седмица Грейди завърши пристройката и пренесе двойното легло, на което спяха със Сторм. В голямата стая постави две легла за Малкия бизон и за Смеещия се ручей. Беше работил неуморно, за да могат със Сторм да останат насаме, нещо, от което отчаяно се нуждаеха. Сега ако поискаха да са сами, трябваше просто да затворят вратата на спалнята си. През седмицата отначало се обърка, а после се ядоса от студенината на Сторм. Получаваше се така, че и за миг не оставаха сами, за да обсъдят разногласията си. Тим и Смеещия се ручей обсебваха цялото му време и всеки опит за усамотение бе предварително обречен на неуспех.

В отношенията между Сторм и Тим също нямаше подобрение. Момчето изглежда я мразеше и все още чакаше инструкции от Смеещия се ручей. Грейди престана да наказва сина си за неподчинението му. Искаше Сторм да спечели обичта му със своята тактика и разум. Вярваше, че ако Тим веднъж се отърве от войнствеността си, между тях ще се зароди близко приятелство. Междувременно не отпращаше Смеещия се ручей, за да не нарани Тим, който сякаш не можеше да се справи без втората си майка.

Като че ли планина се смъкна от раменете на Грейди, щом довърши покрива на новопостроената стая. Довечера, помисли си развеселен, двамата със Сторм ще бъдем сами в спалнята, ще можем да си говорим и да се любим. Да живее в една стая с нея и да не може да я докосне — през последните дни това бе най-сладката агония в живота му. Толкова близо и все пак така отдалечени. Ако живееше в резервата, приятелите му биха го побъркали от майтап щом само разберат, че един воин лакота не може да се оправи с жена си.

Грейди заобиколи къщата, за да отиде в зеленчуковата градина на Сторм, надявайки се да я намери там сама и да ѝ съобщи, че същата вечер ще се преместят в новата си спалня. Завари Сторм и Тим да спорят за нещо. Малкият му син стоеше пред нея с ръце на кръста, долната му устна бе издадена упорито напред и черните му очи святкаха от вълнение. Грейди се закова на място, когато чу Тим да казва:

— Ти си бяла вещица. Не трябва да те слушам. Смеещия се ручей разправя, че сигурно си вещица, щом си накарала татко да се

ожени за тебе. — Изведнъж любопитно се втренчи в нея, сякаш се опитваше да си изясни нещо. — Вярно ли е? Наистина ли си вещица?

Грейди изчака, не искаше да се намесва, преди да чуе отговора на Сорм. Разбираше, че синът му е по детски жесток и че инагът му постепенно ще отmine, и че го е яд, задето го откъснаха от резервата, единственият дом, който помнеше.

— Ако бях вещица, щях да имам магическа пръчка и щях да направя така, че Смеещия се ручей да изчезне — отвърна Сорм по-остро, отколкото искаше. Вече не можеше да измисли как да накара Тим да я приеме. — Не искам да изместя Смеещия се ручей от сърцето ти, просто искам да бъдем приятели.

— Смеещия се ручей ми е приятел. Татко трябваше да се ожени за нея.

— Но не го е сторил, Тим. Защо не разбереш, че баща ти прави това, което е най-добро за него? Ако искаше, щеше да се ожени за Смеещия се ручей. Нали не си забравил, че кръвта на баща ти е повече бяла, отколкото индианска? — „Как се общува с упорито шестгодишно хлапе?“ — чудеше се Сорм отчаяно. Малкият бе завладял сърцето ѝ и тя би дала всичко да го накара да я обикне.

Тим се размисли над думите ѝ, като се мъчеше да съпостави твърденията на Смеещия се ручей с готовността на Сорм за приятелство. Освен това Сорм изтъкна един довод, за който Тим не се бе сещал. Собственият му баща, макар да изглеждаше и да се държеше като неумолим воин лакота, беше повече бял, отколкото индианец. В дъното на душата си Тим искаше да хареса Сорм, само че не можеше да се примири с мисълта да загуби Смеещия се ручей.

Той строго се намръщи и извика:

— Татко е воин лакота. Не обича Белите очи. Ти си вещица, иначе нямаше да се ожени за теб.

— Тим! — Грейди видя, че е дошъл моментът да се намеси. — Извини се на мащехата си.

Лицето на Тим стана на петна, той се извърна и предизвикателно попита Грейди:

— Защо се ожени за нея, татко?

За първи път в живота си Грейди загуби и ума, и дума. Докато гледаше хубавото лице на Сорм, му хрумваха хиляди причини, най-важната, от които бе фактът, че тя го вълнува като никоя друга, дори

повече и от Лятното небе. Те с Лятното небе бяха деца, когато се ожениха, но сега той беше мъж, мъж, който има нужда от силна жена, със същите представи за живота и същата страст. Ако бе оцеляла, Лятното небе щеше да е единствената жена в живота му, но щедрата ѝ природа нямаше да отговаря на типа съпруга, от която Грейди се нуждаеше сега. Тя бе идеална за някогашното наивно осемнадесетгодишно момче. Но сега му трябваше жена, достатъчно силна да понася добро и зло, жена, към която да изпитва... любов, жена, която да обича.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сторм разбра, че е затаила дъх, чак когато отново задиша и сърцето ѝ поднови ритъма си. Нямахше представа как ще отговори Грейди на въпроса на сина си, защото знаеше, че бракът им е просто един договор. На нея ѝ трябваше дом, а той се нуждаеше от майка за детето. Неудържимото привличане между тях не влизаше в сметките ѝ.

Грейди толкова забави отговора, че Сторм почувства как се огъва и изчезва под изгарящия поглед на обвиняващите черни очи на Тим. Грейди явно не можеше да измисли приемливо обяснение за брака им, което да задоволи сина му, и това ѝ причини болка. После изрече нещо толкова ужасно, толкова изцяло невярно, та Сторм изпита желание да изкрещи, че е лъжа:

— Ожених се за Сторм, защото го исках.

Сторм почувства жадния му горещ поглед да я изгаря, но продължи да го гледа в очите — търсеше подигравателната искрица, от която се опасяваше. Знаеше, че я желае този хищен поглед не можеше да се сбърка, но след като Смеещия се ручей беше тук, Грейди не се нуждаеше от жена си. Вярно, освен онази нощ, когато се събуди и ги чу да се любят, не беше ги хващала да го правят отново, но това не значеше, че не са намерили време да останат насаме.

— Защо не може Смеещия се ручей да ти стане втора съпруга? — искаше да знае Тим. — Летящия ястреб има три.

— Законът на белите разрешава само една съпруга — обясни Грейди. Макар че говореше на сина си, очите му не се откъсваха от лицето на Сторм. — И, освен това, аз не искам втора жена, нито трета. Много съм си добре само с една. След живота с размирниците и след напускането на резервата научих много неща — продължи той и коленичи до малкия си син. — Времето, когато индианците бродеха из земите си като свободни хора, горди с произхода си и сигурни в своето бъдеще, отдавна е безвъзвратно отминало.

— Но татко, аз съм индианец, каквато беше и мама. Как мога да забравя кой съм?

— Никога не забравяй гордия си произход, сине — развълнувано рече Грейди. — И в двама ни тече благородна кръв и тъмната ни кожа никога не ще ни позволи да забравим кои сме и откъде сме. А и не бива. Но искам животът ти да е по-добър от този, който предлага резерватът. Баща ми, твоят дядо, е служил на Президента на Съединените щати и се е бил за свободата на всички хора, независимо от раса или цвят. Никога не забравяй това. Убеден съм, че бъдещето ни, твоето и моето, е само тук, в Оклахома, в собствената ни земя.

— Но нали мразеше Белите очи, татко? — рече Тим, объркан от промяната у Грейди.

— Вече знам, че има добри и лоши Бели очи, също както и добри и лоши индианци. — Той се изправи. Внезапно се пресегна, хвана Сторм за брадичката с палец и показалец и повдигна лицето ѝ, като по този начин я принуди да го погледне в очите. — Сторм е добра. Никога нищо лошо не е сторила на Племето. Тя не е кротка, нежна и послушна като майка ти, но вече знам, че качествата на Сторм са по-подходящи за света, в който живеем. — Очите му весело проблеснаха и крайчетата на устните му се извиха като за усмивка. — Макар че понякога ми лази по нервите, тя е моя жена, за добро или зло, и ще си остане такава. Щом го осъзнаеш, Тим, ще можеш да я приемеш, а от това всички ще станем по-щастливи.

Сторм бе изумена от думите на Грейди. Той пусна брадичката ѝ и с връхчетата на пръстите си я погали по шията. Жестът бе толкова интимен, че плътта ѝ продължи да гори дълго след като бе отдръпнал ръката си. Искаше ѝ се да вярва, че Грейди се е оженил за нея, защото наистина я е желал, но някак не можеше да го приеме. Преди да се оженият, той бе признал, че в сърцето му няма място за любов, че веднъж е обичал, и повече няма намерение да се влюбва. Явно беше, че не съществува жена, която да замести починалата му съпруга. Но това ѝ беше съвсем разбираемо — тя обичаше Бъди и също нямаше да допусне друг да заеме мястото му в сърцето ѝ.

Но това беше преди... Преди да научи, че съществува любовна страст и да изпита блаженство, до което никога не бе достигала с Бъди. Ако е възможно да се обича два пъти, реши Сторм, тогава без друго точно Грейди ще ѝ бъде най-близкият човек и то по начин, който не си бе и представяла с Бъди. Но беше трудно да отдадеш сърцето си на

мъж, който те люби така, че те кара да се чувстваш виновна и да се срамуваш, реши Сторм съкрушено.

Не само Сторм бе изненадана от думите на Грейди. За първи път, откакто напусна резервата, Тим осъзна, че Сторм е част от живота му завинаги. И че дните със Смеещия се ручей са останали безвъзвратно в миналото. Баща му бе избрал да живее като бял и ако искаше да е щастлив, той също трябваше да се подчини на тези правила.

— Да ѝ казвам ли „мамо“? — попита Тим сърдито.

Думите заседнаха в гърлото на Грейди, но Сторм бързо се окопити.

— Не, ако не искаш. Просто ми казвай Сторм, докато станем по-близки.

Тим се позамисли, след което бавно кимна.

— Ако татко е съгласен, ще ти викам Сторм.

— Чудесна идея, синко — рече Грейди тържествено. — Ако искаш, по-късно можеш да ми помогнеш да сковем курник. Ще бъде много вкусно да се гощаваме с пилета и пресни яйца, когато си поискаме.

Доволен, Тим побягна нанякъде и остави Сторм и Грейди да гледат след него. Грейди се обърна към нея и напрежението се спусна помежду им като тежка мъгла. Тя очакваше той да заговори, но очевидно и на него не му се щеше да наруши тишината. Сякаш откакто се бе завърнал вкъщи и двамата чакаха този момент — Грейди беше като вулкан, готов да изригне всеки миг. Докосна бузата ѝ и дъхът му като че ли застина в гърлото.

— Сторм...

— Тъндър, къде е Малкия бизон? Не мога да го намеря.

Отново Смеещия се ручей прекъсна зараждащата се интимност. На Сторм ѝ се струваше, че индианката нарочно ги дебне и специално избира момента да се намеси. Никога не бе чувствала Грейди толкова близък, нито себе си толкова готова да му прости за смъртта на Бъди. За първи път, откакто така набързо се бяха оженили, тя почувства, че от брака им може и да излезе нещо.

С разочаровано възклицание Грейди се извърна към Смеещия се ручей. Искрено се надяваше Тим по-скоро да се научи да се справя без нея, за да я отпрати в резервата. Време беше да си избере съпруг измежду воините, съперничаещи си за ръката ѝ.

— Някъде наблизо е, Смеещ се ручей — остро рече Грейди. — Може би е отишъл на реката.

— Тогава ще помогна на Сторм да прекопаем градината — предложи тя със сладък глас и с пълното съзнание, че е прекъснала особен момент между двамата съпрузи.

Сторм унило се усмихна.

— Щом предлагаш, приемам помощта ти — подаде тя лопатата на Смеещия се ручей.

Кипнал от негодувание, Грейди се обърна и се отдалечи. Но погледът, с който се раздели със Сторм я опияни повече, отколкото би го сторила чаша бренди.

След вечеря Смеещия се ручей успя да хване Грейди насаме, когато той отиде на реката да донесе вода за банята на Сторм. Беше се измъкнала от къщи, докато Сторм се занимаваше с подреждането на нещата в новата спалня. Тим се бе втурнал след Сторм и Смеещия се ручей можа спокойно да последва Грейди. Намери го да се къпе в реката, застанал във водата до колене. Капчици вода се стичаха от косата му и проблясваха по бронзовата му кожа. Беше с гръб към нея и въпреки студената мартенска нощ, се плискаше целия с ледена вода.

Смеещия се ручей алчно се вгледа в стегнатата му гола задница, вдигна неволно очи нагоре към издутите мускули на ръцете и тялото му, тръпнещи под ледената вода, която се изливаше върху пламналата плът. Тя облиза устни, с всяка фибра на тялото си усещаше нуждата от Грейди. После с плавно движение свали роклята си и събу мокасините. Влезе във водата силно разтреперана, но сгрявана от мисълта за коравото тяло на Грейди, притиснато до сочната ѝ плът.

Почти бе стигнала до него, когато Грейди я чу. Той се обърна, изумен, че вижда Смеещия се ручей, с позлатена от лунната светлина гъвкава кожа. Остана неподвижен, взирайки се в нея като хипнотизиран, докато тя се приближи толкова, че топлината на тялото ѝ достигна до него и го изгори.

— Не е ли малко студено да се къпеш в реката? — попита, опитвайки се да говори спокойно. Не му беше лесно, заради зрелите ѝ гърди, толкова близо до неговите.

— За теб не е студено.

— Аз съм мъж.

— Зная. Не просто мъж, а могъщ воин. — Тя нарочно погледна надолу. — Слабините ти са пълни и тежки. Ако ми бе разрешил, щях да те облекча. Зная, че твоята съпруга не ти е истинска жена. Бих те облекчавала, когато имаш нужда.

Тя пристъпи по-близо, докато твърдите като диаманти връхчета на гърдите ѝ го жегнаха.

— Не ти е тук мястото. Ако знаех, че искаш да се къпеш, щях да те оставя на спокойствие — глухо промълви Грейди.

В отговор Смеещия се ручей обви ръце около врата му и отърка тялото си в неговото.

— Знаеш какво искам, Тъндър.

Грейди я погледна свирепо, когато тя притисна уста към неговата. Усещаше играта на езика ѝ върху устните си и направи опит да отстъпи, но Смеещия се ручей не позволи да бъде изоставена. Стърчаха така във водата до коляно, толкова близо, че чувстваха ударите на сърцата си. Внезапно пясъкът под краката му поддаде и Грейди загуби равновесие. Падна във водата заедно със Смеещия се ручей. Изненадата и ледената вода охлаби хватката ѝ и тя изплува, плюейки вода. Грейди използва възможността. Обърна се рязко и тръгна към брега, оставил Смеещия се ручей да седи в студената вода и възмутено да мърмори.

Когато Грейди влезе в къщата, Сторм тъкмо слагаше Тим да спи. От косата му се стичаха капки вода и ризата бе прилепнала към мокрите му рамене и гръб. Държеше по една кофа във всяка ръка и тя разбра, че като е ходил за вода, се е и изкъпал. Не можеше да свикне да се къпе в студената река, макар Грейди да го правеше почти всяка вечер, с изключение само на най-студените зимни дни. Той сложи кофите на печката и чак тогава каза:

— Водата скоро ще се стопли. Знаем колко обичаш горещата баня. Къпи се спокойно, аз ще нагледам животните.

— Благодаря — отвърна Сторм и го погледна изпод вежди. Знаеше, че тази нощ за първи път от месеци ще бъдат сами и не беше сигурна какво ще направи и как ще се държи. Но по всичко личеше, че Грейди е наясно какво иска.

Няколко минути по-късно в стаята влезе и Смеещия се ручей. Изглеждаше безкрайно доволна от себе си. Сторм се намръщи, защото забеляза, че индианката е неприлично разголена. Косата ѝ бе мокра, а

кожената рокля влажна. Нима е била на реката с Грейди? Дали не са се къпали заедно? Дали не са... Устните ѝ се свиха нацупено като си представи Грейди и Смеещия се ручей да се любят в реката. Болката направо я преряза.

— Тъндър беше чудесен тази вечер. Любила ли си се някога във вода? Не — рече, изпреварвайки отговора на Сторм, — съмнявам се. Тъндър казва, че си студена. Знаеш ли, че смята да ме вземе за втора съпруга?

Лицето на Сторм пламна и тя не отговори. Какво можеше да каже? С престорено безразличие опита водата в едната кофа, реши, че е достатъчно топла и я занесе в спалнята, която щяха да споделят с Грейди. Трябваше да признае, че ѝ достави огромно удоволствие възможността да затвори вратата пред Смеещия се ручей. Жалко, че не можеше да стори същото и с Грейди и да го изгони от спалнята им.

Още през деня Грейди постави наред стаята голямото месингово корито, купено от Сторм в града. Тя трябваше само да го напълни с топла вода. Съблече се бързо, настани се в коритото и се остави опияняващата топлина да я обгърне. Помисли си, че Грейди може всеки момент да се върне. Взе сапуна и започна да се мие. Нададе уплашен писък, когато няколко минути по-късно Грейди влезе и тихо затвори зад себе си.

Дъхът му секна, когато я видя, и той се облегна на вратата и жадно я загледа. Сторм усети как тялото ѝ пламва и всяко място, където попадеше погледът му, сякаш бе дамгосано.

— Цял живот чакам тази нощ. — Гласът му бе добил особена кремъчна грубост, която Сторм вече разпознаваше. Тя прибра коленете до гърдите си и здраво ги прегърна, така че да се вижда възможно най-малко от тялото ѝ. Грейди се ухили развеселен.

— Ако това трябва да ме обезкуражи, не ми действа, скъпа.

— Аз... още не съм се окъпала.

— Точно на това разчитах. Дай да ти изтрия гърба.

Тя негодуващо възкликна, когато той взе гъбата от ръката ѝ и мина зад нея. Внимателните му докосвания по чувствителната ѝ кожа предизвикаха мощна трънка в тялото ѝ. Мирисът на мъж изпълваше ноздрите ѝ и тя беззвучно простена от удоволствие. Грейди се наведе да долепи устни до голото ѝ рамо и това направо я побърка. Изведнъж хавлията я загърна и Грейди скочи на крака с нетърпеливо ръмжене.

— Край на къпането, скъпа — рече дрезгаво. Задъхваше се, сякаш всяко вдишване беше мъчение и на лицето му застина израз на болезнен копнеж.

Тъй като Сторм не помръдна, той я извади от водата и още мокра я занесе на леглото.

— Грейди!

— Тази нощ ще те любя както искам, както мечтая от деня, в който се върнах.

Тя се опита да скочи от леглото, но той я затисна с тяло.

— Никъде няма да ходиш, скъпа.

— Не ти ли стига една жена на вечер? — изсъска Сторм през стиснати зъби.

— За какво говориш, по дяволите?

— Не беше ли на реката със Смеещия се ручей?

Грейди застина.

— Откъде знаеш?

Сторм ехидно изсумтя.

— Не беше трудно да се разбере, след като и двамата се върнахте с мокри дрехи.

— Признавам, тя дойде при мен на реката тази вечер, но нищо не е имало.

— Ха! И ти очакваш да ти повярвам? Знам, че ти е любовница, откакто я доведе, а може и отпреди. Заплаши ме, че ще си намериш друга за леглото и го направи. Трябвам ти, само за да се грижа за сина ти. Не ми е ясно защо не оставиш Смеещия се ручей да го отгледа. Всичко си вървеше нормално, преди да се намеся аз. Тим винаги ще ме мрази и ще обича Смеещия се ручей.

Грейди стана сериозен, надигна се на лакти и погледна Сторм.

— Така ли мислиш? Че Смеещия се ручей ми е любовница? Казах ти защо съм я довел. Не ми ли вярваш?

— Как да ти вярвам, след като я видях и чух в леглото ти? — попита Сторм направо. — Тя самата ми каза, че си... Че си я любил тази вечер. Да не мислиш, че съм глупачка? Смеещия се ручей си пада по теб, а явно и на тебе ти харесва това, което получаваш от нея. Няма ли да е по-добре да ви оставя тримата сами?

— Воините лакота не лъжат — рече Грейди сериозно. — Щом ти казвам, че Смеещия се ручей не ми е любовница, значи е вярно. Ако ти

кажа, че никога няма да спя с нея, трябва да се довериш на думата ми.

Сторм го изгледа. Лицето му изглеждаше сурово на трептящата светлина от лампата. Макар сините му очи да блестяха разярено, нищо в лазурните им дълбини не й напомняше лъжа или измама.

— Но все пак е вярно, че Смеещия се ручей беше в леглото ти онази нощ, когато Тим се събуди от кошмари и я повика.

— В леглото може би, но това е всичко. Отпратих я обратно в нейното, щом разбрах, че е тя. За един безумен миг помислих, че ти си дошла при мен — каза той разочаровано. — Боже, така ми се щеше да си ти, но щом разбрах, че е Смеещия се ручей, я отпратих в леглото й.

— А тази вечер на реката? Смеещия се ручей ми каза...

— Излъгала е. Казала ти е какво се надяваше да стане, но не стана. Може да съм всякакъв, Сторм, но не и лъжец.

Сърцето на Сторм щеше да изхвъркне от радост и крехка надежда се зароди в съкровената обител на любовта.

— Не си бил с жена откакто... откакто напусна къщата? Защо?

Това изглежда невероятно.

Грейди доби обиден вид.

— В миналото много пъти съм практикувал въздържанието. Воинът лакота трябва да се научи да владее чувствата си, преди да се изправи в битка срещу врага. Не ми беше особено трудно.

— Но в бележката ти пишеше, че ме напускаш, защото не можеш да се контролираш, ако си до мен. Не разбирам. Какво ми е по-различното от другите жени?

— О, скъпа, ако можех да отговоря на този въпрос, щях да знам и всички тайни, които само Великия Баща владее. Честта ми, гордостта ми губят значение за мен, когато съм с теб. С радост бих ги разменил за една сладка целувка от твоите устни. Искам те, както не съм искал никоя друга жена.

— Ами Лятното небе? — попита Сторм и затаи дъх.

— Бяхме приятели от деца и бракът ни просто потвърди любовта и уважението, което изпитвахме един към друг. Когато се оженихме и двамата бяхме още деца, които тепърва щяха да израстват емоционално и физически. За нещастие, Лятното небе не можа да разцъфне докрай. Ти си нейната естествена противоположност.

— Разкажи ми за Лятното небе. Как умря?

— Не, не сега. Прекалено силно те желая. После ще говорим. Много по-късно. За първи път от месеци насам съм в леглото с голата си жена.

Той все още беше върху нея и внезапно усети, че през дрехите му се просмуква влага от мократа ѝ кожа.

— Скъпа, ти си мокра. Нека те изсуша. Преди Сторм да разбере как точно смята да го направи, той наведе глава и започна да облизва капчиците вода от гърдите ѝ. С възглавничката на палеца си милваше зърното ѝ и в резултат Сторм почувства как гърдите ѝ набъбват и се втвърдяват. Огнени тръпки бликаха в нея и я караха тихо да простенва. После той взе поред всяко зърно в устата си и нежно облиза втвърдяващите се пъпчици с език. На Сторм ѝ се стори, че мина цяла вечност преди устните му да се спуснат надолу, попиващи влагата по корема ѝ и отпиващи от пъпа ѝ. Тялото ѝ потрепери, когато устата му премина по кожата ѝ, езикът му ту възбуждаше, ту успокояваше, докато накрая устните му достигнаха малката пъпчица на нейното удоволствие и тя потъна в горещата му влажна уста.

— Грейди! — промълви Сторм, останала без дъх от удоволствие.

Внезапно той вдигна глава и от кривата му усмивка сърцето ѝ заби учестено.

— Права си, скъпа моя, твърде рано е. — Стъпи на крака и започна да се съблича. Сторм безмълвно му се възхити, когато се изправи пред нея в цялото си голо великолепие. Не вярваше на света да има друг такъв мъж. С широки рамене и гърди, тесен в кръста, с крака като два дъба близнаци, кожата му — с цвета на кафяво жълтеникав бронз. Гъвкав, със стегната плът, издути мускули — всеки великолепен милиметър от него излъчваше груба сила и мъжественост. Само като го гледаше, по кожата ѝ плъзваха мравки.

Този път Сторм сама посегна и го докосна, ръцете ѝ се подчиняваха само на собственото ѝ желание. Той сладострастно простена, когато пръстите на двете ѝ ръце се заключиха около мощната му ерекция и го загалиха, както я беше научил.

— О, мила, ти наистина знаеш как да подлудиш мъжа.

— Точно както ти правиш с мен — прошепна Сторм с глас, пресекващ от желание.

— Готова ли си за следващия урок?

— Искаш да кажеш, че още не знам всичко? — удивено възкликна Сторм. При мисълта за това направо бе смаяна.

— Нямах и представа — хвана я за китките и я вдигна от леглото, където остана мокро петно. Сторм чакаше със затаен дъх следващите действия на Грейди. Изглеждаше някак стресната, когато той седна на леглото и я сложи в скута си, така че тя го възседна, а коленете ѝ останаха от двете му страни.

— Удобно ли ти е, скъпа?

Останала без думи, Сторм кимна.

— Целуни ме.

Тя се подчини и долени устни до неговите. Езикът му се втурна в устата ѝ. Проникваше дълбоко, срещаше нейния, притискаше го и изискваше пълно подчинение на всяко желание. Едва когато Сторм окончателно загуби надежда, че някога ще диша отново, той ѝ даде кратка почивка. Но тя пак остана без дъх, когато той пое набъбналите ѝ зърна в устата си, галейки ги с напористия влажен връх на езика си. Първо едното, после другото. Вик на изумление се изтръгна от гърлото ѝ щом усети, че Грейди плъзга ръце между разтворените ѝ бедра. Грейди чу как тя леко пое въздух, докато я галеше. Пръстът му проникна в нея и тя почти отскочи от скута му. После всички мисли потънаха някъде и тя изпадна в забрава.

Искаше да го докосне навсякъде, да го целува навсякъде. Сладостното мъчение, което ѝ причиняваше, я възбуждаше все повече и повече. Целуваше го, където попаднеха устните ѝ — по лицето, по шията, по раменете, а ръцете ѝ плъзяха по стегнатата плът на гърба и хълбоците му, тържествуващи в мъжката си сила и овладяно великолепие.

— О, мила, побързай, не мога да чакам повече. Искам да вляза в теб, направо изгарям.

Той стискаше зъби, очите му бяха затворени и лицето изопнато от терзание.

Думите му достигнаха до нея като от много далеч. Но тя ги осъзна достатъчно, за да разбере, че той я желае толкова, колкото и тя него, че нарочно се беше сдържал, за да ѝ достави удоволствие. Тя леко се надигна, отгласвайки се с ръце и бавно се наниза на вкаменения му член. Той простена високо и Сторм беше сигурна, че Смеещия се ручей го е чула отгатык.

Скърцайки със зъби, Грейди я остави да влезе в ритъм. Пред очите му бе отдаденото ѝ на страстта лице, тя се хвана за раменете му за подпора и бавно се задвижи нагоре-надолу по дължината на твърдия му член. Грейди се опита да насочи вниманието си към нещо друго, различно от желанието да изригне вътре в нея и затова засмука едното ѝ зърно. Тогава внезапно стана неудържим. Тялото му искаше задоволяване. Сграбчи Сторм за бедрата и свирепо я задвижи нагоре-надолу. Въздухът излизаше от дробовете му на накъсани тласъци.

— О, Грейди!

— Сега, Сторм, сега!

Чувстваше как тръпките на наслада се надигат от пръстите на краката и се качват нагоре, преминават през цялото му тяло като вълна след вълна от невероятно усещане. В мига, когато Сторм усети в стените на утробата си изблика на горещата струя, започнаха и нейните сладостни спазми — толкова свирепи, че тя изкрещя веднъж, още веднъж и се срути на купчинка в скута му. След малко Грейди я постави в леглото, легна до нея и метна отгоре завивката. В следващите пет минути никой от двамата нямаше сили да проговорят.

— Дай ми само кратък отдих и ще ти покажа друг начин да се любим — прошепна Грейди в ухото ѝ. Изкиска се при вида на вдигнатите ѝ вежди и отворената ѝ уста.

— Как можеш? Искам да кажа пак? Бъди никога... — тя се изчерви и погледна настрана. Изведнъж си спомни една от причините, заради която отказваше да се люби с Грейди. Бъди никога не я бе карал да се чувства така, както Грейди.

— Погледни ме, Сторм. — Заповедническият му тон я накара да обърне глава. — Аз не съм Бъди. Бъди е мъртъв, както е мъртва и Лятното небе. Но ние сме живи и животът продължава.

— Аз го обичах.

— И аз обичах Лятното небе. Но тя беше младежката ми любов. Разбрах го едва сега и винаги ще я ценя, също както и сина, с който тя ме дари.

— А аз ще ценя любовта на Бъди — бавно рече Сторм.

Изведнъж я осени мисълта, че тя и Грейди много си приличат. И двамата бяха обичали и загубили скъпи приятели. Грейди беше прав, че те са били младежките им увлечения. Към Бъди никога не бе изпитвала дивата, непрекъснатата страст, която предизвикваше у нея

Грейди, нито пък бе достигнала до удоволствия като онези, които той ѝ разкри. Но някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше, че би било много наивно, ако повярва на Грейди, че я обича.

— Аз... аз не искам да заема мястото на Лятното небе — плахо се обади Сторм.

— Никой никога не може да заеме мястото ѝ — отвърна сериозно Грейди. — Тя е майка на сина ми.

Думите му я пронизаха като нож в сърцето. За първи път толкова ясно ѝ показваше, че не я обича.

— Надявам се споделената страст да е достатъчна за изграждането на брака ни — рече тя унило.

Грейди остро я погледна. „Да не би да се опитва по някакъв свой начин да ми каже, че никога няма да ме обикне? — питаше се мрачно. — Много важно — помъчи се да се успокои. — От нея ще излезе чудесна майка за сина ми, а и явно има някакви, макар и не силни чувства към мен, иначе не би отвърнала така на страстта ми. По-добре да приема, каквото ми предлага, отколкото да чакам и се надявам на невъзможното.“

— Ако страстта е всичко, с което разполагаме, ще се задоволя с това — решително отсече Грейди. — Стига да си доволна.

„Доволна? — горчиво си каза Сторм. — Едва ли! Защо Грейди не я обича дълбоко, както е обичал Лятното небе? Колко лесно можеше да го обикне, стига той да иска любовта ѝ“, помисли си тъжно. Макар да даваше вид, че приема живота на белите, тя знаеше, че дълбоко в сърцето му още се таи огорчение и ненавист към бялата раса. Докато не научи, че насилието поражда насилие и че изпълненото с омраза сърце скоро изсъхва и умира, надеждата да намерят любовта беше нищожна.

— Засега съм доволна — каза Сторм. — Но ако, макар и веднъж проявиш жестокост или допуснеш друга жена помежду ни, ще ви напусна — и теб, и Тим.

— Приключих с жестокостите. Отмъщението за смъртта на Лятното небе ме откъсна от семейство, и приятели. Моля се един ден да ми простят за начина, по който ги напуснах преди шест години.

— Не си ли мислил да отидеш да ги видиш?

Грейди мълча толкова дълго, че Сторм реши, че не е чул въпроса. Понечи да го повтори, но тихите му думи я изпревариха.

— Много пъти, но ме е страх.

— Страхуваш се — изсмя се Сорм. — Мислех, че от нищо не те е страх.

— Понякога ожесточението в сърцето ми ме плаши. — Приглушените думи сякаш идваха направо от душата му. Но Сорм ги чу и се смая от страданието, което изразяваха. А и той за първи път говореше с нея за миналото.

— Може би, ако ми разкажеш за смъртта на Лятното небе, ще ти олекне — предложи тя с надежда. Тишина.

— Грейди? Наистина искам да ти помогна.

Тишина.

— Извинявай. Не го правя от любопитство.

— Не, ще ти разкажа. Това се случи преди четири години...

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сторм се завъртя в прегръдката на Грейди, така че да може да вижда смръщеното му лице на слабата светлина на лампата. Проблясъците на примигващия пламък танцуваха предизвикателно по изопнатите му черти и разкриваха цялото му нещастие и мъка.

— Доколкото разбрах, смъртта на Лятното небе е дошла неочаквано.

Грейди горчиво въздъхна.

— Не само неочаквано, но и беше акт на неоправдана жестокост от безотговорни хора.

Сторм сдържа дъха си и го изчака да продължи без подкана. Искрено вярваше, че ако ѝ разкрие болката и огорчението, които таи в сърцето си, ще изпита облекчение.

Мислите на Грейди се върнаха назад във времето и пред очите му отново се яви онзи ужасяващ ден, когато целият му живот се преобърна. Едва беше навършил двадесет и две, а Лятното небе беше с няколко месеца по-млада. Тим нямаше и годинка, но Лятното небе очакваше второ дете.

Помълча и заговори с безизразен глас:

— В деня, когато се случи, помагах на баща ми да събираме коне за армията, а майка ми бе на посещение при болен съсед. Лятното небе тръгнала с фургона към града, за да купи плат за пелени. Оставила Тим къщи с майка си, Сладката трева. Родителите на Лятното небе живееха в ранчото — баща ѝ, Скачащия бик, работеше за татко. Така че ние с нея израснахме заедно. Смеещия се ручей е три години по-малка от нас. Роди им се братче, но то умря при раждането — останаха само двете момичета.

Той спря и накъсано си пое въздух. Сторм не знаеше дали ще продължи, но той прочисти гърло и поде глухо, сякаш повтаряше нещо, неизлично вдълбано в съзнанието му.

— Някъде между ранчото и града трима разбойници нападнали Лятното небе. Преди да умре разбрахме от нея, какво се е случило. Тримата главорези спрели фургона и започнали да я тормозят, наричали я „тъпа индианка“ и „подлога на белите“. Видели, че е бременна и започнали да я обиждат, че носи бяло копеле.

— О, Грейди, какъв ужас — възкликна Сорм, искрено потресена.

— Лятното небе беше най-милото и всеотдайно същество на света — продължи Грейди горчиво. — И на мравката път правеше. Целия си живот бе посветила на мен и на нашето щастие, на отглеждането на децата в спокойна атмосфера.

— Какво е станало после? — настоя Сорм.

— Един от мъжете се хвърлил върху нея и я свалил от фургона. Държал я, докато другите двама късали дрехите ѝ. Тя се уплашила, че ще я изнасилват и ще повредят бебето. Борила се отчаяно, свирепо за живота си, но мъжете лесно я надвили. Притиснали я към земята и тя закрепяла. Писъците ѝ явно изплашили коня, вързан за фургона. Каза, че започнал да пръхти и диво да рие с копита. Тримата отскочили от пътя му, но Лятното небе не била достатъчно бърза. Опитала се да запази корема си, но подплашеното животно я ритнало силно и сериозно я ранило. Като видели, че работата е лоша, тримата мъже побягнали. Можели са да я спасят, ако веднага бяха повикали помощ. Но вместо това пришпорили конете и избягали, оставили я да абортира в мръсотията. Ние с татко я открихме след няколко часа, на връщане от пасбището. Тя живя още колкото да ми разкаже какво се е случило и умря в ръцете ми.

Сорм бе ужасена. Нищо странно, че Грейди е толкова ожесточен.

— Какво стана с мъжете, които причиниха смъртта ѝ? — тихо попита тя. — Отидоха ли в затвора заради жестокото си деяние?

Внезапно Грейди сякаш се отърси от летаргията. Лицето му доби зловещо изражение, гласът му бе като нажежена стомана, когато отвърна:

— Така и не ги откриха. Нали Лятното небе беше само нищо и никаква индианка, властите не си дадоха много зор да ги търсят. От този ден намразих бялата си кръв. Ненавиждах хората, причинили

смъртта на една невинна жена и обвиних закона, задето убийците на Лятното небе не бяха намерени.

Очите на Сторм се навлажниха, изпитваше жалост към объркания младеж, изгубил жена си и напуснал семейството си заради нечовешкото отношение между хората. Мъжете, виновни за смъртта на Лятното небе, бяха жестоки, развратни негодници.

— И ти напусна ранчото на родителите си? — прошепна тя.

— Те ме молеха да не заминавам, караха ме да оставя Тим да го гледат — припомни си Грейди, — но моята омраза бе насочена и към тях. Ако този ден не трябваше да помагам на татко и ако мама не беше оставила Лятното небе да тръгне сама към града, съпругата ми можеше да е жива и днес. Опасявам се, че преди да си тръгна казах нещо, които всъщност не мисля. Боже мой, направо съм ужасен от голямата болка, която им причиних — изпъшка той.

— Сигурна съм, че вече са ти простили.

— Може би са ми простили жестоките думи, но никога няма да могат да забравят в какво, се превърнах, след като напуснах ранчото. След смъртта на Лятното небе родителите ѝ и сестра ѝ вече не се чувстваха сигурни в Мирната долина и аз ги придружих до резервата на Черните хълмове. Чувствах се така здраво свързан с племето, че станах част от него. Възприех целия им начин на живот, стремях се да забравя всички ценности, на които ме бяха научили майка ми и баща ми. В крайна сметка се превърнах в свиреп воин, имах само една цел пред себе си — да унищожавам Белите очи, виновни за смъртта на жена ми. И в израз на крайно неподчинение препусках с размирниците, които нападаха и крадяха храна и оръжие. Дори се бих срещу армията, в която служи собственият ми баща. Сигурен съм, че татко се е почувствал дълбоко засегнат, когато е научил с какво се занимавам. Посветил е живота си на борбата срещу дискриминацията, както и майка ми. Никога не ми беше минавало през ум, че поведението ми се ръководи от същите предразсъдъци, довели до убийството на Лятното небе.

— Мисля, че си прекалено суров към себе си, Грейди.

— Точно колкото заслужавам. Едва когато осъзнах, че синът ми е по-важен за мене от отмъщението, се опитах да избягам от жестокостта, която ме следваше неотклонно.

— Затова ли напусна резервата?

— Напуснах, защото имах видение. Яви ми се Уакантанка и ми каза, че вече е време — обясни Грейди. — Дори тогава не можах да се разделя отведнъж с бурния живот, на който бях свикнал и шест месеца скитях, търсих място, където да се почувствам у дома си. Живеех чрез пушката си. Приемах всички предизвикателства и си създадох име на главорез. Както, за съжаление, добре знаеш, търсеха ме мъже, надяващи се да се прочуят с това, че са убили Размирника, прозвище, което ми лепнаха онези, които знаеха за миналото ми.

— Кой причини смъртта на Лятното небе?

— Не съм ги виждал, но преди да умре тя ми ги описа и шерифът откри имената им сред издирваните по снимка. Никога няма да забравя лицата им.

— Ами ако един ден пътищата ви се пресекат? Ти сам ли ще представляваш закона? Имаш син и съпруга, за които си отговорен, Грейди!

За първи път от смъртта на Бъди Сторм виждаше нещата в истинската им светлина. Не беше права, като смяташе Грейди виновен за гибелта на бившия си съпруг. Бедният Бъди, просто се беше случил на лошо място в лош момент. Всъщност Грейди е бил предизвикан и ако не бе реагирал светкавично, е щял да бъде убит наред с улицата. Бъди не бе загинал от куршума на Грейди. Животът, посветен на отмъщението, бе направил от щастливия младеж закоравял размирник, наречен Тъндър, бе го превърнал в отчаян човек без угризения. Същото можеше да се случи и с нея, ако не прости на Тъндър за загубата на Бъди.

— Наистина не знам какво ще правя, ако се случи — бавно изрече Грейди.

— Прощавам ти, Грейди.

— Какво?

— Не бях права да те обвинявам за смъртта на Бъди. Беше случайност. Трагична, но все пак случайност.

— А за другото? — попита Грейди сериозно.

— Друго ли? Какво искаш да кажеш?

— За вината, която изпитваш, когато те любя. Все още ли съжالياваш, че аз, а не покойният ти съпруг, ти доставям това удоволствие? Още ли се срамуваш, задето с мен изпитваш неща, които не си познавала с Бъди?

Сторм се изчерви, смутена, че той разчита мислите ѝ толкова лесно.

— Нищо не мога да направя. Цял живот съм познавала Бъди, както и ти Лятното небе. Ти навлезе много дълбоко в живота ми за толкова кратко време, а това ме плаши. Що за жена съм аз?

— Страстна си, Сторм Страйкър, и преди мен не си познавала радостта от сексуалното задоволяване. Не можеш да си представиш какво удоволствие ми доставя мисълта, че получих от теб нещо много по-важно от девствеността ти — тя по право принадлежи на Бъди. Предпочитам да ми отдаваш своя плам, своята страст, своята душа.

Сторм застина.

— Ти каза, че не искаш душата ми — рече кротко. — Дори не искаше любовта ми.

— А имам ли я?

— Аз имам ли твоята?

Колко ѝ отива да отговаря на въпроса с въпрос, помисли си Грейди и потисна усмивката си.

— Давам ти единственото чувство, на което съм способен в момента.

— И какво е то?

— Загриженост. Ако не беше така, не бих се оженил за теб. Тялото ми те иска повече от всяка друга. Имаш страстта ми, грижовността ми, вниманието ми. Колкото до любовта, нека се придвижваме стъпка по стъпка. Твой ред е.

— Толкова лесно бих могла да те обикна, Грейди — изповяда се Сторм, — но ме е страх.

— От какво?

— Страхувам се от омразата, която е още в сърцето ти, от жестокостта, която те преследва и от стремежа към отмъщение, който изпълва живота ти. Страхувам се да не те загубя, както загубих Бъди... и се страхувам да отдам душата си и да не получа нищо в замяна.

— Не се бой от мен — рече Грейди и покри с целувки устните ѝ. — Никога няма да те нараня. Когато тялото ми те обича, душата ми се пречиства от цялата омраза. Ти си тъкмо за мен, Сторм. Имам нужда от теб. Тим също.

— О, Грейди, ще ми се да ти вярвам.

— Ако не вярваш на мен, довери се на чувствата си. Ще те любя отново, скъпа, и когато тялото ти пламне и се задъхаш в екстаз, спомни си, че повечето двойки не изпитват никога нещо толкова дълбоко. Тогава ми кажи дали ми вярваш, или не.

Целувките покриваха нежно като летен дъжд лицето и шията ѝ, ръката му се плъзна по корема ѝ и кожата ѝ настръхна от докосването. Когато пръстите му се спуснаха надолу да потърсят извора на нейното желание, Сторм разтвори крака и свободно ги допусна.

— О, боже, точно това исках — смая се Грейди, докато ръцете му търсеха влагата между краката ѝ. Сторм бе безпомощна, но вместо да се срамува от това, дълбоко в нея се зароди и разцъфна нарастваща възбуда и тялото ѝ се изопна като струна. Устните му омекотяваха тихите ѝ писъци и езикът му предизвикваше нейния с безразсъден копнеж. Внезапно той се оказа върху нея, в нея, проникващ, отдръпващ се и отново проникващ.

Силният му плам я разтърси до дъно и Сторм едва поемаше дъх, почти достигнала върха на удоволствието. Тялото ѝ потръпна, докато наблюдаваше как Грейди приближава своя оргазъм. В спазмите на страстта той изглеждаше по-свиреп и страшен, отколкото дивакът Размирник, за какъвто го бе смятала. И при все това тя знаеше, че в този момент той е най-уязвим. Внезапно той отхвърли глава назад и простена. Семето му се вля в утробата ѝ докато буйно, собственически я обладаваше. Сторм не искаше да бъде посветена в толкова интимен миг и затвори очи.

— Погледни ме, мила моя — прошепна той, галейки копринените кичури руса коса.

Тя се подчини и пред погледа ѝ се появиха извитите му устни. Сторм се изчерви, като се сети какво можеха да ѝ доставят те, как я караха да примира от желание. Следващата ѝ мисъл беше, че устните бяха единственото меко нещо в него.

— Сега готова ли си да отговориш на въпроса ми, скъпа? — в гласа му се прокрадна нотка, която преди не беше чувала.

Доста време мина, докато Сторм си спомни какво я беше попитал.

— Вярвам, че тялото ти ме иска, вярвам и че ти искаш да живееш без насилие и желание за мъст, но все още не вярвам, че си готов да забравиш миналото и да гледаш само напред, към бъдещето.

Предишният ти живот здраво се е вкопчил в теб. Но аз ще отхвърля съмненията и ще повярвам, че съвместният ни живот ще бъде спокоен.

— Спокоен! Ха! — изсмя се Грейди. — Та в тебе няма и капчица спокойствие. Очаквам често да спорим и в повечето случаи ти да печелиш. С тебе никога няма да знам какво ми носи денят, докато не си легнем. И тогава ще те накарам да мъркаш доволно като котенце.

— Грейди Страйкър! — тя шеговито го удари.

— Спи сега, скъпа, преди да съм те изтощил така, че утре да не можеш да се надигнеш от леглото.

— Грейди.

— М-м-м — той затвори очи и дишането му се успокои. Сторм реши, че вече заспива.

— За Смеещия се ручей. Не е ли време да се връща в резервата?

Тишина.

— По дяволите, Грейди, отговори ми. Мисля, че не...

Тихото хъркане ѝ показва, че той не е чул нито една дума. Така става, когато настояваш за отговор от човек със силна воля като Грейди Страйкър.

През следващите седмици Сторм преоткри щастието, което мислеше, че завинаги е загубила със смъртта на Бъди. Дори Смеещия се ручей престана да я дразни и за нейна радост, Тим започна да я приема. Детето вече не тичаше за съвет и за ласка при Смеещия се ручей и малко по малко негодуванието му към Сторм премина. Тя реши, че е дошло време да изпратят Смеещия се ручей обратно в резервата и Грейди се съгласи на драго сърце.

Той вече бе разорал голяма част от земята им и сееше жито. Изнурителен труд, но пък ползата щеше да бъде неизмерима. Един ден Сторм получи съобщение, че поръчаният добитък е пристигнал и се намира във временен обор в Гътри. Двамата с Грейди отпътуваха към града и тя похарчи за добитъка почти всичките останали в банката пари. Грейди се опита да плати вместо нея, но Сторм категорично отказа.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Прибираш се с мен у дома и това е — рече Грейди, грабна Сорм и така я тръшна на седалката на фургона, че зъбите ѝ изтракаха.

— По дяволите, Грейди. Не искам отново да остана вдовица.

— Няма. — Той скочи до нея и взе поводите. От лицето на Сорм не слизаше упоритото изражение. Напуснаха Гътри и докато стигнат до вкъщи тя така се бе ядосала, че не можеше нито да говори, нито да го гледа.

Веднага щом скочи от фургона Сорм влезе в къщата. Смейщия се ручей разбра, че нещо не е наред. Тя се позабави навън докато Грейди разпрегне конете. Мускулчетата на лицето му играеха и движенията му бяха отсечени и отривисти. Мъчеше се да обуздае гнева си.

— Какво стана в града, Тъндър? — Грейди я изгледа накриво и продължи работата си. — Защо Сорм е така ядосана?

— По дяволите, Смейщ се ручей, това си е наша работа.

— Чувствам, че има още нещо — тихо рече Смейщия се ручей.

Победен, Грейди се обърна към нея.

— Всъщност, то наистина те засяга.

— Сорм не ме иска.

— Няма нищо общо с присъствието ти в нашия дом. Става въпрос за сестра ти.

— Лятното небе? — Красивото лице на Смейщия се ручей доби объркано изражение.

— В града се натъкнах на един от виновниците за смъртта ѝ.

Смейщия се ручей застина на място.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Уби ли го? Сорм затова ли е ядосана?

— Не съм го убил... още. Но ще го убия утре, по залез-слънце зад конюшната. Сорм ме молеше да не приемам предизвикателството, но щом разбрах кой е той, вече нямаше връщане назад.

— Съпругата ти никога не би трябвало да иска подобно нещо от теб — злобно възкликна Смеещия се ручей. — Твое право е да отмъстиш за смъртта на Лятното небе.

— Сторм не мисли така — отвърна Грейди. — Първият ѝ съпруг загина при престрелка и аз ѝ обещах, че ще избягвам насилието.

— Не може да си ѝ обещал такова нещо! — Смеещия се ручей направо се вцепени. — Ти си Тъндър, племето те уважава заради смелостта ти. Враговете ти се страхуват от теб, защото си ловък и безстрашен. Ти не си създаден за фермер, фермерството е женска работа, неподходяща за воин лакота.

— Времената се промениха, Смеещ се ручей. Индианците вече не са върховните владетели на Запада. Като стадо животни ги вкараха в резервати, побиращи два пъти по-малко хора. Правя това, което смятам за най-добро за себе си и за семейството си.

— Но ти си нарушил обещанието си, Тъндър — напомни му Смеещия се ручей. — Утре по залез най-сетне смъртта на Лятното небе ще бъде отмъстена.

— И аз ще съм загубил съпругата си — мрачно рече Грейди.

— Сторм не е жена за теб и никога не е била.

— Това решавам аз — отсече Грейди и отправи към къщата поглед, изпълнен с безнадеждност. — Иди помогни на Сторм за вечерята. Няма да обсъждаме брака ми.

Вечерята беше тъжна гледка. Сторм изчака всички да се нахранят и едва след това седна и тя. После се затвори в спалнята и за първи път, откакто се ожениха, заключи вратата. Грейди побесня от гняв и унижение. Усети погледа на Тим върху себе си и разбра, че ако не съумее да събуди у съпругата си подobaващо уважение, синът му ще го презира. Убеждението, че Смеещия се ручей вече го смята за глупак, го накара бурно да реагира на умишленото предизвикателство на Сторм. Вдигна крак и с добре прицелен ритник с ботуша отвори тънката врата.

Вратата отхвърча навътре, Сторм подскочи, и с изумление се обърна към Грейди. Обзе я страх. Свиреният израз на Грейди я накара да отстъпи, сложила ръка на гърлото си. Познаваше го като сприхав човек, но сега тя беше станала обект на гнева му. Разтреперана го проследи как намести вратата и я затвори. Когато се обърна да я

погледне, тя потисна страха си, вирна брадичка и отвърна на погледа му с всичката смелост, която успя да събере.

— Друг път не се опитвай да се заключваш в спалнята ни — проскърца гласът му. — Няма да позволя да ме правят на глупак пред сина ми.

— Трябваше да помислиш за това, преди да приемеш предизвикателството на оня главорез.

— Нямах избор — рязко отвърна той.

— Имаше две възможности. Можеше да го подминеш.

— Знаеш защо приех двубоя с Бул.

— Знам, но това нищо не променя. Ти наруши обещанието си.

— Не съм се надявал, че ще срещна някой от убийците на Лятното небе. Оттогава минаха няколко години.

— Помисли, Грейди, помисли си какво ще причини това на сина ти — умоляваше го Сорм. — Ако не те е грижа за моите чувства, помисли за Тим.

— Късно е за мислене, Сорм. Утре по залез ще се срещна с Бул и ти не можеш да ме разубедиш. Лягай си, скъпа.

— Няма да спя с теб.

— Казах да си лягаш. Няма да те докосна, ако за това се тревожиш. Утре, след като добре премислиш всичко, ще се чувстваш другояче.

— Никога!

Сорм не можа да заспи. За първи път в живота си беше толкова уплашена. Мисълта да загуби Грейди я ужасяваше. Колко пъти ще трябва да оплаква любими същества? Предупреди го, че ще го напусне, ако не се откаже от това безумство, и сега не може да капитулира. В края на краищата, нейният инат не е по-малък от неговия. Ако той настоява да се изправи срещу Бул, тя няма да е тук, когато се върне. Доста глупаво бе от нейна страна да повярва, че Грейди е готов да зареже насилието. Щом веднъж е нарушил обещанието си, следващият път ще му бъде още по-лесно, и пак, и пак... А нещата ще стигнат дотам, че тя ще се страхува да отиде в града с мъжа си, защото току-виж изскочил някой жаден за слава скитник, който да предизвика Грейди.

На зазоряване Грейди стана и скоро след това излезе. Сорм чу далечни изстрели и разбра, че той се упражнява за вечерта. Бул

сигурно е прав в предположението си, че Грейди е позагубил уменията си през последните месеци, помисли си Сторм, иначе той едва ли би се упражнявал по това време. Мисълта не беше никак успокоителна.

Грейди не се прибра за обяд и Смеещия се ручей му занесе храна. Когато се върна, отиде при Сторм и запита:

— Защо му причиняваш това? — гласът ѝ преливаше от обвинение.

— Не му причинявам нищо лошо.

— Ти не заслужаваш мъж като Тъндър. Ако го обичаше, щеше да стоиш до него и да го подкрепяш. Това би направила Лятното небе. За сестра ми Тъндър беше безгрешен.

— Аз не съм Лятното небе и никога няма да бъда. Грейди го знаеше, когато се оженихме. Ако е искал копие на Лятното небе, можеше да се ожени за теб.

Смеещия се ручей настръхна в безмълвно негодувание.

— Днес може да е последният му ден на земята.

Ужасна болка преряза Сторм.

— Знам. Молих го да не прави това, но той не иска да ме чуе.

— Така трябва — сърдито рече Смеещия се ручей. — Духът на сестра ми няма да намери покой, докато смъртта ѝ не бъде отмъстена.

— И ти си кръвожадна като Грейди — отврати се Сторм. — Не мога да живея с насилието, не мога да му се наслаждавам като Грейди, така че ще си отида, ако той не се откаже от тази лудост.

Доволната усмивка на Смеещия се ручей съвсем ясно показва на Сторм как тя приема решението ѝ.

— Така ще е най-добре.

Грейди се завърна вкъщи чак следобед.

Устните му бяха свити, очите мрачни, но излъчваха решителност. Стиснатите му челюсти издаваха силно обърканите му мисли. Не искаше да загуби Сторм, но ако отхвърлеше предизвикателството на Бул, щеше да се мрази до края на живота си. Синът му щеше да го мисли за безхарактерен и собствената му съвест щеше да го мъчи цял живот. Отнемат ли му гордостта, мъжът не е добър нито за себе си, нито за семейството си. Нима Сторм не разбира това?

Грейди влезе направо в спалнята, където се преоблече в дрехите от еленова кожа и препаса колана с кобура. Намести го внимателно и го привърза към бедрото си. Последното, което направи, преди да

напусне спалнята, бе да напише завещанието си. Оставяше всичко на Сторм с условието да се грижи за сина му до неговото пълнолетие. След смъртта ѝ Тим получаваше наследството. Сложи го на нощното шкафче, за да може Сторм лесно да го намери и тръгна да търси Тим. След като търпеливо му обясни какво става и защо, Грейди потърси и Сторм. Откри я в градината — скубеше бурените с такова ожесточение, че във всички посоки хвърчаха буци пръст.

— Време е — рече той просто.

Тишина. Буца пръст се търколи към него и той внимателно я заобиколи.

— Ще ме чакаш ли?

Тя го погледна.

— Как да те накарам да промениш решението си?

— Вече опита всичко.

— В такъв случай няма да ме завариш, когато се върнеш.

Грейди се намръщи.

— Това е твоят дом.

— Не мога да живея така. Ако Бул не те убие, ще дойдат други, рано или късно.

— Не разсъждаваш разумно, Сторм. След Бул няма да има други, обещавам.

— Както обеща и преди? Сбогом, Грейди. Желая ти късмет.

— Ще се върна. — Той я погледна, сякаш искаше да запомни лицето ѝ. Очите му се спряха на устните ѝ. Боже, как обичаше тези устни! Сладката им сочност го влудяваше. Цял живот нямаше да се умори да ги целува. Точно сега толкова силно му се искаше да ги докосне, че усещаше как възбудата в него нараства.

Сторм вдигна глава и срещна погледа на Грейди. Напрежението помежду им можеше направо с нож да се реже. Когато очите ѝ се плъзнаха, но него, той почувства, че повече няма да издържи и нарочно погледна встрани. Още един такъв поглед, осъзна той внезапно, и ще я грабне в обятията си, ще я отнесе в къщата и ще я люби. А не можеше да допусне това точно сега. Имаше среща на залез-слънце и само собствената му смърт можеше да му попречи да се яви в уреченото време.

Без да каже дума повече, Грейди рязко се обърна и тръгна. Сторм се отпусна на земята, трепереща от студ въпреки топлия априлски ден.

Искаше да изтича след Грейди, да се хвърли върху него, да го помоли за последен път да не се стреля с Бул, но не стори нищо. Чу тропот от подковани копита и разбра, че е вече късно. Решителността ѝ нарасна, тя избърса очи и влезе в спалнята.

Сторм реши да не прибира всичките си вещи, надявайки се въпреки всичко, че до залез Грейди ще промени решението си. Сложи някои дрехи в старата пътна чанта и прекара няколко минути в разглеждане на вещи, останали за спомен, след което ги прибра при дрехите. Почувства се ужасно, когато намери завещанието на Грейди, но това само засили решимостта ѝ да си отиде. После застана напред стаята, загледана в леглото и отдадена на спомени за прекрасните мигове с Грейди. Но вече беше твърде късно — прекалено късно. Очевидно Грейди не се интересуваше от нея чак толкова, че да зареже насилието, което я отвращаваше.

— Значи наистина си отиваш — каза Смеещия се ручей, когато Сторм излезе от спалнята с куфар. Тим стоеше наблизко и попиваше всяка дума. Като чу, че Сторм си отива, лицето му се смръщи.

— Тръгваш ли си, Сторм? Няма ли да гледаш как татко убива оня лош човек?

— Не мога да живея повече тук, Тим — Сторм реши да не лъже момчето. Беше твърде наблюдателно, за да не се усети.

— Но аз мислех, че си жена на татко.

— Да, но баща ти изглежда го е забравил. Повече го интересува отмъщението, отколкото семейството му. Но решението е мое, Тим, не обвинявай Грейди.

— Не ме ли обичаш? — попита Тим развълнувано.

— О, Тим, не си мисли такива неща. Обичам те, дори много.

— Тогава защо си отиваш?

— Трябва да го направя заради собствения си душевен покой. Ти имаш Смеещия се ручей и баща си. Аз не съм ти нужна.

— Но аз наистина се нуждаю от теб, Сторм. Смеещия се ручей скоро ще си отиде, татко ми каза.

— Ще остана колкото е нужно, Малък бизоне — успокои го Смеещия се ручей. — Остави я, тя не ни трябва. Ти си повече индианец, отколкото бял. Отиде ли си тя, баща ти ще осъзнае, че мястото му е при племето.

Сторм се извърна, неспособна да обори логиката на Смеещия се ручей. Щеше да бъде трудно да изостави Грейди, но за нея бе невъзможно да живее със съзнанието, че всеки момент в Гътри могат да се появят други ужасни мъже от миналото му и да го предизвикат за двубой. Беше все едно да живее върху барутен погреб. Вече загуби един съпруг заради безсмислена стрелба и нямаше да понесе още един любим човек да загине по същия начин. Трябваше да предвиди, че Грейди няма да изостави насилническия живот.

— Сбогом, Тим — каза Сторм и излезе от къщата. Само решителността държеше брадичката ѝ високо вирната и очите ѝ сухи. Сторм смяташе да наеме стая в хотела в града и не знаеше какво да прави по-нататък. Разводът беше една възможност и тя трябваше да се обмисли. Ако накрая с Грейди се разведат, Сторм си искаше земята обратно.

Понеже смяташе фургона за свой, впрегна коня и пое към Гътри. Пристигна чак преди залез, когато Грейди и Бул щяха да се срещнат. Веднага се регистрира в хотела, като се опитваше да не гледа към конюшната, където щеше да се състои двубоят. Получи стая на втория етаж и нарочно не се доближи до прозореца на малкото помещение, макар че не можеше да спре треперенето на ръцете си, докато подреждаше оскъдните си вещи по чекмеджетата и закачаше роклите си в гардероба. Едва след като приключи със задълженията си, се приближи до прозореца и забеляза потъващото зад хоризонта слънце.

Залезът.

Изведнъж я обзе неизпитван досега безпричинен ужас. Тя изскочи през вратата и се втурна по стълбите надолу. Претича през вестибюла и стъпалата пред хотела с високо вдигнати поли, за да не се спъне. На улицата краката я понесоха неудържимо, задъха се, лицето ѝ почервения, на устните ѝ имаше само едно име: Грейди. Хората се обръщаха след нея, след мяркащите се глезени, след русата ѝ коса, мятаща се разбъркана на гърба ѝ, но тя не забелязваше любопитството им. Сторм нищо не чуваше и не виждаше. Само едно имаше значение — да стигне до Грейди, преди да е започнала стрелбата. Ако е ранен или, не дай си боже, убит, ще си отиде от този свят с мисълта, че тя не се интересува от него.

Конюшната беше само на няколко ярда и след по-малко от минута щеше да е там. Лицето ѝ беше червено, дробовите ѝ изгаряха

от недостиг на въздух и тя беше пред припадък. Изведнъж отекнаха надалече ужасни гърмежи. Един, после втори, след което настъпи зловеща тишина. Краката на Сторм омекнаха и тя се закова на място. Мъчителното ѝ дишане секна напълно — полазиха я студени тръпки.

Прекалено късно, о, боже, прекалено късно.

По посока на изстрелите започнаха да се стичат хора и тя изостана, забравена, без някой да ѝ обърне внимание, неспособна да върви, неспособна да говори, дъхът ѝ напираше да изригне в гърлото. Накрая в ужасен писък се процеди една-единствена дума:

— Грейди!

Ужасно я боляха краката, но тя отново вдигна полите си и хукна. Следваше тълпата към голото поле зад конюшните и изведнъж се озова на мястото на действие. Двама мъже лежаха проснати на земята. Нито един от тях не помръдваше, нито даваше признаци на живот, и двамата изглеждаха мъртви. Около тях започна да се трупа в кръг тълпа хора. Някой се наведе да напипа пулс. Едва тогава Сторм събра смелост да пристъпи напред. Хвърли злюбен поглед към Бул, преди да съсредоточи цялото си внимание върху другия. Видя бавно нарастващата кървава локвичка под Грейди и се уплаши, че е твърде късно.

Тя си проби път през тълпата и хората ѝ сториха място, някои клатеха глави, други цъкаха с език, явно не одобряваха стрелбата. Тъкмо Сторм коленичи до Грейди и се приближи докторът, раздражено пуфтейки, задето така набързо го бяха повикали от кабинета. Сторм неохотно се отдръпна, като загрижено го гледаше как търси пулс със стетоскопа си.

— Той... Той...

— Вие жена ли сте му? — внезапно попита лекарят.

— Да, аз съм Сторм Страйкър.

— Съпругът ви е жив, госпожо Страйкър, засега. Ако успее да спра кървенето, ще се оправи. Организмът му е силен и, ако не греша, е в чудесна форма.

— Не бързай, докторе — каза един от зяпачите, — другият умря. Вече с нищо не можеш да му помогнеш.

— Къде е прострелян Грейди? — искаше да знае Сторм.

— Отляво, точно под сърцето. Един-два сантиметра и щеше да е пътник. Щом спра кръвоизлива ще го откарам в хирургията да извадя куршума.

— Сигурен ли сте, че ще се оправи? — запита Сторм притеснено.

— Всичко ще е наред, ако ме оставите да си върша работата и престанете да задавате въпроси.

Сторм прехапа език и докторът продължи да се занимава с Грейди. С крайчеца на окото си зърна шерифа, който говореше с някои от зяпачите, после и с Нат Търнър. Видя, че отнесоха Бул и отново насочи вниманието си към Грейди и действията на лекаря.

— Госпожо Страйкър — Сторм погледна нагоре и видя шерифа да се извисява над нея. — Бих искал да ви задам няколко въпроса.

— Моля ви, шерифе, не сега. Не виждате ли, че съпругът ми е ранен?

— Ще отнеме само минута.

Сторм неохотно се изправи, приковала поглед в неподвижното тяло на Грейди, като се опитваше да се съсредоточи върху това, което ѝ говореше шерифът.

— Какво знаете за случилото се, госпожо Страйкър? Подобни неща са незаконни в Гътри. Веднъж вече предупредих съпруга ви да не създава безредици.

— Грейди не е виновен, шерифе — рече Сторм негодуващо. — Бях със съпруга си, когато господин Търнър и Бул — убитият, се появиха и го предизвикаха.

— Защо съпругът ви е счел за необходимо да приеме? Цялата тази неприятна бъркотия можеше да се избегне, ако беше отказал. Както добре знаете, Страйкър вече участва в едно убийство. Трябваше да избегне това.

— Ще го арестувате ли? — попита Сторм, вцепенена от страх.

— Според господин Търнър, май съпругът ви е виновен.

— Той е лъжец! Аз бях там, когато Бул предизвика Грейди!

— Според слуховете съпругът ви едно време е вилнял с банда размирници. Дори казват, че е бандит, по прякор Размирника. Честно да си кажа, объркан съм. Кой е той?

Сторм се поколеба, опасяваше се да не изтърси нещо, което да навреди на Грейди.

— Не може да се вярва на клюки. Не се доверявайте на всичко, което чуете. Мъжът ми е семеен човек.

— Търнър настоява, че слуховете са верни, но капитан Старк казва, че произхождал от добро семейство, че баща му бил герой. Реших да оправдая съпруга ви поради липса на доказателства, стига да не причини някакви безредици.

— Случилото се днес не е по вина на Грейди, шерифе, кълна се. Търнър иска парцелите ни и е способен на всичко, за да ги получи. Трябва да ми повярвате.

— Честно казано, не знам на кого да вярвам. Лично аз харесвам съпруга ви. Затова и не дадох ухо на слуховете. Но няма да допусна скитници да се навъртат в Гътри и да създават неприятности. Този град не се нуждае от убийци. Гътри е още много млад, нов град. Тук законът тепърва се налага и не искам градът да се прочуе като място на беззакония. Капитан Старк е уважаван човек в областта и щом казва, че съпругът ви е почтен, ще го приема на доверие, докато сам не ме опровергае.

В този момент дойдоха двама мъже с носилка и лекарят им помогна да преместят Грейди на опънатия брезент.

— Извинете, шерифе — рече Сторм, обезумяла от тревога, — но трябва да вървя. Отнасят Грейди. — Без да дочака отговор, тя забърза след носачите.

Лицето на Грейди бе бяло като платно и той изглеждаше така безжизнен, че Сторм едва долавяше бавното надигане и спадане на гърдите му. Обзе я ужас. Не можеше да загуби Грейди, не и сега, не след като се научи да го обича, както никога не бе обичала дори Бъди.

Операцията мина добре. Продължи два часа и доктор Фини излезе от хирургията ухилен до уши.

— Казах ви, че съпругът ви е силен мъж, госпожо Страйкър. Ще се оправи напълно. Изваждането на куршума беше малко сложно, но той го издържа с впечатляващо мъжество.

През двата часа, докато траеше операцията, Сторм крачеше из чакалнята, а главата ѝ се пръскаше от тревожни мисли. Думите на лекаря предизвикаха такъв изблик на благодарност, че всичко, което можа да направи, бе да увисне на врата му, за да не падне.

— Може ли да го видя?

— Може да надзърнете, но той няма да разбере, че сте тук. Още е под действието на силната упойка. Предлагам ви да си отидете у дома и да си починете. Утре вече ще може да говори с вас, макар и за малко.

— Да се прибера у дома? — запита Сторм и в гласа ѝ се промъкна страх. — Искам да остана с Грейди.

— Мисля, че не...

— Моля ви, докторе, трябва да остана. Ами ако се събуди през нощта и има нужда от нещо?

Лекарят въздъхна отегчено.

— Много добре, млада госпожо. Много сте настойтелна. Ще се погрижа да донесат удобен стол, за да си починете.

— Кога мога да откарам Грейди вкъщи?

— След няколко дни. По-добре да остане тук, в случай че се появи инфекция.

Грейди се буди на няколко пъти през нощта от жажда. Не я позна, нито разбра къде се намира, нито си спомни какво го беше довело, тук. Призори Сторм успя да открадне няколко часа непрекъснат сън. Събуди я докторът, който намина да види пациента си рано сутринта, преди да отвори кабинета си.

— Кога ще дойде в съзнание? — попита Сторм, докато лекарят разглеждаше раната на Грейди и сменяше превръзката.

— Трябва да се събуди скоро — рече докторът. — Следете да остане спокоен и да не размести превръзката или пък раната да се отвори. Аз ще преглеждам пациенти в кабинета. Извикайте ме, ако се наложи. — Той прекрачи прага на стаята и се обърна към Сторм. — Жена ми ще ви донесе нещо за закуска.

Грейди започна да дава признаци, че идва в съзнание едва към обед. Замята се из леглото и Сторм трябваше буквално да се бори с него, за да го удържи. Отвори очи, погледна я, без да я разпознае, и пак се унесе.

Все още беше в това полубудно състояние, когато изведнъж вратата се отвори с трясък и в стаята се втурна Смеещия се ручей.

Сторм извърна глава, стресната от дивия блясък в черните очи на индианката.

— Мъртъв ли е? — запита Смеещия се ручей. Бе изпаднала в паника. — Ти си виновна! Това нямаше да му се случи, ако не мислеше само за тебе и за решението ти да го напуснеш. Той е по-бърз и ловък с пушката от всеки друг.

— Смеещ се ручей! Какво правиш тук? Как разбра?

— Тъндър не се върна снощи и усетих, че е станало нещо ужасно. Отидох при шерифа и той ми каза какво се е случило и къде да намеря Тъндър. Мъртъв ли е?

— Не, дори не го и помисляй. Лекарят го оперира и вече се оправя. Всеки момент трябва да се събуди. Къде е Тим? Нали не си го оставила сам?

— Не, Малкия бизон е отвън. — Тя пристъпи към леглото и като видя лицето на Грейди, очите ѝ се напълниха със сълзи. — Защо е толкова блед?

— Загуби доста кръв.

В този момент Грейди се събуди. Погледът му зашари из стаята и накрая се спря върху Сторм, която стоеше до краката му. Първият му опит да проговори излезе неуспешен, но в крайна сметка все пак успя да попита:

— Къде... съм?

— В хирургията на доктор Фини — рече Сторм и се приближи. — Вчера те простреляха. Спомняш ли си?

Грейди изглеждаше объркан.

— Аз...

— Не се мъчи да говориш. Почивай си, ще се справиш. Искаш ли малко вода?

Той кимна и Сторм му даде глътка от шишето на шкафчето до леглото. Внезапно очите му се присвиха и той я изгледа учудено. Пронизващият му поглед я накара да потръпне в мрачно предчувствие. Той отвори уста, но от нея не излезе и звук.

— Какво има, Грейди?

— Сторм... Не... Искам да си отидеш...

— Какво? — сърцето ѝ заблъска толкова тежко, че заглуши всичко, освен стряскащите му думи. Да не би да се опитва да ѝ каже, че не я иска край себе си? Още ли е ядосан на решението ѝ да го напусне?

Очите му проблясваха като два крехки диаманта и той се помъчи отново да заговори.

— Не искам... Отивай...

— О! — Сторм покри лице с ръцете си. Отхвърлянето я преряза като с нож право в сърцето. Тя рязко се завъртя и изхвърча от стаята,

неспособна да понесе тържествуващия поглед на Смеещия се ручей. Ако се беше позабавила, щеше да чуе как Грейди казва:

— Сторм, не искам да си отидеш.

Само Смеещия се ручей чу молбата на Грейди, но за нищо на света нямаше да го признае. Като видя, че той пак заспива, тихо излезе от стаята. Намери Сторм отвън пред вратата, хлипаща в шепи. Смеещия се ручей жестоко ѝ се подигра.

— Изостави го, когато се нуждаеше от теб. Няма причина сега да си с него, чу какво каза.

— Той не знаеше какво говори — защити се Сторм. — Кой ще отгледа сина му?

— Ще продължа да върша това, което правя, откакто умря Лятното небе. Малкия бизон е като мое собствено дете и Тъндър ми принадлежи. Такъв е законът на племето. Трябват ли ти още доказателства?

„Наистина какви доказателства повече?“ — мрачно си помисли Сторм. Грейди каза мнението си и явно не може да я гледа. Тя го нарани и разгневи, изоставяйки го в момент, когато имаше нужда от нея, и сега наистина иска тя да си отиде. В нейно отсъствие Смеещия се ручей с радост ще се грижи за сина му и ще сгрява леглото му.

Смеещия се ручей погледна към Сторм, на чието лице беше изписано всичко. Трепетно очакваше реакцията ѝ. Сбъдваша се всичките ѝ надежди.

— Няма да остана, щом не съм желана — каза Сторм. — Ще уважава волята на Грейди.

— Къде ще отидеш?

— Не знам, но ще измисля нещо. Имам стая в хотела. Двамата с Тим можете да дойдете там. Платена е до края на седмицата. Дотогава Грейди ще се прибере. Предай му... предай му...

Думите не идваха. Какво да каже на мъж, който не я иска? Че го обича? Че всъщност никога не е искала да го напуска? Че само се е опитала да му покаже колко ѝ е неприятно насилието?

— Мисля, че е най-добре да не виждаш Тъндър повече — каза Смеещия се ручей. — Това само ще го разстрои. Аз ще се грижа за него много усърдно.

— Сигурна съм — сухо отвърна Сторм.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сторм си тръгна, смазана от мисълта, че Грейди не иска повече да я види. В миговете преди залеза, когато изхвърча от хотела, тя бе започнала да осъзнава колко много означава той за нея. Испита ужас, когато го чу да ѝ казва да се маха. Предполагаше, че е ядосан, задето си е тръгнала, но се надяваше той да разбере, че е била принудена да го стори, защото гордостта ѝ не бе по-малка от неговата. Колко глупава е била да мисли, че може да убеди Грейди да промени живота си или да приеме молбата ѝ. В опустошеното сърце на Грейди Страйкър нямаше място за търпение или прошка.

Когато изхвърча от хирургията, Сторм едва не се спъна в малкото телце на Тим, свит на верандата. Щом я видя, момчето скочи на крака и здраво я прегърна с малките си ръчички.

— Татко добре ли е, Сторм? — запита я притеснено. — Моля те, нека да го видя! Смеещия се ручей каза да стоя отвън докато ме повика.

Сторм се усмихна през сълзи, коленичи и взе детето в прегръдките си.

— Татко ти ще се оправи, Тим. Вече се събужда. Сигурна съм, че ще се радва да те види.

Лицето на Тим засия.

— Толкова ме беше страх — задави се той, като отчаяно се мъчеше да се покаже храбър. — Ти къде отиваш? Нали няма да оставиш татко, докато е болен?

На лицето на Сторм се изписа горчиво страдание.

— Така пожела баща ти, Тим. Но може би аз няма да отида много далече и от време на време ще се виждаме.

— Татко не желае това! — рече Тим категорично. — Той ми каза, че се е оженил за теб, защото е искал, а татко никога не лъже.

Думите на детето засилиха болката ѝ. Наистина Грейди не лъжеше. И тя знаеше, че е бил искрен, когато ѝ каза да си отиде.

— Виждам колко си притеснен. Защо не влезеш вътре да видиш баща си? Кажу на Смеещия се ручей... кажи й, че заменям фургона за коня, с който е дошла в града. Ще го намери в конюшната. Ще ви трябва да откарате баща ти вкъщи.

Без да дочака отговор, тя рязко се обърна, метна се на коня, вързан до оградата, и препусна. Това беше най-тежкият миг в живота й.

Сторм спря първо в хотела, където съобщи на служителя, че в нейната стая ще живеят Смеещия се ручей и Тим. После бързо си събра багажа и напусна. Когато се озова на улицата, привърза куфара зад седлото и колебливо се изправи, дълбоко замислена. Нямаше и най-малка представа къде да отиде или какво да прави. Изведнъж й хрумна, че добитъкът, който пасе сочната трева на земята им, всъщност е неин. Беше го купила с остатъка от парите на Бъди и Грейди настоя да си бъде само неин.

Ако продаде половината стадо, ще има достатъчно пари да си построи нова къщичка на своята земя. В документите пишеше, че вече се казва Сторм Страйкър, но по закон земята си беше все още нейна собственост. Грейди бе настоявал и за това. Докато бяха женени, нямаше нужда земята да се дели на нейна и негова, но след като Грейди вече не я иска за съпруга, тя се чувстваше в правото си да си вземе обратно това, което й принадлежи. Сторм се успокои, яхна коня и пое към къщи. Там щеше да се чувства в безопасност, докато Грейди се поправяше в града и къщата стоеше празна.

По пътя мислите й скачаха в различни посоки, но в едно беше твърдо убедена — не можеше и дума да става да се върне в Мисури. Там я очакваше само мизерно съществуване. Родителите на Бъди сигурно щяха да я обвинят за внезапната му гибел, а собствените й родители, макар да я обичаха нежно, никак нямаше да се зарадват на още едно гърло. „Трябва добре да обмисля нещата“ — реши Сторм, когато къщичката се показа в далечината. С Грейди бяха окончателно и безвъзвратно разделени и бъдещето й зависеше от способността й да преодолява препятствията.

С други думи, реши да продаде парцела си на Нат Търнър и да се установи някъде още по на запад, в Уайоминг или Монтана. Но мисълта Търнър да спечели от земята, за която тя се бе преборила, й бе противна. А и Грейди щеше да се разяри.

Когато Сторм слезе от коня и отвърза куфара от седлото, вече се смрачаваше. Трябваша й няколко минути, за да разпегне коня и да го разтрие, след което взе куфара и го внесе в къщата. Когато отвори вратата и влезе, удължените сенки заиграха призрачен танц в ъглите на тъмната стая. Остави куфара до вратата и тръгна към масата да запали лампата. Изведнъж замръзна на място и тръпки я полазиха. Усети, че не е сама и при тази мисъл всеки неин нерв се напрегна.

— Кой е там? — Извика и се обърна с лице към невидимия враг.

— Нищо няма да ти сторя, жено на Тъндър.

Сторм пое въздух на пресекулки.

— Кой сте вие?

Мъжът излезе от сянката. Беше облечен в дрехи от еленова кожа, а високата му мускулиста фигура бе болезнено слаба и създаваше илюзията за крехка сила. Обутите му в мокасина крака не издадоха никакъв шум по дървения под, когато се премести така, че Сторм да го види ясно. Сплетената му коса бе доста посивяла. Тъмното му лице беше набръчкано, челото — пресечено от дълбоки резки, очите — пронизващи и преценяващи. Сторм разпозна властната сила в застаряващото му тяло, същата неистова мощ, като у Грейди. Отначало помисли, че е баща му, но се сети, че Блейд Страйкър отдавна не се облича като индианец, нито пък се придържа към техните обичаи.

— Аз съм Скачащия бик, бащата на Смеещия се ручей. Дойдох за дъщеря си. Майка й има голяма нужда от нея.

Сторм се поотпусна като разбра, че човекът не й мисли зло.

— Смеещият се ручей не е тук. Двамата с Тим са в Гътри при Грейди. Той беше прострелян.

Скачащия бик обърна тъмните си очи към нея.

— Защо ти не си при съпруга си? Добре ли са дъщеря ми и внук ми?

— Чудесно се чувстват, Скачащ бик. Смеещия се ручей остана да се грижи за Грейди докато се прибере у дома. Простреля го един от мъжете, които... които са причинили смъртта на Лятното небе.

Каменното изражение на Скачащия бик не издаваше чувствата му, но въпреки това Сторм разбра, че думите й му доставиха огромно удоволствие.

— Не приляга на Тъндър да е невнимателен. Да разбирам ли, че другият е мъртъв?

Сторм кимна.

— Не само Бул е мъртъв, но и другите двама, които са били с него този ден в Шайен. Убили са ги при банков обир.

Ноздрите на Скачащия бик се разшириха и очите му мрачно проблеснаха от удоволствие.

— Така трябва да бъде. Сега духът на Лятното небе е в покой и душата на Тъндър няма повече да се мъчи. Ще отведе дъщеря си вкъщи. Не е нейна работа да се грижи за съпруга ти.

Внезапно Сторм реши да си намери работа, драсна клечка кибрит и запали лампата, която освети цялата стая. След това, понеже инстинктивно усети, че Скачащия бик ще разкрие лъжата ѝ, тя се изправи срещу него и каза:

— Грейди предпочита Смеещия се ручей. Аз не съм му нужна.

Скачащия бик погледна Сторм в лицето, на което беше изписано голямо страдание.

— Съжалявам, че дъщеря ми се е намесила в живота ви. Добре е, че ще я отведе. Времената са трудни и храната в резервата е оскъдна, но майка ѝ е болна и се нуждае от нея.

— Не обвинявайте дъщеря си, Скачащ бик. О, няма да отричам, че имаше и ревност, но Смеещия се ручей не е причината за неприятностите между мен и Грейди. Проблемът ни е много сложен. Не приемам насилническия живот на Грейди. Първият ми съпруг загина заради едно безсмислено насилие и не мога да понеса да загине по същия начин и Грейди. Казах му, че ще го напусна, ако се стреля с Бул и той предпочете отмъщението пред мен. Не мога да живея в постоянна тревога.

— Тъндър е постъпил както е изисквала гордостта му. Той е ранен. Ще го оставиш ли, когато е безпомощен?

— Нямам избор — отговори твърдо Сторм. — Така иска Грейди. Примирявам се с желанието му.

— Жалко за вас с Тъндър — бавно рече Скачащ бик, — но това не променя решението ми да отведе Смеещия се ручей в резервата. Сладката трева има нужда от нейните грижи и аз няма да се върна без дъщеря си.

— Смеещия се ручей трябва да се грижи за Тим, докато Грейди се възстанови — каза Сторм.

— Ще взема и внука си обратно в резервата — реши Скачащия бик.

— Не! Не правете това! Грейди се нуждае от Тим тук!

— Ще сторя това, което трябва — заключи Скачащия бик философски. — Сега си отивам.

— Не, почакай! — извика Сторм, внезапно осенена от някаква идея. Скачащия бик я гледаше с любопитство и чакаше да чуе какво ще му каже.

— Нека дойда с теб вместо дъщеря ти. Ще помагам на Сладката трева, за да може Смеещия се ручей да остане тук и да се грижи за Грейди и Тим.

Съвсем логично, помисли си Сторм, след като Грейди не я иска и тя всъщност няма къде да отиде. Ако просто изчезне от живота му за малко, може да поиска да е с нея. А като му остави бележка къде да я намери, навярно ще я последва.

Скачащия бик изглеждаше изумен.

— Ще го направиш ли наистина? Сигурно много обичаш Тъндър. Резерватът не е приятно място, не предлага много удобства за бяла жена, несвикнала с трудностите. Ако не бяха говедата и храната, които ми изпраща моят добър приятел Блейд Страйкър, отдавна да гладуваме. Той знае, че през тази година аз се грижех за нашия внук и не иска детето да гладува.

— Бащата на Грейди знае, че те с Тим са живели в резервата? — Сторм беше доста изненадана.

— И Блейд, и Шанън знаеха и дълбоко страдаха от отказа му да ги вижда. Но го оставиха да прави каквото ще, с надеждата, че един ден ще се укроти и ще заведе внука им при тях.

— Грейди много се, срамува, задето е бил с размирниците — защити го Сторм. — Страхуваше се, че родителите му просто няма да му простят.

— Грещи. Но кой може да каже на тая луда глава кое е право и кое криво? Той сам ще го научи. Освен това трябва и да разбере кое е важното в живота му.

Сторм се чудеше накъде да погледне, докато острите очи на Скачащия бик сякаш проникваха в самата ѝ душа.

— Ще ме вземеш ли с теб? — запита тя с внезапно лошо предчувствие. — Ако жена ти е много болна, не бива да губим време.

— Мисля, че Тъндър е взел неразумно решение. Обичам дъщеря си, но познавам и недостатъците ѝ. Трябва да обичаш дълбоко Тъндър и Малкия бизон, за да пожертваш собственото си щастие заради ината му. Да, Сторм, жено на Тъндър, ще те взема с мен. Но само защото ти желаш и на Тъндър му трябва време да се вразуми. Ще тръгнем на зазоряване — той се обърна да излезе.

— Почакай! Ако искаш, можеш да спиш в леглото на Тим.

— Ще спя на земята. Кокалите ми може да са стари, но не са привикнали на меки дюшеци. Благодаря ти, жено на Тъндър. Ще дойда призори.

Сторм стана много преди изгрев — слънце. Опакова храна и други необходими неща за дългото им пътуване. Когато Скачащия бик дойде, тя тъкмо пишеше бележка на Грейди, за да знае къде да я намери, ако пожелае. Скачащия бик изрази одобрението си с кимване, докато Сторм поставяше бележката на възглавницата в спалнята им, където Грейди със сигурност щеше да я намери. Тя се обърна назад само веднъж, докато се отдалечаваха със Скачащия бик, за един прощален поглед към къщичката, в която толкова кратко бяха щастливи с Грейди.

Грейди чувстваше, че тялото му гори. От лявата му страна, откъм стегнатата превръзка нещо люто го пареше. Опита се да помръдне и от устните му се отрони болезнен стон.

— Не, не мърдай!

Гласът беше приятен, тих и женски. Сторм? — питаше се немощно. Спомни си, че през нощта на няколко пъти се буди от жажда и видя Сторм тревожно сведена над него. Произнесе името ѝ на глас.

— Не, аз съм Смеещия се ручей. Ще се грижа за теб, точно както винаги е трябвало да бъде.

Погледът на Грейди бавно се проясни и той се намръщи, като видя над себе си лицето на младата жена. Вдигна очи и огледа стаята. До Смеещия се ручей стоеше Тим с притеснен вид. Грейди се опита да му се усмихне, но устните му се изкривиха в болезнена гримаса. Продължи да се оглежда наоколо и се убеди, че в стаята са само те двамата. Сигурен беше, че през нощта, когато виждаше Сторм край себе си, това не е било сън. Дали не е излязла за малко?

Внезапно до замъгленото му съзнание достигнаха объркващите думи на Смеещия се ручей и очите му се вдигнаха към нея.

— Какво искаш да кажеш? Къде е Сторм? Видях я тук преди миг. Да не ѝ се е случило нещо?

— Не е сега времето да говорим за бялата ти жена.

— Нищо му няма на времето — възрази немощно Грейди. — Кажете ми, искам да знам.

— Сторм си отиде — иззлорадства с удоволствие Смеещия се ручей.

— Отиде ли? Къде си е отишла?

Смеещия се ручей изразително вдигна рамене.

— Има ли значение? Тя вече не желае да ти бъде съпруга. Събра си багажа и замина.

Грейди смръщи вежди и болезнено се напрегна.

— Но аз съм ясно си спомням, че беше тук при мен.

— Дойде само за малко — призна Смеещия се ручей с очевидна неохота. — Стоя с тебе за кратко, само докато аз дойда в Гътри. Тя те изостави, Тъндър. На теб ти трябва жена, която да се съобразява с желанията ти и да ти се подчинява във всичко. Аз съм тази жена, Тъндър. Няма да ви оставя, теб и Малкия бизон.

Болка, по-силна от физическата, изтръгна стон от гърдите на Грейди. Бягството на Сторм му причини ново страдание. Как може да го изостави, когато има нужда от нея? — питаше се съвсем разстроен. Как може да ги зарече с Тим, без дори да им каже къде отива и какво смята да прави? Изведнъж нещо му хрумна и той придърпа Тим към себе си.

— Сине, говори ли със Сторм, преди да си тръгне?

— Да, татко — потвърди Тим.

— Кажете ми какво ти каза.

— Каза, че трябва да си отиде.

— Не каза ли къде отива?

Тим поклати глава.

— Аз я помолих да остане, но тя не искаше.

Смеещия се ручей наблюдаваше как надеждата в очите на Грейди угасва и тържествуваше. „Сега Тъндър не може да ме върне вкъщи“ — мислеше си тя със задоволство. Беше му необходима не само за да се грижи за сина му, но и за самия него. „Не след дълго — каза си тя, — ще стана постоянна част от живота му.“ Обичаше Грейди още преди да се ожени за сестра ѝ, но по онова време беше прекалено млада и

можеше само да мечтае за него. Сега вече е жена, с женски умения и нужди. Ще се грижи за Тъндър, докато оздравее, с цялата нежност на женското си сърце и той ще я обикне, както едно време обичаше сестра ѝ. Така е редното.

Оттук нататък Грейди отказа да говори за Сторм, дори с лекаря, който го попита защо я няма жена му. След седмица се оправи достатъчно, за да може да се върне вкъщи. Преди да напусне града се отби в банката и научи, че Сторм не е теглила пари от общата им сметка, нито пък от личната си. Това не само го разтревожи, но го и обърка. Къде би могла да отиде без средства? И посещениято в хотела не донесе нищо, защото не я бяха виждали от седмица. Невъзможно беше Сторм да е напуснала фермата, без да поиска някакво заплащане за своята част.

Пък и той така и не бе повярвал, че Сторм наистина ще, си отиде. Когато Смеещия се ручей го настани във фургона, Грейди бе напълно изтощен и готов да се върне вкъщи. Дори се съгласи да полегне на леглото, подпрян с одеяла и възглавници, щедро отпуснати от доктора за неравните десет мили до дома.

Смеещия се ручей не си спомняше откога не е била толкова щастлива. „С Тъндър ще се живее добре“ — реши тя. Много по-добре, отколкото в резервата, с болестите и глада. Освен това си помисли, че по-доброто решение е да остане с Тъндър във фермата, вместо да го кара да се връща с нея в резервата. За Смеещия се ручей Тъндър завинаги щеше да си остане могъщ воин и въпреки че ѝ се искаше той да не напуска племето, може би неговият начин на живот беше по-добър. Баща ѝ често ѝ казваше, че завинаги е отминало времето, когато индианците свободно са бродели и че тя ще трябва да се нагоди към навиците на белите хора. Щом Тъндър стане преуспяващ фермер, животът ѝ щеше да бъде хубав. Да, реши тя щастливо. Най-накрая получи всичко, за което беше мечтала.

И Тим, и Грейди дремеха във фургона, когато пристигнаха. Отиде първо в спалнята да оправи леглото на Грейди и тутакси видя бележката от Сторм. Тъй като нито можеше да чете, нито да пише на английски, пхна я под дюшека, с намерението по-късно да се отърве от нея. Нямаше и представа какво съобщаваше Сторм на Грейди, но разсъди, че всяка вест от Сторм може да ѝ донесе само неприятности.

Тъкмо се изправи от леглото и Тим и Грейди влязоха, освежени от дрямката.

— Какво правиш? — полюбопитства Грейди.

— Оправям леглото — осведоми го Смеещия се ручей. — Ще искаш да си починеш, преди да ядем.

— Достатъчно си починах — отсече Грейди. — В една ферма няма място за разтакаване. Трябва да нагледам посевите и да се погрижа за добитъка.

— Но още не си достатъчно здрав! — извика Смеещия се ручей. — Аз ще свърша всичко, каквото трябва.

— Не ме глези, Смеещ се ручей. Грижи се за Тим. Аз мога и сам да се оправям. Остави ме, искам да се преоблека.

Смеещия се ручей нацупено го изгледа и се измъкна от стаята. Веднага щом тя излезе, Грейди отиде до гардероба, който бе купил за Сторм. Вратите бяха леко откренати и той ги разтвори. Беше празен. В чекмеджетата на скрина също нямаше нищо и за първи път от раняването насам с непоносима мъка осъзна, че Сторм наистина го е напуснала. Вече бе изпитал болката от отхвърлянето, но не беше подготвен за изгарящия див гняв, който го завладя.

Защо допусна да изпадне в положението на глупак заради зависимостта си от Сторм?

В гърдите му забушува чудовищна война на чувствата. Към Сторм изпитваше нещо повече от младежкото увлечение по Лятното небе. Когато беше със Сторм, когато я любеше, когато я държеше в прегръдките си, нещо извираше от дълбините на душата му и докосваше нейната душа. Спомни си всичките любими сочни извивки на тялото ѝ и колко си допадаха те двамата.

Но макар в сърцето си да призна, че в чувствата му към Сторм може да има и любов, продължаваше да я мрази заради това, което му причини. Изостави го, когато беше слаб и безпомощен, и това го вбеси и разочарова. Знаеше, че никога няма да ѝ го прости. Най-бездушно го заряза, докато беше ранен, без дори да знае дали ще се оправи или не.

Защо нищо не може да бъде както през спокойните младежки години, когато с Лятното небе, неговата сърдечна приятелка, бяха щастливи в Мирната долина? — питаше се той отчаяно. Тогава, както често му се случваше в миналото, мислите на Грейди се пренесоха към родителите му, Блейд и Шанън, и към дълбоката рана, която им

причини, като внезапно ги напусна заедно със сина си и не им се обади с години. В този момент мълком се зарече в най-скоро време да посети Мирната долина и отново да запознае сина си с баба му и дядо му.

Грейди реши да изхвърли Сторм от мислите си, стегна се и съсредоточи цялото си внимание върху Тим и съвместния им живот в Оклахома.

Сторм не беше предполагала, че пътуването до резервата навътре в Черните хълмове ще е толкова дълго. Областта Дакота не можеше да се сравни с нищо познато. Съвършената ѝ красота вдъхваше страхопочитание и Сторм захласнато рееше поглед по голите хълмове, високите плата и дълбоките дерета, простиращи се пред нея. Скачащия бик ѝ каза, че хълмовете са от кремък, който при силни бури привлича светкавиците. Макар да беше подобаващо впечатлена от тази гола пустош и суровата ѝ прелест, тя все пак се запита защо правителството е захвърлило толкова много индианци на безплодна земя, очевидно без необходимите условия за живот. Съвсем ясно беше, дори при нейната неопитност, че тези места са негостоприемни за хората. Нямаше нито тучни пасища за отглеждане на добитък, нито плодородна почва за земеделие, нито пък дребен дивеч и бизони за поддържане на живота.

Внезапно се озоваха пред резервата, притиснат между два хълма. В равнината бяха накацали палатки докдето погледът ѝ стигаше. Кучешки лай съобщи за тяхното пристигане, а бризът донесе до ушите им звънливи детски гласове.

Когато приближи, тя видя стари хора, седнали с кръстосани крака пред входовете на палатките си да пушат лули и да си говорят. Макар че денят беше топъл, повечето от тези застаряващи воители бяха увити в одеяла, гордите им бакърени лица бяха набраздени от дълбоки бръчки, а в очите им се четеше празнота. Трудно понасяха поражението и щом се озова сред тях, Сторм усети техния гняв и потъпканата им гордост.

Тя бе изумена от мизерните условия в селото и мълчаливо се възмути. Нищо чудно, че Грейди е станал размирник, помисли си ядосано. Племето на баща му беше част от загиваща раса и вместо да се примири с това положение, той се бе опитал да го промени, макар да знаеше, че тази кауза е обречена на провал. Най-вече бе поразена от

факта, че повечето хора живееха с убеждението, че правителството полага големи грижи за индианците, дава им дом, храна и дрехи. Но Сторм от пръв поглед разбра, че всичко е лъжа. Тези бедни, унижени хора бяха невероятно слаби, изтощени и болни. Слава богу, че Грейди отведе Тим в Оклахома, където ще израсне здрав и силен.

Скачащия бик спря пред голяма палатка, слезе от коня и помогна на Сторм. Пътуването бе продължило повече от седмица и краката така я боляха, че той трябваше да я подкрепи, докато започне да се справя сама. Скачащия бик бе наложил по-спокойно темпо на пътуване и въпреки това беше изтощително и бързо. Опасяваше се Сладката трева да не умре, преди да се завърне.

— Това е моят дом — каза просто Скачащия бик. — Добре дошла, Сторм Страйкър. Позволи ми първо да поздравя съпругата си. Ще те повикам, като я подготвя за твоето пристигане. — Обърна се рязко, повдигна платнището над входа и влезе в палатката.

Сторм безпомощна гледаше как Скачащия бик изчезва някъде в тъмната вътрешност. Чувстваше се съвсем чужда в това непознато място. Питаше се защо сама бе предложила да дойде тук със Скачащия бик, да се грижи за жена му вместо Смеещия се ручей. Струваше й се, че целият лагер гледа в нея и полагаше усилия да остане спокойна. Знаеше, че Скачащия бик ще я защити, но тъй или иначе се чувстваше зле.

— Ти не си Смеещия се ручей! — Думите бяха произнесени несигурно на английски.

Сторм ужасно се стресна. Не бе чула младия воин да се приближава и тутакси си спомни за Грейди, който се движеше тихо като котка. Момъкът бе висок и слаб — може би прекалено слаб — с бляскава черна коса, с бездънни очи и мускулиста конструкция. Беше облечен в лекьосана еленова кожа, доста износена.

— Аз... Ти кой си?

— Наричат ме Летящия орел. Ти коя си?

— Аз съм Сторм Страйкър.

— Сторм Страйкър — повтори младият воин. Внезапно лицето му присветна. — Ти си Сторм, жена на Тъндър. Къде е моят приятел Тъндър? Бих искал да го поздравя.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Тъндър, става късно. Хайде, прибирай се. Стоплила съм ти вечерята.

Грейди се поколеба. Не му се влизаше вътре, където споменът за Сторм беше толкова осезателен. Завесите, сложени от нея на прозорците, мебелите, които заедно бяха купували, дори уханието, витаещо в спалнята им се съюзяваха, за да направят живота му празен и непоносим. „Как можа да ме напусне, без дори да ми каже сбогом?“ — питаше се Грейди за хиляден път през последните седмици. Сторм му липсваше и отсъствието ѝ му причиняваше страдание, каквото бе изпитал само при смъртта на Лятното небе. А дори и това тъжно събитие избледня в паметта му, когато Сторм запълни празнината, отворена от смъртта на младата му съпруга.

— Не ме ли чуваш, Тъндър? Защо работиш толкова дълго и толкова усърдно?

Грейди раздражено изпуктя. Работата беше неговото спасение и утеха. Откакто се върна вкъщи, след като Бул го рани, се отдаде изцяло на работа. Не обръщаше внимание на болката в заздравяващата рана, нито на опасността да си навреди с толкова напрегнат труд, тъй скоро след операцията.

Все още го човъркаше мисълта, че е бил непредпазлив. Това никога не би се случило, ако през цялото време на двубоя не беше мислил за заплахата на Сторм да го напусне. Безспорно, фактът, че няколко месеца не бе упражнявал уменията си с оръжието, също бе допринесъл за по-бавната му реакция. Разбира се, това, че куршумът му улучи и уби Бул почти моментално, намали чувството за непълноценност, но не можа да облекчи страданието от раздялата със Сторм.

— Моля те, Тъндър.

— Идвам — изръмжа Грейди, като си даде сметка, че Смеещия се ручей няма да го остави на мира, докато не се прибере вътре.

И без това ставаше много тъмно за работа навън. През седмиците след заминаването на Сторм той се беше отдал на изнурителен труд. Построи обор, където да подслони добитъка и да държи фургона, и сега се бе заел с хамбара. Тежката физическа работа не само облекчаваше душата му, но и му помагаше да прогони натрапчивите мисли за Сторм.

Преди да влезе вътре, Грейди спря до задната врата да се измие в кофата, поставена там специално за него. Малка вихрушка се втурна в обятията му и той здраво прегърна сина си.

— Защо работиш толкова много, татко? — попита малкото момче. — Смеещия се ручей казва, че ако не си почиваш повече, ще се разболееш.

Грейди се сдържа и само погледна Смеещия се ручей.

— Многого работа не е навредила на никого, синко.

— Късно е. Ние със Смеещия се ручей вече ядохме.

— Остана достатъчно и за баща ти — бързо се намеси Смеещия се ручей. — Сядай, Тъндър.

Грейди излапа набързо яденето, без да усети вкуса му и без да се наслади на храната пред себе си, макар че тя бе доста апетитна. Напоследък се хранеше, за да поддържа тялото си и не намираще никакво удоволствие в това занимание. Тим седна до него и заразпрява какво му се е случило през деня, а Смеещия се ручей се суетеше наоколо, готова да изпълни всяка прищявка на Грейди. Щом се наяде, той скочи и изчезна в спалнята си. Върна се след няколко минути с кърпа и сапун.

— Сложи Тим да спи, Смеещ се ручей — рече отсечено. — Отивам на реката да се изкъпя.

Смеещ се ручей се загледа след него, а очите ѝ бяха изпълнени с неудържим копнеж. Нещата не се развиваха според плана ѝ. Бяха изменили вече няколко седмици, откакто Сторм излезе от живота на Тъндър, а той все още не беше показал желание към нея, както се бе надявала. Знаеше, че той е наясно със стремежа ѝ да го задоволи във всяко отношение, а умишлено се държеше на разстояние. Беше далечен, недосегаем и студен. Държеше се нежно само със сина си, и то от време на време и за кратко.

Смеещия се ручей беше накрая на силите си. Вече не знаеше дали това, което стори, беше правилното, защото то потопи Грейди

още по-дълбоко в света на огорчението и мълчанието. „Само да достигна до него — мислеше си отчаяно — да го убедя да ме приеме в живота си. Единствено топла, любяща жена, готова да облекчи страданията му, може да направи дните му по-поносими.“

Смеещия се ручей инстинктивно разбра, че ако иска да спечели Грейди, трябва тя да поеме инициативата, и лицето ѝ застина. Търпеливо бе чакала той да направи първата стъпка, но след като продължаваше да я пренебрегва, тя бе принудена да вземе нещата в свои ръце.

Грейди стоя в реката колкото се може по-дълго. Нощта бе много топла и водата бе освежаваща след тежкия трудов ден. Тялото му беше напрегнато и болезнено, към което напоследък бе привикнал, и мускулите се противяха на изтощителния труд. Не само мускулите му тръпнеха в очакване. Слабините му изгаряха при спомена за прекрасните преживявания при обладаването на Сторм. Искаше да е пак в нея, да я изпълва, да влиза и да излиза, да чувства великолепната топлина да се влива в него, да избухва в огън и телата им да се сливат. Дълго след смъртта на Лятното небе се беше отдал на въздържание и тогава успяваше да се владее без никакви усилия. Но желанието и необходимостта от Сторм някак си надминаваха всяко познато чувство.

Грейди въздъхна горчиво, излезе от водата, взе от земята дрехите си и се върна в къщата само по набедреник. Надяваше се Смеещия се ручей вече да си е легнала — прекалено много се бе разчувствал и не му се спореше с нея. Тежеше му, задето бе отказал на Сторм, когато го помоли да не приема предизвикателството на Бул. Знаеше, че може да я загуби, но и в най-мрачните си представи не бе допускал, че тя ще прекрати връзката им така грубо и безсърдечно, без дори да се обърне. Би загубила твърде много, ако го изостави.

Да, но накрая това се оказа без значение. Очевидно Сторм не го обича достатъчно, нито пък я интересува стопанството, за да се постарее да изгладят разногласията си.

Когато влезе в къщата, вътре беше тъмно. Двете легла в далечния ъгъл изглеждаха заети и Грейди ги отмина с бегъл поглед. Влезе в спалнята, без да си прави труд да светва лампата, защото имаше пълнолуние и стаята бе достатъчно осветена. Свали си препаската и се мушна между хладните чаршафи. Усети, че не е сам и изруга.

— Дявол да го вземе, Смеещ се ручей, как да те убедя, че не те искам в леглото си?

— Не ти вярвам, Тъндър — тихо каза Смеещия се ручей. Вече много седмици не си бил с жена. Аз не ти ли харесвам?

Тя се подпря на лакът и Грейди усети как нежната плът на голите ѝ гърди се отърка в неговите. Той простена в истинска агония и потърси гнева в изтощената си душа, но не намери нищо. Не и към Смеещия се ручей, която отглеждаше сина му, без думичка да каже. Яростта му се насочи в друга посока, към жената, която го обичаше толкова малко, че го изостави болен и безпомощен.

— Харесваш ми, наистина, ти си много хубава, Смеещ се ручей. Точно затова няма да те приема в леглото си. Ти си ми по-скоро помалка сестра, отколкото любовница. Играеше със сестрите ми, когато бяха малки. Към тебе изпитвам само приятелски чувства.

Смеещия се ручей се намръщи и се помъчи да осмисли думите му.

— Трябва ти жена.

Ръката ѝ дръзко се спусна по корема му, усети как мускулите му се напрягат под пръстите ѝ и продължи надолу в жилавите черни косми между краката му. Той трепна силно, когато пръстите ѝ обвиха члена му. От гърлото ѝ се изтръгна доволно гъргорене.

— Виждаш ли? Не те лъжа. Ти си готов, а аз го искам. Защо се дърпаш, Тъндър?

Защо, наистина, запита се Грейди сурово, докато цялото му тяло потръпваше под докосването ѝ. Отблъсна ръката ѝ настрани похладнокръвно, отколкото си мислеше, че може.

— Вече имам съпруга и отказвам да съсипя живота ти. Скачащия бик ми е приятел. Няма да предам неговото доверие. Знам, че си още девствена. Твоята чест по право принадлежи на съпруга ти.

— Ще ти бъда втора съпруга — предложи Смеещия се ручей. Все повече се отчайваше, защото не бе успяла да го съблазни.

— Както вече казах, според закона на белите, мъжът може да има само една съпруга — търпеливо обясни Грейди.

— Сторм не е жена за теб! — продължи да се бори Смеещия се ручей. — Тя те напусна с удоволствие. Белите нямат ли закон за това?

— Ако Сторм иска развод, ще трябва да мине, но установения път — рече Грейди упорито. — Смеещ се ручей, остави ме, преди да

съм направил нещо, за което да съжалявам.

— Ти не си воин — подхвърли Смеещия се ручей подигравателно. — Воинът взима това, което иска.

— Това, което искам, е да се махнеш от леглото ми. Веднага. Действията ти тази вечер показват, че вече е време да се прибереш в резервата. Сигурен съм, че там има мъже, които само чакат да се върнеш. Смеещ се ручей, толкова си красива. Всеки мъж ще се гордее да си му съпруга. Заслужаваш по-добра участ от това да си втора жена на мъж, който ще те използва само за една цел.

— Ако ти си този мъж, можеш да ме използваш, за каквото искаш. Обичам те. Винаги съм те обичала.

Тя се плъзна отгоре му и се отърка като котка в печка. Грейди скръцна със зъби и едва не загуби способността си да разсъждава. Наистина се нуждаеше от жена. Тялото му изгаряше от тази нужда — защо да се отказва от удоволствието, което Смеещия се ручей сама щедро му предлага? Отговорът беше прост. Защото беше дал дума на Скачащия бик да закриля дъщеря му. Да излъже доверието му означаваше да погуби честта си. Но имаше нещо по-важно — не можеше да се люби със Смеещия се ручей, защото желаше Сторм толкова силно, че не би могъл да спи с друга.

— Престани! — прохриптя Грейди, сграбчи я през кръста и я отскубна от себе си. Плътта ѝ беше стегната, гладка като коприна и топла на пипане и Грейди едва не полудя.

— Отивай си в леглото. Утре ще се приготвя за връщането ти в резервата. А има и нещо, което обмислям от доста време, нещо, което ще ми донесе душевен покой. Искам да посетя родителите си в Мирната долина. Време е да се сдобря с тях и да се запознаят отново с внука си. Може би ще ми простят, задето се отчуждих от тях и живях живот по-различен от този, за който те мечтаеха.

— Нека да дойда с теб, Тъндър, моля те — заумилква се Смеещия се ручей. — От години не съм виждала родителите ти, а те ме гледаха като собствено дете. Сестрите ти бяха единствените ми приятелки.

— Предполагам, че Дон и Сиринг вече са се омъжили и живеят със съпрузите си — рече Грейди с болезнена тъга, — и мама и татко са сами в ранчото. Ако тръгна веднага, мога да отида дотам и да се върна преди жътва.

— Малкия бизон ще има нужда от мен по време на пътуването — настояваше Смеещия се ручей. — А и аз много ще се радвам пак да видя ранчото — в гласа ѝ се промъкна нотка, която трогна Грейди. — Ще се върна доброволно в резервата, ако първо ми позволиш да навестя семейството ти.

— Ще те взема с мен в Мирната долина само ако обещаеш, че повече нищо подобно няма да се случва — предупреди я Грейди сурово. — Следващия път може да не съм толкова благороден и да сторя нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

Смеещия се ручей прикри доволната си усмивка, като се надяваше, че Грейди наистина го мисли. „Един ден — зарече се тя — ще го издебна в подходящо настроение, а после съвестта ще го принуди да ме вземе за втора съпруга. Законите на белите не важат за племето, то следва свои правила.“

— Ще се опитам да не те изкушавам, Гъндър — обеща му разкаяно. Грейди повярва на думите ѝ повече, отколкото бе очаквала.

— Много добре. Можеш да ме придружиш до Мирната долина — рече Грейди и въздъхна с примирение. — Ще вземем влака за Шайен и така ще съкратим пътуването с много дни. Върви си в леглото, Смеещ се ручей.

Той нарочно извърна глава, докато Смеещия се ручей се измъкваше гола от леглото и излизаше от стаята. Макар че съзнанието му я отхвърляше, тялото му трудно се укроти.

На другия ден Грейди отиде в града и там научи изненадващи новини. Беше дошъл в Гътри с надеждата да наеме двама мъже, които да охраняват земята му от хищни спекуланти като Нат Търнър. С изумление научи, че предишната нощ Нат Търнър е бил убит от разярен комарджия, който го хванал да мами на покер. Новината, че Търнър е мъртъв, успокои страховете му за стопанството, но въпреки това се налагаше незабавно да наеме охрана. Очакваше добра реколта жито от акрите, които бе обработвал и се надяваше първата година да реализира печалба.

„Не всички заселници имат това предимство“ — мислеше Грейди. Някой хора бяха толкова бедни, а дървеният материал толкова недостатъчен, че бяха принудени да живеят в пещери, изкопани в хълмовете, тъмни и мръсни, макар и относително сухи. Или пък издигаха къщи от чимове вместо от тухли. Тъй като тези постройки

бяха все пак над земята, в тях имаше повече светлина и въздух, отколкото в землянките, но и те пропускаха вода, а дъждът и зимните бури нанасяха големи поражения. Грейди си даваше сметка, че е голям щастливец, защото имаше достатъчно пари да построи дървена къщичка и да купи семена за посев.

Дори в най-добрите времена стихии се съюзяваха срещу заселниците. Оклахома като че ли беше прокълната с най-лошия климат. Летните дъждове бяха редки и прежурящото слънце изсушаваше и изгаряше житото, докато скакалци и други вредни насекоми се появяваха и унищожаваша всяка зеленина в новите стопанства. Това се редуваше с продължителни суши и чести наводнения, свирепи бури с градушки и урагани — заселниците в Оклахома се научаваха да оцеляват въпреки всевъзможните трудности. Земята си оставаше привлекателна въпреки всичко, защото беше безплатна за упоритите и решителните, за тези, които се надяваха и мечтаеха и за онези, които нямаха къде да се върнат.

Щастието се усмихна на Грейди и той нае една вдовица и здравия ѝ седемнадесетгодишен син да живеят в къщата, докато ги няма. Тъй като вече не се опасяваше, че Нат Търнър ще причини някакви неприятности, Грейди спокойно остави стопанството в сигурните ръце на двамата Мартин. Те били принудени да продадат своята земя след смъртта на господин Мартин и с получените пари се надяваха да завъртят някаква дребна търговия в града. Грейди купи билети за влака до Шайен за следващата седмица и се върна вкъщи да съобщи на Тим и Смеещия се ручей какво е свършил.

Съжаляваше, че не може да заведе Сторм да се запознае с родителите му. Инстинктивно усещаше, че ще я харесат и одобрят, но не знаеше къде да я открие. Пита продавача на билети на гарата, но човекът се закле, че не ѝ е продавал билет. Собственикът на конюшнията нямаше представа къде е отишла, след като му бе оставила фургона си. Грейди подозираше, че се е върнала при семейството си в Мисури и едвам се удържаше да не тръгне след нея. Но имаше твърде много отговорности, за да се влачи след жена, която се интересува от него толкова малко, че дори не изчака да разбере дали ще оживее след раняването. Явно Сторм не го искаше и щеше да бъде дяволски по-добре и той да намери начин да не мисли за нея. Но нямаше да е лесно.

Трета поредна сутрин Сторм изскочи от палатката и повърна оскъдното съдържание в стомаха си недалеч от селището. Когато се върна, Сладката трева я сложи да седне и ѝ даде чаша студена вода.

— Какво става с мене, Сладка трева? — запита Сторм притеснено. — От тебе ли се заразих?

Сладката трева стеснително се усмихна. След дните и нощите, в които Сторм се бе грижила за нея, тя бе обикнала съпругата на Тъндър като собствена дъщеря. Главно усилията на Сторм я бяха изправили на крака след изтощаващата болест и двамата със Скачащия бик ѝ бяха много благодарни за нейната всеотдайност.

— Кривия нос казва, че болестта ми не е прилепчива — рече Сладката трева и успокои страховете на Сторм. — Ставало ли ти е така и преди?

— Не, не съм боледувала много — отговори Сторм, след като поразмисли.

В този момент в палатката влезе Кривия нос, хвърляйки бегъл поглед към пребледнялата Сторм, и широко се усмихна. Забърбори на Сладката трева нещо на сиукски. Сторм се помъчи да ги разбере, но те говореха твърде бързо за повърхностните ѝ познания по езика, добити през седмиците, откакто дойде в резервата.

— Какво казва тя? — обърна се Сторм към Сладката трева. — Кривия нос знае ли какво ми е?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ Кривия нос закима мъдро.

— Кривия нос каза, че неразположението ти е естествено и очаквано състояние за една млада омъжена жена — позасмя се Сладката трева. Нейната радост обърка Сторм. Откога болестите предизвикват веселие?

— Опасно ли е?

— Случва се, но за девет месеца преминава.

— Девет месеца? Това е... О не, не може да бъде! Не бива да раждам точно сега.

— И двамата със Скачащия бик забелязахме промени в тебе. Кривия нос казва, че е така, а тя разбира от тия неща. Тъндър ще се радва да увеличи семейството си с още едно дете.

Сторм загрижено захапа долната си устна. Съзнаваше, че детето на Грейди няма да промени отношението му към нея. Не я искаше още

преди да е разбрал, че ще я търпи само заради бебето. Тази мисъл повлече и друга. Сладката трева вече беше добре и Сторм бе станала излишна. Къде може да отиде? Грейди не я обича достатъчно, щом не дойде да я потърси, а тя беше решена да не се натрапва, щом като не е желана. От друга страна, имаше земя и добитък, за които трябваше да се погрижи. „Добре ще е да помисля за това през следващите дни — заключи тя — заради моето собствено бъдеще и бъдещето на нероденото ми дете.“

— Скачащия бик ще те придружи до вкъщи — съобщи Сладката трева. — Аз съм достатъчно добре и сама ще се справям, докато се върне с дъщеря ни. Не разбирам какво не е наред между вас с Тъндър, но детето ще излекува наранените ви души.

— Опасявам се, че няма да си оправим отношенията заради едно дете — тъжно рече Сторм. — През всичките тези седмици няха никаква вест от него. Може би е искал от мен единствено земята ми. Но няма да я получи — ожесточи се тя. — По-скоро ще я продам, отколкото да му я оставя.

— Дъщеря ми ли е причина за разногласията между теб и Тъндър? — тревожно запита Сладката трева. — Скачащия бик не можа много добре да обясни защо дойде ти вместо Смеещия се ручей.

— Признавам, че Смеещия се ручей е част от проблема, но тя не е основното, което предизвика разрива помежду ни — довери се Сторм. — Не мога да живея с Грейди, докато не изостави насилническия си живот. Молих го да не участва в тая стрелба. Дори го предупредих, че ще го напусна, ако го направи, но той предпочете да не се съобрази с молбата ми. След раняването аз си промених решението и щях да остана с него, но той... той не ме искаше. Каза ми да си вървя.

— Тъндър не би постъпил така — смръщено забеляза Сладката трева. — Може би не си го разбрала.

— Не е грешка — горчиво рече Сторм. — Иначе досега да е дошъл в резервата и да сме се разбрали. Оставих му бележка къде съм. Сладката трева се замисли.

— Какво ще правиш? Добре си дошла при нас. Остани колкото искаш, но резерватът не е място за бяла жена, несвикнала на нашия живот. Зимите са тежки и мнозина от нас загиват. Най-трудно е за

бебетата и малките деца. Ако не беше бащата на Тъндър, отдавна да гладуваме. Всяко лято и всяка зима ни праща храна, одеяла и дрехи.

— Ще измисля нещо — унило рече Сторм и се обърна да се захване с работа, която да разсее мислите ѝ за Грейди и възникналия проблем.

Скачащия бик вдигна поглед от скучното си занимание — да слага стоманени наконечници на стрелите, и зарея поглед в далечината. На сбръчканото му лице се появи учуден израз. В селото тъкмо навлизаше един фургон с човек на капрата. Скачащия бик заслони очи от слънцето и се загледа в пришълеца. Стори му се познат. Нещо в стойката и масивните рамене, в начина, по който държеше главата си, подсказаха на Скачащия бик кой е той. Внезапно широка усмивка озари набръчканото му лице и той бързо се изправи да посрещне госта.

Силни, умели ръце, на цвят тъмно бронзови, спряха конете до Скачащия бик. Двамата мъже се спогледаха за миг, преди мъжът от фургона да скочи и топло да прегърне Скачащия бик.

— Доста време измина, стари приятелю.

— Липсваше ми, Суифт Блейд — отвърна Скачащия бик и сърдечно потупа бащата на Грейди по гърба. — Ако си дошъл за внука си, той не е тук.

Тъмните очи на Блейд Страйкър издаваха тревогата в сърцето му.

— И аз мислех, че няма да е тук, но трябваше да проверя за собствено успокоение. Шанън място не може да си намери от мъка по момчето. Ако не беше ти, нямаше да имаме никакви вести за Тим. Всичко се промени, откакто Грейди напусна ранчото и го взе със себе си. Къде е внукът ми?

— Малкия бизон е с Тъндър.

— Тъндър — повтори Блейд, преливащ от гордост. — Наричат го също и Размирника, нали? Тъндър е подходящо име за сина ми, но Размирник петни честта му. Чак в Шайен чухме за сиукса Размирник, наричан понякога Тъндър. Ние с Шанън много се натъжихме от ожесточението на Грейди след смъртта на Лятното небе. Бог ми е свидетел, че не сме го възпитавали така. За него е добре, че живя с племето и научи обичаите му. Огорчава ме само живота, който води.

— Яростта променя хората — загадъчно рече Скачащия бик. Особено младите. Тъндър беше още един неопитен хлапак, когато

загуби Лятното небе. Той много се промени и вече не е момчето, което познаваш, Суифт Блейд.

— С Шанън се уплашихме, че завинаги сме загубили единствения си син, но наскоро дочухме нещо, което ни върна отдавна изгубената надежда. Моля се да е вярно. Затова този път дойдох лично да донеса храната и дрехите за племето. Досега нарочно стоях настрана, защото така искаше Грейди.

— Какво си научил?

— Капитан Старк дойде наскоро да купи коне за армията и ми каза, че видял сина ми в Гътри, Оклахома. Каза, че Грейди участвал в надбягванията за земята на Чероките. Вярно ли е това, стари приятелю? Наистина ли Грейди е най-сетне земеделец? И ако е така, защо не се обади на мен или на майка си? Не знае ли, че си остава наш син, независимо какво е направил?

— Вярно е, Суифт Блейд. Тъндър — трудно е да се мисли за него като за Грейди — спечели парцел първокласна земя, която обработва. За последен път го видях, когато дойде да вземе сина си. Смеещия се ручей отиде с тях, за да се грижи за детето, докато свикне с новата обстановка. За Малкия бизон резерватът бе единственият познат дом.

— Да не се е оженил за Смеещия се ручей? — изненада се Блейд. — Ако е така, много се радвам, но бях останал с впечатлението, че той я възприема като една от по-малките си сестри.

— Не са се женили, но Смеещия се ручей от много луни е заедно с Тъндър в Оклахома.

Блейд се смръщи, недоволен от отговора на Скачащия бик.

— Толкова много ли се е променил Грейди? Опетнил е честта на дъщеря ти?

Скачащия бик дълго не отговори.

— Мисля, че не. Тъндър е почтен човек и се закле да закриля дъщеря ми. Вярвам му. Но има нещо друго, което трябва да знаеш. Тъндър е женен.

— Грейди се е оженил? — Новините бяха наистина потресаващи. — Щом е женен, какво търси Смеещия се ручей с него? Не разбирам.

— Съпругата на Тъндър вече не е с него. Ще ти разкажа, каквото знам. — И Скачащия бик заразправя на Блейд всичко от момента, когато бе срещнал Сторм в къщата, досега. В края на разказа му, Блейд бе по-озадачен от всякога.

— Изглежда Грейди се е оженил за необикновена жена — размишляваше Блейд. — Нямам търпение да се запозная със Сторм и сам да я преценя. Синът ми трябва да е голям глупак, та да остави жена като нея да си иде. Решението ѝ да дойде в резервата и да се грижи за Сладката трева показва, че тя е всеотдайна и има добро сърце.

— Сладката трева и аз обикнахме момичето и го имаме за своя дъщеря. Но трябва да ти кажа още нещо за Сторм.

— Какво? Открили сте недостатък в характера ѝ ли?

— Ако изобщо има недостатък, не сме го забелязали — усмихна се Скачащия бик. — Откакто Сторм дойде, настъпиха известни промени. А напоследък се потвърдиха съмненията, че Сторм очаква дете от Тъндър. Отначало не искаше да признае, но вече не може да скрие истината.

— Боже мой! Имаш ли някаква представа каква е причината за разрива между Сторм и Грейди? Щом е бременна, трябва да се върне при него.

— Сторм казва, че не може да живее изпълнения с насилие живот, който Тъндър е избрал. Убил е двама в Гътри, единият от тях е първият съпруг на Сторм.

— Значи не се е променил — тъжно рече Блейд. — Толкова се надявах...

— Искам да знаеш, че подозирам Смеещия се ручей — смятам, че и тя е допринесла за разминаването между Сторм и Тъндър. Дъщери ми е една от причините, поради които Сторм отказва да се върне при него. А и Сторм твърди, че Тъндър ѝ наредил да го напусне.

— Ако е вярно, вече не разбирам сина си — простена Блейд.

— Само Тъндър ще ти каже истината — рече Скачащия бик. — Но това не приляга на смелия сиукски воин, когото винаги съм обичал като син.

— Сега, след като Сладката трева се възстанови и вече не се нуждае от помощ, какво ще прави Сторм?

— Не зная. Може да остане колкото поиска, но условията в резервата са мизерни. Как ще отгледа детето си тук!

— Съпругата на Грейди си има дом — властно отсече Блейд. — Мястото ѝ е в Мирната долина при мен и Шанън.

В палатката на Скачащия бик Сторм седеше до Сладката трева, разресваше дългата си руса коса и мислеше за Грейди и за детето, което носи. Когато през отметнатото платнище влязоха двамата мъже, тя вдигна поглед, фигурите им закриваха слънцето. Сторм спря и пусна четката в скута си — опитваше се да види лицата на мъжете в процеждащата се светлина. Разбра, че единият е Скачащия бик по това, че поздрави Сладката трева. Но другия разпозна, едва когато навлезе още навътре в палатката.

Невероятно широките рамене и масивните гърди, тесния ханш и мускулестите бедра — всичко, което обичаше и на което се възхищаваше у Грейди Страйкър стоеше пред нея. Най-сетне Грейди бе дошъл да я вземе. Тя скочи и се хвърли в обятията му, повтаряйки името му безспир.

Слисаният Блейд разтвори ръце да прегърне снаха си. Ако Сторм не обича Грейди, сигурно е великолепна актриса, помисли си той, като я притисна за малко, докато се съвземе.

В момента, когато ръцете на Блейд се сключиха около нея, Сторм разбра грешката си. Вдигна глава и срещна погледа на най-тъмните очи, които беше виждала. Черни, живи и интелигентни, с искрица хумор — определи ги тя, като внимателно изучаваше този възрастен човек, пълно копие на Грейди. Бащата беше не по-малко красив и дори по-суров, с лъскава черна коса, тук-там изпъстрена със сребърни нишки. Излъчваше внушителна сила, така впечатляваща у мъж на неговите години, че дъхът на Сторм секна.

— Ще ми се да съм Грейди — рече Блейд леко развеселен. — Но след като не съм, ще се задоволя с това да съм ти свекър. Много съм щастлив да се запозная с тебе, Сторм. Нямам търпение да те представя на Шанън.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

За Сторм беше трудно да обори логиката на Блейд Страйкър. Покани я на разходка, за да поговорят на четири очи. Въпросите му за Грейди и Тим и за живота им в Оклахома издаваха загриженост и копнеж. Но когато ѝ предложи да отиде в Мирната долина, тя си намери хиляди причини да откаже.

— Не знам какво се е случило между вас с Грейди и не искам да се намесвам, но Шанън и аз бихме се радвали да дойдеш при нас, дори и само за малко. Или имаш други планове? Сигурен съм, че Грейди ще бъде щастлив, ако си с него в стопанството.

Сторм прехапа долната си устна и затърси отговор. Как би могла да каже на бащата на Грейди, че синът му не я иска? Бракът им беше грешка от самото начало. Грейди изпитваше неоправдана загриженост към нея, а тя имаше нужда от дом. Толкова беше просто.

— Аз... не мога да се върна при Грейди — рече Сторм напрегнато. — Той ми показва пределно ясно, че не ме иска. Моля ви, не искам да кажа за сина ви нещо, от което ще ви заболи.

— По отношение на Грейди нямам илюзии — остро рече Блейд. — Зная какъв е станал и какво прави, откакто Лятното небе умря. Разбирам и защо е станал размирник. Дотогава животът му течеше като по книга. Нищо не му липсваше. Семейството беше уважавано в Шайен и имаше всичко, което може да се купи с пари. Лятното небе беше детската му любов, бяха духовно близки. Ожениха се много млади, само след девет месеца се роди синът им и малко по-късно вече очакваха и второ дете. Случилото се в Шайен бе шок, който изцяло промени отношението му към живота. Омразата на Грейди към белите бе насочена не само към онези жалки негодници, виновни за смъртта на Лятното небе, но и към цялата раса.

— Грейди ми каза, че взел Тим със себе си и дошъл да живее в резервата — обади се Сторм.

— Не знаехме, че е станал размирник, докато слуховете не достигнаха и до Шайен. Притеснявах се за Тим, но Скачащия бик ми

прати вест, че момчето живее с него и семейството му. Исках веднага да дойда, но Шанън ме спря. Опасяваше се, че синът ни може да ни намрази, задето се бъркаме. Молихме се Грейди да се вразуми някой ден и да доведе Тим в къщи. Тогава се появи капитан Старк и ми съобщи, че срещнал Грейди в Гътри. И дойдох в резервата да разбера лично какво става със сина ми и внука ми.

— Тим е добре — увери го Сорм. — Грейди не би допуснал да му се случи нещо.

— Радвам се да го чуя — каза Блейд. — Опасявах се, че Грейди коренно се е променил. Шанън се съсипа от мъка заради начина, по който ни напусна и насилието, което се превърна в част от живота му. Когато научих, че се е оженил за жена като теб, надеждата ми възкръсна.

Гъста червенина плъзна по врата на Сорм към лицето ѝ.

— Бракът ни не е по любов. Аз се нуждаех от дом, а Грейди искаше някой да се грижи за Тим. Това е дълга история.

Както си вървяха към извора, изведнъж Блейд хвана Сорм за ръка и я поведе към едно повалено дърво.

— Разполагам с достатъчно време. — Той седна и я притегли до себе си. — Скачащия бик ми каза, че преди да се ожените с Грейди си била вдовица. Намекна също, че Грейди отчасти бил виновен за смъртта на първия ти съпруг.

— Всъщност вината не беше негова — каза Сорм, оправдавайки Грейди. — Беше нещастен случай, ужасен нещастен случай.

— И въпреки „нещастния случай“ се оженихте?

— Господин Страйкър, наистина не ми се говори за причините за нашия брак — каза Сорм. — Те вече не са от значение. На Грейди вече не му трябва, а аз няма да стоя, където не съм желана.

— За мен ще е чест да ме наричаш Блейд. Какво ще правиш сега? Къде ще отидеш?

— Не знам — отвърна Сорм откровено. — Мога да продам земята или добитъка, който купих със собствени пари.

— Но всъщност не искаш да го направиш, нали? — каза Блейд проникателно. Сорм поклати глава. — Ти обичаш сина ми, нали?

Сорм изненадано вдигна глава. Толкова кратко бяха разговаряли с Блейд, как се беше досетил?

— Аз...

— Всичко е наред, Сторм, разбирам. Напомняш ми на Шанън преди много години — и тя правеше отчаяни усилия да не ме обича, но не можеше да върви против сърцето си. Вие със съпругата ми много си приличате. В миналото животът ни не беше лек. Дори сега все още има хора, които ме презират, защото съм полуиндианец.

— В живота нищо не е сигурно — горчиво рече Сторм. — Мислех си, че след като се оженихме с Бъди, ще сме завинаги щастливи. Колко съм била наивна!

— Носиш ли дете от сина ми? — запита Блейд и смая Сторм с прямотата си.

— Аз... да, и Сладката трева и Кривия нос казаха, че е така.

— Тогава трябва да дойдеш в Мирната долина, където с Шанън ще се грижим за теб. Освен ако не пожелаеш да се върнеш при Грейди. Сигурен съм, че това е най-доброто решение.

— Не! Имам предвид — продължи тя по-спокойно, — че няма да се върна при Грейди. Не мога да живея с човек, който не ме иска.

— Съвсем сигурна ли си, че той не те иска?

— Да — отвърна Сторм убедено. — Смеещия се ручей се грижи за Тим. Аз не му трябва. Но не ми се ще да обременявам теб и съпругата ти с моите проблеми.

— Да ни обременяваш? — изсмя се Блейд. — Мило момиче, това ще бъде удоволствие за нас. Дъщеря ни Дон се омъжи и се премести да живее в Сан Франциско. А Спринг е в Бойз на гости при роднини по майчина линия. От последното ѝ писмо разбрахме, че се е запознала с някакъв млад адвокат, за когото смята да се омъжи. Грейди и Тим също ги няма и животът ни е съвсем празен. Ще те посрещнем и теб, и детето ти с отворени обятия. Не приемам отрицателен отговор. Ще пратя телеграма на Грейди, за да знае къде да те търси, когато му дойде умът в главата.

— Не! Не бива! Ще дойда в Мирната долина, поне докато се роди детето ми, но трябва да обещаеш, че няма да казваш на Грейди къде съм.

— Бъди разумна, Сторм — настоя Блейд. — Грейди има право да знае за детето.

— Ако не обещаеш, няма да дойда — тя стисна решително зъби.

„По-упорита е и от Шанън“ — реши Блейд, като си даде сметка, че ако не приеме, тя ще си отиде и той ще загуби още един внук. Нека

се установи в ранчото, а пък после те с Шанън може би ще опитат да променят намеренията ѝ.

— Много добре. Обещавам. Кога можеш да тръгнеш? Ще пътуваме с фургона до най-близката железопътна станция и ще вземем влака за Шайен.

— Мога да тръгна щом пожелаеш — каза Сторм. — Сладката трева вече е добре и няма нужда то мен. Те може би ще ни придружат. Животът им в резервата е много труден.

— Вече ги питах — рече Блейд. — Скачащия бик иска да остане в резервата с племето. Но един от младите юнаци изрази желание да работи в ранчото. Нищожните възможности, които резерватът предлага на един амбициозен младеж, не го задоволяват и аз му обещах да го науча да отглежда коне. Казва се Летящия орел.

— Познавам го — възкликна Сторм. — Той е чудесен момък. Говорили сме си много пъти. Исква да се ожени за Смеещия се ручей.

— Значи решено. Ще тръгнем след два дни — заяви Блейд. — Не ми се ще Шанън дълго да стои сама.

— Сигурно много я обичаш — каза Сторм с копнеж.

— Малката птичка е моят живот и моето спасение — сподели Блейд с толкова нежност, че очите на Сторм се насълзиха. Да се чувства така обичана от Грейди — това беше всичко, което искаше от живота.

Блейд спря коня си на един от хълмовете около Мирната долина и в очите му проблесна гордост. Сторм се изравни с него, към тях се присъедини и Летящия орел. Голямата, несиметрична сграда на ранчото беше разположена в равнината, близо до бълбукащ поток и заобиколена от много допълнителни постройки и заграждения за конете. Конете от всякаква порода и цвят пасяха по хълмовете и долината, докъдето погледът стига. Зад къщата се простираше грижливо поддържана градина, отделена с бяла ограда.

— Ето я — каза Блейд топло. — Мирната долина. С Шанън дойдохме тук, преди да се роди Грейди и почти тридесет години това е нашият дом.

Сторм видимо се впечатли от преуспяващото ранчо, което Грейди бе напуснал, за да стане размирник.

— Имате право да се гордеете, Блейд — искрено каза тя. — Не разбирам как е могъл Грейди да остави всичко това.

— Хайде. Шанън ни очаква. Пратих ѝ телеграма от гарата, преди да се качим на влака.

Блейд ги поведе надолу, нетърпелив да види жена си. Не обичаше да се отделя от нея за повече от няколко часа. Но от това пътуване до резервата имаше полза — връщаше се със съпругата на Грейди и скоро в къщата отново щеше да има дете. Шанън ще изпадне във възторг.

Тримата ездачи още не бяха влезли в двора, когато вратата на къщата с трясък се отвори и към тях се втурна Шанън. Блейд се наведе ниско, вдигна я на коня си и звучно я разцелува. Тя доволно се кискаше, докато Блейд я целуваше и се гушеше във врата ѝ.

— Пусни ме, Блейд — смъмри го Шанън, щом се разбра, че дръзкият ѝ съпруг няма намерение да я остави. — Какво ще си помислят гостите ни?

— Ще си помислят, че обичам съпругата си и от дълго време не съм я виждал — разсмя се Блейд и внимателно пусна Шанън. После бързо скочи от коня и тръгна с нея, прегърнал я свойски през кръста.

Докато Летящия орел ѝ помагаше да слезе от коня, Сторм усети как изпитателно я гледат сините очи на Шанън Страйкър. Това бе първата ѝ — среща с майката на Грейди и доста се изненада. Шанън Страйкър изглеждаше като негова сестра. В блестящата ѝ лешникова коса нямаше дори един посивял косъм. Кожата ѝ бе гладка и без бръчки, а фигурата — стройна и гъвкава като на момиче. Но най-силно я привлякоха очите на Шанън. Те имаха същия невероятен оттенък на синьото, както очите на Грейди.

Шанън подаде ръка на Сторм, с приветлива и сърдечна усмивка.

— Добре дошла, скъпа. Толкова се радвам, че си тук. Телеграмата на Блейд направо ме побърка. Нямах представа, че Грейди се е оженил отново, но това много ме зарадва. После ще ми разкажеш всичко за сина ми и внука ми. Толкова отдавна беше... — Копнежът в гласа ѝ трогна Сторм.

— Сигурен съм, че Сторм ще ни разкаже всичко за Тим и Грейди, след като си почине — рече Блейд. — Малка птичко, защо не заведеш снаха ни горе в стаята да си почине преди вечеря?

— Извинете — каза Шанън, — сигурно сте изтощени. Ела, Сторм ще те настаня в старата стая на Грейди. — Шанън тръгна нагоре

по стълбите, а Блейд ги последва с багажа на Сторм.

Стаята на Грейди бе изпълнена със спомени от детството, но Сторм не откри нищо, което да напомня гордия, безмилостен мъж, в който съпругът ѝ се бе превърнал след напускането на ранчото. Това беше стая на юноша, чиито мечти не са били разбити от действителността. В мъжа, когото Сторм познаваше, нямаше нищо нежно и юношеско, никаква следа от илюзии. Грейди Страйкър се сражаваше с демоните в себе си и в сърцето му нямаше място за любов.

Тя мълча толкова дълго, че Шанън я попита:

— Друга стая ли предпочиташ?

— О, не, тази е чудесна — увери я Сторм. — Просто се опитвах да си представя Грейди в нея. Нали разбирате, променил се е.

Лицето на Шанън помръкна.

— Толкова надежди възлагахме на него. Мислиш ли, че някога ще се завърне у дома?

— Сигурна съм — отговори Сторм така убедено, че Шанън усети в сърцето ѝ да покълват първите семена на надеждата.

Ако не чувстваше така остро липсата на Грейди, Сторм би била истински щастлива в Мирната долина. Шанън и Блейд бяха чудесни. Тя се питаше дали Грейди си дава сметка колко ги наранява, като не им се обажда. Често ѝ бе говорил за родителите си и дълбоко в сърцето си Сторм беше сигурна, че един ден Грейди ще се върне при тях. Шанън и Блейд внимателно изслушваха всичко, което Сторм можеше да разкаже за Тим и Грейди, и попиваха всяка нейна дума. Разказа им за състезанието за земя, за стопанството им и спомена колко привързан е Грейди към Тим. Опитваше се да не говори много за насилието, с което Грейди живееше, или за убитите от него в Гътри. Също така не виждаше причина да им казва, че Грейди не я обича и че бракът им е по взаимна изгода. И със сигурност не би признала колко силно е заобичала съпруга си.

Сторм още не намираще смелост да сподели с Шанън, че очаква дете, макар че явно Блейд бе съобщил тази новина на съпругата си. Беше вече в третия месец и скоро щеше съвсем ясно да ѝ проличи. Макар все още да бе стройна като тръстика, Сторм разбираше, че не след дълго тялото ѝ ще наедрее. Дрехите вече започваха да ѝ стягат в кръста и бюста, но който не я познаваше добре не би казал, че

напълнява. Сторм продължаваше да държи на своето. Нито Шанън, нито Блейд можеха да съобщят на Грейди, че е в ранчото. Въпреки че се съгласиха, макар и неохотно, Сторм се досещаше, че един ден ще пренебрегнат молбата ѝ.

Две седмици по-късно Сторм се чувстваше съвсем уютно при Блейд и Шанън. Любовта помежду им беше толкова осезаема, че я трогваше. Не познаваше други двама души така дълбоко влюбени след почти трийсет години брачен живот.

Един слънчев и горещ юлски следобед Сторм излезе на верандата да глътне малко въздух. Опита се да спи в стаята си, но беше прекалено задушно. Накрая стана и слезе долу да види какво прави Шанън. Знаеше, че Блейд е навън, на южното пасище и дамгосва конете, а по това време на деня Шанън обикновено се занимаваше със счетоводните книги в канцеларията. Блейд мразеше да се занимава с книгата, но Шанън го намираще стимулиращо. Сторм реши да не ѝ пречи да работи и излезе на верандата.

Спря до парапета и видя, че Летящия орел се занимава с един от конете в ограденото за тях място. Впечатли я търпеливото отношение на младежа към животните. Справяше се с работата в ранчото много добре и Сторм за последен път се запита защо Смеещия се ручей отхвърля предложението му за женитба. И тогава си представи Грейди, толкова красив, толкова силен и мъжествен, че в сравнение с него Летящия орел бледнееше. Тя също не би се задоволила с друг.

Защо всеки час е изпълнен със спомени за Грейди? — мрачно се питаше Сторм. Защо всяка нощ болезнено ѝ напомня колко прекрасно я любеше и как тялото ѝ неудържимо копнееше за милувките му? Насън силните му ръце я прегръщаха, устата му целуваше и докосваше всеки сантиметър от тялото ѝ и когато проникваше в нея, плътта му беше като най-меко кадифе, опънато върху стълб от закалена стомана.

— Сторм, мислех, че си полегнала горе.

— О! — възкликна тя, стресната от еротичните си блянове. — Не те чух, Шанън. Не можах да заспя — прекалено горещо е. Надявах се, че тук, на верандата, полъхва ветрец.

— Ще взема кана лимонада и ще дойда при тебе — рече Шанън. Тя понечи да тръгне, когато забеляза приближаващи към къщата конници. — Май че имаме гости. Не знаех, че Блейд чака някого.

Сторм се загледа към хълма и забеляза двама ездаци, следвани от облак прах. По гърба ѝ премина тръпка на предчувствие, докато наблюдаваше как се приближават. Макар все още да бяха много далеч, за да ги разпознае, сърцето ѝ подскочи в радостно очакване.

Ездачите влязоха през портата и Шанън се разтрепери и зяпна в безмълвна изненада.

— Грейди — Сторм първа произнесе името му.

Той бе дошъл за нея.

С една и съща мисъл Сторм и Шанън едновременно се втурнаха напред. Щом Шанън затича, Сторм умишлено изостана. Майката и синът имаха нужда от няколко мига насаме при първата им среща от години. Сълзите сами бликнаха от очите ѝ и тя погледна настрана, докато Грейди слезе от коня и разтвори широко ръце. Тогава Шанън се хвърли в прегръдките му, като едновременно хълцаше и се смееше. След няколко минути, когато Сторм се осмели отново да погледне натам, те все още се прегръщаха и Грейди шепнеше нещо в ухото на Шанън. После се отдръпна, за да може да види внука си, който още седеше върху коня на Грейди и се усмихваше стеснително. Шанън протегна ръце и Тим щастливо се отпусна в тях.

Сторм бе така завладяна от трогателната гледка, че не обърна внимание на втория ездач. Чак когато Смеещия се ручей слезе от коня си и застана до Грейди, Сторм разбра, че индианката е все още със съпруга ѝ. Тя се задъха и от гърлото ѝ се изтръгна ридание. Всички разбраха, че е там, сякаш беше извикала. Грейди бавно се обърна и я погледна. Очевидно бе шокиран, че намира жена си в Мирната долина, защото пребледня. Изненадата му беше толкова явна, та на Сторм ѝ стана ясно, че едва ли е дошъл в Мирната долина заради нея. На устните му се изписа името ѝ, но от гърлото му не излезе нито звук.

Тя чувстваше изгарящата топлина на пронизващия му поглед, спрян върху нея, и тръпка на първичен копнеж я разтърси до дъното на душата ѝ. Грейди застина неподвижен и Шанън го изгледа под око. Най-сетне Тим произнесе името ѝ:

— Сторм! Какво правиш тука? Татко каза, че никога вече няма да те видим?

Възбудата и изненадата подејстваха като камшик на Сторм. Тя рязко се обърна и се втурна в къщата и нагоре по стълбата към стаята си. Затръшна вратата, хвърли се на леглото и ядно зариди. Нищо не се

е променило. Грейди и Смеещия се ручей все още са заедно. Не е дошъл за нея, както предположи отначало. Грейди не е очаквал да я завари тук. Изобщо не е имал намерение да връща Смеещия се ручей в резервата.

Гневните сълзи на Сторм обилно се лееха по лицето ѝ, докато Грейди се мъчеше да се съвземе. И в най-смелите си мечти не беше се надявал да срещне Сторм в Мирната долина. Искаше да попита толкова неща, че не знаеше откъде да започне.

Шанън умело излезе от ситуацията:

— Защо чак сега идваш за Сторм? С баща ти не се интересуваме какво те води насам, важното е, че си тук. Иди при нея, сине, жена ти има нужда от теб.

Грейди обезсърчено вдигна рамо и отвърна поглед.

— Нямах представа, че Сторм е тук, мамо. Ако знаех нямаше да дойда. Тя ми показва съвсем ясно, че не иска да има нищо общо с мен.

Шанън се обърка.

— Ами бележката ѝ? Помислих, че си отишъл първо в резервата и Скачащия бик ти е казал къде да намериш Сторм.

— Резервата ли? Мамо, за какво говориш? Какво, за бога, ще прави Сторм в резервата? Не е оставила никаква бележка.

Шанън изпитателно се втренчи в Смеещия се ручей, която не вдигаше очи да я погледне.

— Мисля, че разбрах. Да знаеш нещо за бележката на Сторм, Смеещ се ручей?

Лицето на Грейди се вкамени, когато се обърна към индианката.

— Смеещ се ручей, отговори на майка ми. Сторм остави ли писмо за мен?

— Нищо се съм видяла — ядно отвърна Смеещия се ручей.

— Не понасям лъжците.

— Мислех, че не е важно — изхленчи индианката.

— Къде е?

— Сложих я под дюшека ти и я бях забравила, докато майка ти не я спомена току-що. Съжалявам, Тъндър, нищо лошо не исках да сторя.

— Смеещ се ручей, заведи Тим в кухнята — нареди Шанън, за да разреши напрежението. — Предполагам, че е огладнял след ездата.

Смеещия се ручей погледна Шанън с благодарност, хвана Тим за ръка и се измъкна.

— Не я съди прекалено сурово — каза Шанън. — Млада е и си въобразява, че е влюбена в теб. Сега ти си тук, както и Сторм.

— Защо е ходила в резервата? Как е стигнала дотам? Толкова е объркващо.

— Мога да ти кажа само това, което знам — рече Шанън и му обясни накратко защо и как Сторм се е озовала в резервата и после в Мирната долина. И накрая заключи: — Направил си мъдър избор, сине. И аз, и баща ти обикнахме Сторм. От нея ще излезе чудесна съпруга и майка. Трябва да се сдобрите.

Лицето на Грейди се стегна и очите му охладняха.

— Не мисля, че е възможно, мамо. Сторм ме остави, не аз нея.

Думите му обнадеждиха Шанън. Грейди мислеше, че Сторм го е зарязала, а пък Сторм каза, че той я е накарал да си отиде. Някъде нещо се късаше.

— Инат си като баща си — рече Шанън раздражено. — Когато лицето ти добие тоя израз, приличаш точно на него. Иди при Сторм, сине, а аз ще се порадвам на внука си. Блейд ще се побърка от щастие, като си дойде и види, че най-после си се върнал у дома. За толкова неща имаме да говорим, Грейди, толкова загубени години трябва да наваксаме.

— Имам много неща да изкупувам пред вас, мамо. Надявах се с татко да ми простите, че така ви нараних. През тези четири години животът ми нямаше нищо общо с това, което вие двамата очаквахте от мен. Ако знаеше какъв живот съм водил, веднага щеше да ме прогониш от къщи.

— Едва ли — отсече Шанън. — Ще поговорим после. Иди при своята Сторм.

Когато Сторм влетя в стаята, сълзите ѝ бяха предизвикани от съжаление, болка и шок. Но те секнаха и самосъжалението се превърна в дива ярост. Как се осмелява Грейди да се перчи с любовницата си пред своите родители? Няма ли капчица уважение към това великолепно семейство, което тя така обикна? Стана от леглото и се заразхожда.

Грейди отвори вратата и пристъпи в стаята. Сторм се извърна към него — бузите ѝ лъщяха, очите блестяха като две пламъчета. Беше

толкова враждебна, че Грейди объркано отстъпи. Но това не му попречи да ѝ се наслади. Сторм изглеждаше великолепно. Хич не приличаше на съпруга, която вееше по мъжа си. Той изсумтя иронично. Защо да ѝ липсва, нали тя го напусна?

Грейди отвори уста, за да подхвърли унищожителна реплика, но каза нещо съвсем различно:

— Никога не си изглеждала по-красива.

„Откъде ми хрумна пък това?“ — зачуди се той объркано.

Сторм възмутено се наежи.

— Знам, че не си дошъл заради мене, така че спести си красивите думи. Имаш дързостта да водиш тук любовницата си. Не обичаш ли родителите си поне малко?

Думите ѝ достигнаха до съзнанието му и въпреки объркването му го отрезвиха.

— Нямах представа, че си тук. Майка ми каза, че си била със Скачащия бик при племето. Обясни ми защо си отишла в резервата. Благодарен съм ти за грижите, които си положила за Сладката трева. Само че това не извинява бягството ти, когато имах нужда от теб.

— В бележката пишеше всичко — кратко рече Сторм.

— Не съм виждал никаква бележка.

Сторм подигравателно изпуфтя.

— Оставих я на видно място. Как може да не я видиш?

— Да не говорим сега за бележката. Нека поговорим за това как ме заряза, без дори да кажеш сбогом.

— Предупредих те, че ще те оставя, ако се срещнеш с Бул. Трябваше да го направя. Животът в насилие и страх би убил моята лю... би направил съжителството с теб същински ад. Как мога да знам кога някой ще се появи иззад гърба ти и ще те предизвика? Или ще те прати на оня свят без предупреждение!

— Трябваше да ми повярваш. Казах ти, че приключвам с насилието. Онова с Бул бях длъжен да го сторя заради Лятното небе и заради собствения си душевен покой.

— Ти ми каза да вървя. Каза, че не ме искаш.

— Какво? — С две крачки стигна до нея, хвана я за раменете и леко я разтърси. — Не съм казвал такова нещо. Молах те да не си отиваш. Когато дойдох в съзнание, Смеещия се ручей ми събщи, че вече си си отишла. Дори Тим те е молил да останеш.

— Чух го с ушите си, Грейди. Съвсем ясно те чух да казваш, че не ме искаш. Каза ми да си вървя.

— Сигурно не съм бил съвсем на себе си, но наистина не си спомням такова нещо. Всъщност е точно обратното.

— Помислих, че ме мразиш, защото не съм съпругата, от която имаш нужда. Исках просто да разбереш, че не мога да живея с мъж, който открито предизвиква опасностите и насилието.

— Разбрах го, но просто бях длъжен да се изправа срещу Бул. Надявах се, че и ти ще проявиш разбиране към мен.

— Тогава значи все още сме в задънена улица — горчиво рече Сторм. — Ако те интересувам, защо не дойде в резервата? В бележката ми съвсем ясно пишеше къде съм.

— Казах ти вече, не съм виждал бележката. Подозирам, че Смеещия се ручей се е постарала да не стигне до мен.

— Смеещия се ручей — повтори саркастично Сторм. — Защо доведе любовницата си?

Грейди въздъхна раздражено и заобяснява с достойно за възхита търпение.

— Смеещия се ручей никога не ми е била любовница. Тя ми е като по-малка сестра. Не съм спал с нея.

— Но...

— Тя е родена в ранчото. То беше неин дом, докато баща ѝ я отведе преди четири години. Тя обича родителите ми и пожела пак да ги види, преди да се върне в резервата. Ти беше в резервата, видя колко е труден животът на племето. Можеш ли да я обвиниш, че поиска да дойде в Мирната долина.

— Ще отречеш ли, че Смеещия се ручей те желае. Тя иска да ти стане съпруга. Очаква го.

— Защо не можеш да разбереш, че не я обичам по този начин? Лошо беше от нейна страна да скрие бележката ти, но в сърцето ми няма омраза към нея. От смъртта на Лятното небе тя е като майка за Тим.

— А какво изпитваш към мен, Грейди? — директно запитва Сторм. — Обичаш ли ме?

Грейди отвори уста да изрече думите, които Сторм копнееше да чуе, но внезапно млъкна. Бе обичал Лятното небе и тя му бе отнета. Ако разкриеше душата си, какви гаранции имаше, че любовта му към

Сторм няма да унищожи и нея, както стана с Лятното небе? Най-много от всичко се страхуваше да не загуби Сторм. През последните години предизвикваше боговете с живота си на ръба на опасността и сега, когато му се предоставя отново възможност да бъде щастлив, той се страхуваше, че любовта му ще навреди на Сторм, както погуби Лятното небе. За първи път от години бе изплашен от силите на злото, които ръководеха живота му. Страх го беше за Сторм.

От друга страна, Сторм никога не бе показвала, че го обича — точно обратното. Ненавиждаше го заради живота, който бе водил и за насилието, което го преследваше. И двамата не бяха разчитали, че помежду им ще възникне страст. И да не получеше друго от нея, можеше поне да има страстта ѝ.

— Боже мой, Грейди, нищо ли не изпитваш към мен? — извика Сторм и се обърна. — Събирам си нещата и си отивам. Няма да нараня родителите ти и да остана, щом не съм желана.

— Нежелана ли? — повтори Грейди и я завъртя с лице към себе си. — Винаги съм те желал. Никоя друга не съм искал така. — Див вътрешен огън блестеше в очите му, а лицето му доби свирепостта на властно изражение. — Винаги съм се гордял със способността да владее чувствата и потребностите си. Но с тебе цялата ми воля и решителност отлитат като есенни листа. Не ми трябва красиви слова и клетви. Действията ми показват какво изпитвам към теб.

— Действията ти доказват единствено, че си похотлив sameц, който не може да се справи със себе си — рече Сторм.

Грейди трепна, но не каза нищо в своя защита.

— Не го отричам, скъпа — рече той. Напрегнатият му глас предизвика тръпка на мрачно предчувствие по гърба ѝ. — Не мога да се контролирам, когато става дума за теб. Наричай го похот или както искаш, мила, само знай, че си моя и ще се върнеш с мен в стопанството ни, когато напусна Шайен.

Тя отговори бързо, преодолявайки блъскането на сърцето си:

— Ще трябва да вложиш повече убедителност.

Лицето на Грейди се отпусна невярващо, после се изчерви от удоволствие — разбра вложения в думите ѝ смисъл. Без да се бави повече я грабна в обятията си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както всеки път, когато Грейди я докосваше, Сторм пламна и се задъха. Въздухът наоколо сякаш се сгъсти и завибрира, потъмня от страст. Грейди сръчно развърза връзките на роклята и оголи гърдите ѝ. Устните му бавно се плъзнаха надолу, достигнаха ги — тръпнещи в очакване на следващите му действия. Дъхът му пареше и тя усещаше как кожата ѝ настръхва от това. Макар че всъщност още не я бе докоснал, гърдите ѝ натежаха и набъбнаха, зърната ѝ се наляха с кръв.

— Трепериш. Да не ти е студено? — Усмивката му ѝ подсказа, че той много добре знае какво я разтреперва.

Устните му докоснаха плътта ѝ.

Тя издаде сподавен стон и неволно се изви напред.

Горещият му влажен език се въртеше около дясното ѝ зърно. Бременността я правеше свръхчувствителна и усещането беше необикновено. Той се насочи към другото връхче и Сторм изстена от върховно удоволствие.

Грейди вдигна глава и дълбоко се взря в очите ѝ.

— Тялото ти ме е чакало.

— Нямам власт над отклика, който изтръгваш от него.

Без значение колко силно или колко често Сторм се опитваше да отрича чувствата си — тялото ѝ я предаваше.

— Сега достатъчно убедителен ли съм?

— По-добре ми кажи какво изпитваш.

— По-добре да ти покажа. Ти също ми липсваше. — Наведе глава и устата му засмука лявата ѝ гърда.

Сторм се задъха. Силното му всмукване разпали кръвта ѝ както преди да напусне Оклахома. Дърпаше, теглеше, зъбите му захапваха набъбналото зърно. Заливащата я горещина се събра в парещ копнеж между бедрата ѝ. Тя се опита да стане от леглото с остатъка от чезнещите ѝ сили. Видя бесния ритъм на пулса върху слепоочията на Грейди. Той задиша все по-учестено и хрипливо и се отдръпна от нея.

За момент тя помисли, че ще я остави, но той просто я събори, но гръб и започна да се съблича.

За секунди застана пред нея гол, горд, чудовищно възбуден и тя остана като омагьосана. Можеше да го гледа такъв всеки ден, докато остарее, и никога нямаше да ѝ омръзне. Той застана до нея в цялата си бронзова мъжественост, с мощните мускули, изпъващи бедрата му, с гладкия, стегнат корем и заоблените издутини на задните части. В сините му очи гореше тъмен пламък, устата му набъбваше от чувственост. Без да откъсва поглед от лицето ѝ той се наведе и я съблече гола. Сторм се напрегна — разголена и изгаряща — когато погледът му се плъзна по тялото ѝ. Стисна здраво крака, но той просто се усмихна и ги раздалечи, като се настани между тях. Пръстите му започнаха да я милват, да натискат и накрая се гмурнаха до самата ѝ сърцевина.

Тялото ѝ се изви нагоре и тя нададе мъчителен писък.

— Убедена ли си вече? — той дишаше накъсано, мускулите му бяха напрегнати, лицето — разгорещено, а дългите му твърди пръсти ритмично се движеха навън и навътре в нея.

Сторм вече не можеше да говори, главата ѝ се мятеше от една страна на друга. Молеше го да прекрати изтезанието, но Грейди всъщност само се разпалваше за предстоящото удоволствие. Наведе глава и докосна с език мястото, където само преди секунди бяха пръстите му.

— Грейди!

Тя се опита да затвори крака пред това необичайно проникване, но Грейди ги раздалечи широко и се намести по-удобно в ножицата им, като устата и езикът му задълбаха още по-навътре в чувствителната сърцевина на женствеността ѝ. Той я бичува безмилостно, докато през нея не премина тръпка на такова удоволствие, че дъхът ѝ секна. Без да ѝ остави време да се съвземе от изключителното удовлетворение, което я принуди да изпита, Грейди се плъзна нагоре и проникна в нея. Пълнотата му я разпъна, изпълни празнотата на изминалите без него месеци — придаде ѝ завършеност.

Дива страст го завладя — хвърляше се и проникваше, дълго, грубо, кратко, нежно. Губеше всякакъв контрол, защото чувстваше влажната и гореща Сторм да го обгръща. Тъкмо свикнеше с един

ритъм и той го сменяше с друг и всеки тласък я докарваше до ръба на лудостта.

Сторм тъкмо реши, че не издържа повече, когато Грейди прибави нещо ново в любенето — зацелува я дълбоко, езикът му бясно се движеше в устата ѝ с ритъма на тласъците по-надолу. Той се пресегна, хвана задните ѝ части и започна да я повдига нагоре при всеки тласък.

— Побързай! — Вдигна глава и прошепна задъхано. — Не мога да чакам още много.

Лицето му изразяваше блажено страдание, ноздрите му се разшириха, а неуморните му тласъци ставаха все по-неудържими.

Внезапно напрежението свърши и той конвулсивно се изви нагоре. Извика и я притисна към себе си.

Изтощена и отпусната, Сторм лежеше неподвижно. — Грейди се надигна и потъна в леглото до нея. Все още дишаше накъсано и учестено, черната му коса бе разрошена и от това изглеждаше изненадващо млад и уязвим.

Сторм плъзна ръка по корема си — там, в утробата ѝ растеше неговото дете. Леката подутина под пръстите ѝ напомни, че още не е казала на Грейди. Реши, че не е съвсем готова за това и, за да не се издаде, пресегна се за чаршафа и се покри с него. Грейди все още не беше доказал, че е приключил с насилието. Доколкото го познаваше, той щеше да продължи да се стреля с всички, които идваха в Гътри да го предизвикат. Щом научеше, че Сторм носи дете от него, щеше да я принуди да се върнат заедно в Оклахома. Блейд и Шанън обещаха да не казват на Грейди за бременността ѝ. Надяваше се да удържат думата си.

— Убедих ли те да се върнеш с мен в стопанството ни? Нуждаем се един от друг, Сторм.

— Смеещия се ручей ще дойде ли с нас в Оклахома?

— Дал съм дума. Аз лично ще я върна в резервата. Мисля, че можем първо да я отведем и после да се приберем в къщи. Няма да съм спокоен, ако я пусна сама.

— Не може ли да я заведе някой от хората на баща ти? Или Летящия орел?

— За Смеещия се ручей отговарям аз, а не баща ми. Тя ще дойде с нас.

— Тогава аз няма да дойда е теб — каза Сторм.

Грейди погледна упорито вирнатата ѝ брадичка и ядосано въздъхна. Макар да му бе дошло до гуша от непрестанните опити на Смеещия се ручей да го прелъсти, твърдо бе решен да не отстъпва пред неоснователната ревност и капризи на Сторм. Според него Сторм трябваше да отстъпи, защото тя го беше изоставила, а не той нея.

— Когато Тим и аз си тръгнем от Мирната долина, вие двете със Смеещия се ручей ще ни придружите. Този път ще пътуваме с фургон. Пътищата са добри и времето хубаво.

Сторм преднамерено му обърна гръб. Не искаше да му достави удоволствието да види по разстроено то ѝ лице колко много я е засегнал с упоритото си нежелание да изпълни молбата ѝ.

— Откъде да знам, че по пътя няма да срещнеш някой, който ще поиска да докаже, че е по-добър стрелец от великия Размирник? Как да съм сигурна, че в Гътри не те чака някой, нетърпелив да потвърди, че той е по-бърз?

— Не можеш да си сигурна — тихо каза Грейди. — Нито пък аз. Ще трябва да се задоволиш с думата ми, че няма да стрелям, освен при самоотбрана. Погледни ме, Сторм. — Той я обърна към себе си. — Не се ли отбраняваш — умираш. Какво да правя, ако ме предизвикат?

Сторм го погледна и очите ѝ отразиха мрачното усещане в душата ѝ.

— Не мога да живея под непрекъснатата заплаха, да не би да се появи някой от миналото ти и да разруши живота ни. Заслужавам нещо по-добро. Синът Ти заслужава повече.

— Рано или късно ще се намери някой по-бърз от мен и аз ще бъда забравен. Междувременно продължаваме както сега — живеем живота си в нашата ферма с нашите деца. Нали искаш деца?

Сторм се поколеба, чудеше се дали не трябва да каже на Грейди за бебето. Мълча толкова дълго, та Грейди сметна, че мисълта да има дете от него ѝ е непоносима. Ядът надви трезвия разсъдък и той скочи от леглото.

— Може би Смеещия се ручей ще иска дете от мен — подхвърли нехайно. — Съпругите обикновено се радват да раждат деца на съпрузите си.

Сторм рязко пое дъх.

— Аз не съм кобила за разплод. И нещо повече, не съм обикновена съпруга.

— По дяволите, Сторм! Върви по дяволите! Няма ли да е ирония на съдбата, ако точно сега съм ти направил бебе? Ако то растеше в теб едва ли щеше да приказваш толкова.

Внезапно сатанинска усмивка изкриви устните му и от студенината ѝ Сторм потрепери.

— Ако наистина носиш дете от мен, ще ти се наложи да се върнеш в Оклахома.

Докато Сторм успее да проговори, Грейди си навлече дрехите и изхвърча от стаята. Тя остана да лежи мълчаливо, размишлявайки върху думите му и техния скрит смисъл. Понеже никога не бяха говорили за деца, тя нямаше представа колко важно е това за него. Очевидно не искаше Тим да е единственото му дете. Знаеше, че Лятното небе е била бременна, когато са я убили, но със сигурност не възнамеряваше да ражда всяка година, докато се превърне в износена сянка от жена. Майката на Грейди явно нямаше много деца и баща му изглежда нямаше нищо против.

Щом излезе от стаята на Сторм, Грейди потърси баща си. Когато пристигна, Блейд беше на пасището, а сега го чакаше в кабинета си. Влезе в малкото помещение, ухаещо на кожа и тютюн и в съзнанието му мъчително нахлуха спомени от детството. В тази стая беше прекарал много щастливи часове с баща си, учеше се да води счетоводните книги и да управлява ранчото. Щом Грейди влезе, Блейд се изправи.

Баща и син се гледаха, без да помръдват, съзнаващи различията, които ги разделят. И двамата бяха високи, със силни мускули и широки рамене. Грейди носеше мрачната красота на Блейд, имаше същата бронзова кожа, черна като нощ коса и горда осанка. Със свирепото си изражение и съвършените си черти Грейди дори повече приличаше на индианските им прадеди. Блейд заговори пръв.

— Добре дошъл у дома, сине. Отдавна чакам този ден. — Той разтвори обятия.

Грейди се поколеба за миг, после се спусна напред, прегърна баща си и го потупа по гърба. Толкова се развълнува, че можа да каже само „Извинявай“.

— Липсваше ни.

Грейди задържа Блейд в прегръдките си и като се поотдръпна на една ръка разстояние, се втренчи в очите му.

— Налагаше се да си отида, татко. Бях огорчен, обезверен и прекалено млад, за да понеса ужасния удар, който съдбата ми нанесе.

— Когато си тръгна, беше момче, Грейди, а сега си мъж. Животът може да не е бил толкова ласкав към теб, но си помъдрял много. Ако беше останал в Мирната долина, надали би научил толкова.

— Ти и мама можете ли да ми простите, задето ви пренебрегнах? И... върших недопустими неща. Животът, който водих, след като напуснах ранчото, ви позори.

— Знам всичко — или почти всичко — тихо рече Блейд. — Тук не е чак толкова затънтено място, че да не научим за индианеца размирник, който се борел срещу потисничеството из западните равнини.

— Племето ме нарече Тъндър.

— Скачащия бик ми каза. Ти прояви храброст и дързост, като се върна при племето и научи техните обичаи. То направи от тебе мъж. За другото няма да говорим, защото се надявам, че сега, след като имаш съпруга и дом, окончателно си изоставил този начин на живот.

— Подозирах, че поддържах връзка със Скачащия бик. Не трябваше да взимам Тим със себе си, това много ви нарани.

— Сега отново е тук — рече Блейд простичко. — Гордея се с теб, че започваш живота си отново. Сторм толкова ми разказва за фермата ви. Харесва ми, макар че повече би ми харесало, ако се върнеш в ранчото и заемеш мястото, което по право ти принадлежи — до мен. Нали всичко това ще бъде твое един ден. Съпругът на Дон не иска да напуска Сан Франциско, а Спринг пише, че бъдещият ѝ съпруг има процъфтяваща адвокатска практика в Бойз. Ако ти се върнеш в Оклахома, какво ще стане с Мирната долина?

— Татко, ти ще си тук още много години и ще управляваш ранчото със здрава ръка. Макар че много го обичам, Оклахома е моят дом. Спечелих това парче земя в оспорвано състезание и добих право да се установя там. То е само мое, както това ранчо е твое и на мама. Ако трябва да го оставиш на някого, дай го на Тим. Той ще го оцени, когато порасне, фермата ще бъде наследство за детето, което ще имаме със Сторм един ден. Ако имаме деца — добави мрачно.

Блейд го погледна в лицето. Изведнъж си даде сметка, че Сторм не му е споменала за бременността си. Знаеше, че е имала достатъчно време да го стори, докато са били горе насаме, защото Шанън му каза, че Грейди веднага е отишъл в стаята при съпругата си. За момент се замисли над нежеланието на Сторм да съобщи на Грейди, че е бременна, но сдържа порива си сам да му каже. „По-добре — реши той, — да се оправят сами.“

— Сигурен съм, че ще имате — рече Блейд.

— Майка ти спомена, че Смеещия се ручей унищожила бележката, която Сторм е оставила, преди да тръгне. Разбрахте ли се по този въпрос?

— Сторм е прекалено упорита, за да ме изслуша. — Гласът на Грейди стана дрезгав от раздразнение.

— Ние с майка ти много се привързахме към нея. Сторм изпитва ужас от насилието, и то с основание.

— Какво ти каза Сторм за първия си съпруг? — любопитства Грейди.

— Само, че е бил убит случайно. Вие с нея имате почти еднаква съдба.

От гърлото на Грейди излезе нещо като ръмжене.

— Мисля, че Сторм никога няма да ми прости смъртта му. Разбираш ли, аз участвах в престрелка, и заблуден куршум го уби. Бъди е голямата любов в живота й. Омъжи се за мен, защото нямаше дом, а аз се нуждаех от майка за Тим.

Блейд другояче виждаше нещата, но мъдро си замълча.

— Ами Смеещия се ручей? Защо е още с теб?

— Тя беше готова да се върне в резервата, но точно тогава ме раниха. След това, когато Сторм си отиде така внезапно, Смеещия се ручей остана да се грижи за Тим.

— Не си ли я помолил ти да си отиде? — остро запита Блейд.

На Грейди му стана неприятно.

— Тя така ли казва? Ако го бях направил, със сигурност щях да помня. Не, татко, точно обратното е. Аз я молах да остане.

— Може би никой от вас не си спомня точните думи — заключи Блейд. — Било е много мъчително. На твое място бих се постарал да заздравя брака си. Изпращането на Смеещия се ручей в резервата ще е добро начало.

— Аз нося отговорност за Смеещия се ручей. — По стиснатите челюсти на Грейди Блейд разбра, че синът му е непреклонен по отношение на индианката. — Ще направя, каквото смятам за добре. Сторм ме изостави — и сега няма право на изисквания.

На Блейд му се прииска да разтърси упорития си син така, че зъбите му да затракат. Грейди му напомняше за самия него, когато беше на същата възраст. Но, слава богу, имаше повече здрав разум, отколкото показваше буйният му син.

— Няма ли да бъде твърде тежко за Сторм, Грейди? Обичаш ли я?

— Аз... Любовта е силно чувство. След като загубих Лятното небе не мислех, че съм способен отново да обичам. Сторм е пълната противоположност на Лятното небе.

— Или обичаш Сторм, или не. Ако не я обичаш, няма надежда за брака ви.

Грейди реши да се настани в друга стая за през нощта. Знаеше, че Сторм още е ядосана и не е наясно с чувствата си към него. Освен това разбираше, че ако спи в едно легло с нея, нищо не може да го спре да я люби. Думите на Блейд се оказваха пророчески. Без любов и от двете страни за брака им почти нямаше спасение. Дали Сторм го обича колкото той нея, или пък призракът на Бъди пречи на щастието им? Обича ли го Сторм достатъчно, за да му роди дете?

Грейди знаеше, че Смеещия се ручей нарочно е скрила бележката на Сторм. Сторила ли беше още нещо, за да им причини неприятности? „Защо съм така дяволски неразумен със Смеещия се ручей?“ — питаше се той. Допускаше, че наистина трябва да я изпрати обратно в резервата с някой от хората на баща си, но бе обещал на Скачащия бик да върне единственото му оцеляло дете живо и здраво вкъщи, когато Тим вече няма да има нужда от нея. Защо Сторм не може да разбере, че честта му ще пострада, ако не удържи думата си?

През последните дни Сторм размишляваше за много неща. Като видя отново Грейди и се люби с него, тя установи недвусмислено, че животът ѝ без него е невъзможен. Освен това вече знаеше, че Грейди не лъже за писмото. След внимателно обмисляне реши, че той има право да знае за детето. Може да не го е разбрала правилно, когато ѝ

нареди да си отиде. Беше още съсипан от операцията и едва ли е съзнавал какво говори.

Но сега, когато беше готова да каже на Грейди за бебето и да признае, че е станало недоразумение, той очевидно я отбягваше. Навярно се е настанил в друга стая в необятната къща, реши тя, тъй като не нощува при нея.

Един ден Шанън завари Сорм сама в гостната. Изглеждаше така, сякаш е настъпил краят на света.

— Има ли нещо? — Загрижеността ѝ сгря Сорм. Тя бе обикнала силно Блейд и Шанън. — Нали не си болна?

Сорм поклати глава.

— Не, не съм болна, просто съм объркана. С Грейди май все повече се отдалечаваме един от друг. Не съм говорила с него откакто... от деня, в който пристигна.

— В такъв случай не си му казала за бебето?

— Не, смятах да му кажа, а той изчезна. Мисля, че вече не ме иска. Дори не съм сигурна, че някога ме е искал.

Шанън топло се усмихна.

— Повярвай ми, скъпа, Грейди те иска. Аз съм му майка и най-добре знам. Бъдещите майки често се чувстват пренебрегнати. Все още ли ти става лошо сутрин?

— Не, мина ми още преди Грейди да дойде.

— Искаш ли днес да ми помагаш в кухнята? Смятам да приготвя любимото ядене на Грейди и любимия десерт на Тим.

— С удоволствие.

Двете се отдалечиха, хванати под ръка, без да забележат Смеещия се ручей. Стоеше скрита в коридора между кухнята и гостната. Пристигна точно навреме, за да чуе думите на Шанън за бъдещото майчинство на Сорм.

Побесняла от яд, Смеещия се ручей изскочи от къщата. Видя Грейди да влиза в обора и бързо го последва. Трябваше да разбере как приема факта, че отново ще става баща. Доколкото го познаваше, щеше да се зарадва, но ѝ се искаше да чуе от собствените му уста, че са се сдобрили със Сорм. Ако не се радваше на бебето, за нея все още имаше някаква надежда.

Грейди не издържаше вече. Искаше да изкрещи на целия свят, че обича Сорм, но не беше сигурен, че тя е готова да го чуе. През

последните няколко дни съвсем не я беше пренебрегвал, просто ѝ даде време да подреди чувствата си. Истината беше, че обичаше Сторм и не можеше да живее без нея. Би направил всичко, на което е способен, за да я накара да го обикне, както е обичала Бъди. Така беше потънал в мислите си, че не чу Смеещия се ручей да влиза в обора. Забеляза я едва когато мокасините ѝ проскърцаха в прясното сено. Смеещият се ручей го докосна по лакътя и той се обърна към нея.

— Смеещ се ручей! Какво правиш тук? Летящия орел ли търсиш? — Грейди знаеше за нежните чувства на Летящия орел към нея и се питаше защо младият му приятел не е по-настоятелен към нея. Тя се нуждаеше от здрава ръка, която да я обуздае.

— С тебе искам да говоря, Тъндър. Откакто дойдохме в Мирната долина, не сме оставали насаме.

Грейди рязко пое дъх. Искрено се надяваше, че Смеещия се ручей няма пак да се опитва да го съблазнява. Беше дяволски уморен от това.

— Зает съм, Смеещ се ручей. Какво искаш?

Очите ѝ заблестяха и тя отчаяно се вкопчи в ръката му.

— Не искам да се върна в резервата. Искам да остана с теб и Тим.

— Невъзможно — каза Грейди. — В къщата ми има място само за една жена и това е Сторм. Тя ми е съпруга.

Смеещия се ручей съвсем се обезсърчи.

— Аз ще ти бъда втора съпруга.

— Нуждая се само от една. — Ако ѝ го повтаряше достатъчно често, може би щеше да го проумее.

— Защото Сторм ще има дете от теб? Затова ли искаш да я отведеш?

Грейди застина.

— Какво каза?

— Сторм ще ти роди хилави деца. Аз мога да те даря със силни синове и дъщери като Малкия бизон, в чиито вени ще тече кръвта на племето.

Грейди разярено я разтърси.

— Какво каза за Сторм? Защо мислиш, че очаква дете от мен?

Смеещия се ручей тутакси осъзна грешката си. Разбра, че Грейди не е знаел за детето. Той стисна ръцете ѝ толкова силно, че тя се

разтрепери, уплашена, че няма да я пусне, преди да е отговорила на въпроса му.

— Чуваш ли, Смеещ се ручей? Кой ти каза, че Сторм е бременна?

— Чух ги да говорят с майка ти — отвърна индианката с явна неохота.

— Сигурна ли си? Съвсем сигурна ли си? — пръстите му свирепо се впиваха в ръката ѝ над лакътя.

— Да! Чух го съвсем ясно!

От устата на Грейди изригна поток ругатни. Без да каже и дума я отблъсна настрани и закрачи навън. Стиснатите челюсти и отсечените бързи стъпки издаваха силния му гняв. Когато разбра, че не тя е предизвикала гнева му, както отначало си помисли, Смеещия се ручей въздъхна облекчено и се отпусна в купчината сено. Тя направо подскочи, когато от сенките изникна Летящия орел.

— Защо се срамиш с Тъндър? Честта ти страда, когато се предлагаш на мъж, който не те иска.

— Откъде изскочи? Шпионираш ли ме?

— Не те шпионирам. Често имам работа в обора.

— Чул си всичко, предполагам.

— Достатъчно, за да разбере, че Тъндър не се поддава на съблазни. И за глупците е ясно, че той обича жена си. Защо продължаваш да му досаждаш? Когато се съберем, аз ще съм единственият мъж в живота ти.

— Няма да се омъжа за друг, освен за Тъндър.

— Сторм носи дете от него. — Гъста червенина плъзна по лицето на Смеещия се ручей. — Време е да разбереш, че аз ще съм ти съпруг. Позволих ти да си живееш живота, като се надявах, че ще превъзмogneш увлечението по Тъндър. Баща ти вече ми позволи да се събера с теб. Аз ще те върна в резервата и там ще живеем заедно според законите на племето.

— Дрънкаш глупости — присмя се Смеещия се ручей и се извърна.

Лицето на Летящия орел потъмня и той я дръпна към себе си.

— Говоря истината. Семейството ти те е разглезило безсрамно и трябва да те направлява здрава ръка. Суифт Блейд ми предложи да остана за постоянно в ранчото и аз приех. Харесва му, че съм работлив

и умело се справям с конете. Ще живеем добре, Смеещ се ручей. Мирната долина е подходящо място да отгледаме децата си.

— Няма да имам деца от теб.

Тя плахо надзърна към Летящия орел през завесата на дългите си черни мигли. Настоятелността му едновременно я изненада и възбуди. Наистина е красив, може би дори колкото Тъндър, но никога не е бил особено напорист. Внезапно го видя в нова светлина. Висок и здраво сложен, ястребовите му черти и високи скули показваха благородния му произход. Беше безпощаден воин, въпреки че бе избрал различен живот от този на Тъндър.

— Прекалено съм снизходителен — рече Летящия орел и се изправи пред нея. Хвана я за ръцете и грубо я вдигна на крака. — Ти си моя — рече свирепо. — Ако не знаех, че Тъндър е човек на честта, никога не бих ти позволил да го придружиш до фермата му.

Черните му очи проблеснаха, той наведе глава и бавно и с наслада допря устни в основата на шията ѝ.

Тя опита да се дръпне. Летящия орел чувстваше напрежението ѝ, усещаше туптенето на пулса ѝ върху устните си, трескавия плам на кожата ѝ и сърцето му се разтопи. Хареса му откритието, че Смеещия се ручей не е толкова безразлична към него, колкото се преструва.

— Харесва ли ти, малката ми?

— Не! Не и с теб! — отвърна Смеещия се ручей не съвсем уверено.

Летящия орел се засмя.

— Ами това?

Устните му пропъзяха нагоре, преминаха по шията и бузата ѝ и накрая се притиснаха твърдо и настоятелно към устата ѝ.

Това бе първата целувка на Смеещия се ручей и тя простена в отговор на вълшебното докосване на горещите му устни. Във вените ѝ потече огън и за момент тя забрави, че не Тъндър, а Летящия орел я целува. Целувката сякаш щеше да продължи вечно. Смеещия се ручей се замая и главата ѝ се завъртя. Той я пусна и тя падна обратно върху него. Гледаше го учудено, без да се опитва да се отдръпне.

— Смеещ се ручей — простена Летящия орел, — не можеш да си представиш откога чакам този миг. Обичам те от много години. Беше мъчително да те чакам да пораснеш.

Смеещия се ручей преглътна конвулсивно, защото почувства ръцете му да докосват гърдите ѝ, както никой мъж не ги бе докосвал преди. А когато се плъзнаха надолу да обхванат задните ѝ части и да я притиснат по-плътно, тя усети твърдия натиск на мъжествеността му да допира нежно заобления ѝ стомах.

— Ти ми принадлежиш, малка моя. Отсега нататък ще забравиш Тъндър. И ако пак се влюбиш в някой друг, ще те набия! Добре го запомни!

Смеещия се ручей мълчаливо кимна, стресната и очарована от промяната в Летящия орел. Очите ѝ се ококориха, когато я грабна на ръце и я занесе зад една преграда, където не можеха да ги видят. Тя силно въздъхна. Той я постави върху купчината прясно сено, донесено сутринта и коленичи до нея.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грейди излезе от обора вбесен, видът му предвещаваше буря. „Как смее Сорм да пази в тайна нещо толкова важно като бременността?“ — фучеше ядосано. От пристигането му бе имала предостатъчно време да му съобщи, че ще става баща. Но най-много го ядосваше това, че не му каза нищо дори когато специално я попита иска ли деца. Мълчанието ѝ го накара да мисли, че тя не желае деца от него. Опита се да овладее гнева си, преди да влезе в къщата, но отсечените стъпки и яростта, изписана на лицето му, го издаваха.

Шанън го видя как пресече гостната и стомахът ѝ се сви. Изтича след него.

— Почакай, Грейди! Нещо ядоса ли те?

— Къде е Сорм, мамо?

— Преди няколко минути я изпратих горе да си почине. Нещо спешно ли е?

— Мисля, че да. — Лицето му беше неумолимо, а устните — стиснати.

— Сорм ли е направила нещо, което те е ядосало?

— Може така да се каже, мамо. Защо аз последен научавам, че жена ми е бременна? И ти си знаела, нали? Предполагам, че и татко знае.

Шанън пребледня. Разбираше, че Сорм греша, дето крие състоянието си от Грейди, но се надяваше, че тя ще му каже, когато сама реши. Явно, синът ѝ бе узнал от другиго и бе изпаднал в ярост, че умишлено крият от него.

— Знаем, сине, и много скоро Сорм щеше да ти каже. Сигурна съм. Не отивай при нея сега. Успокой се, преди да се срещнете.

— Извинявай, майко, това не търпи отлагане. — Той се завъртя и заизкачва.

— Никога няма да ти простя, ако нараниш Сорм — извика Шарън подире му.

Грейди направо се вкамени. Извърна се бавно и погледна майка си.

— През последните години, мамо, не съм ти дал много поводи да се гордееш с мен, но никога няма да падна толкова ниско, че да тормозя жени. — Обърна се и продължи нагоре.

Сторм беше сама в стаята си. Съблече си роклята и фустата и се просна на леглото. Напоследък се изморяваше по-лесно, а и следобедната жега я потискаше. Усети хладните чаршафи под бузата си и затвори очи. Но колкото и да се мъчеше да заспи, мислите за Грейди не я оставяха на мира. Ако продължаваше да я отбягва, щеше да ѝ се наложи да го издири и да му каже за детето. Скоро състоянието ѝ нямаше да бъде тайна за никого.

Коремът ѝ вече не беше плосък. Там, където преди беше леко хлътнал, сега личеше малка издутина. Гърдите ѝ бяха наедрили и някак чувствителни при допир. Но най-много се бе променила тънката ѝ талия. Беше поне с пет сантиметра по-широка, отколкото преди бременността, така че вече се бе наложило да отпусне роклите си. Ясно ѝ беше, че ако през последните дни бяха имали интимни контакти с Грейди, той щеше тутакси да забележи промените.

Сякаш в отговор на мислите ѝ вратата се отвори и в стаята влезе Грейди.

Тя не забеляза заплашителното му изражение, защото радостно извика името му. Чак когато затръшна вратата зад себе си и пристъпи към леглото ѝ, тя видя, че нещо не е наред.

— Какво има, Грейди? Ядосан ли си?

— Може да се каже.

— И за какво?

— О, ей сега ще научиш. Но първо се съблечи.

— Какво?

— Чу ме. Съблечи си дрехите — до една. Устата ѝ пресъхна.

— Ако искаш да се любим, просто ми кажи. Какво има? Никога не съм те виждала такъв.

— Никога не съм бил толкова ядосан. Ще се съблечеш ли или да го направя аз?

По гърба на Сторм пролазиха тръпки от страх. Май се досещаше какво е ядосало Грейди. Зае се да сваля бельото си чорапите и ризата. Легна гола и уязвима под пронизателния му поглед. Стори ѝ се, че

забеляза пламъче в очите му. Но то бързо изчезна, изместено от надигащ се гняв. Тя подскочи от изненада, когато той се наведе и сложи голямата си груба ръка върху издутината под ребрата ѝ.

— Защо не ми каза? Побеснях като научих от други хора, че ще ставам баща.

— Искан да ти кажа. Наистина смятах.

— Кога? След като сам разбера?

— Ако не ме беше отбягвал, да съм ти казала още преди няколко дни. — Гласът ѝ постепенно се извисяваше. Как се осмелява да ѝ се гневи, та тя изобщо не е виновна. Щеше да му каже в подходящ момент.

— Кога ще стана баща? — попита той с глас прекалено спокоен, за да ѝ хареса. Ледената му сдържаност я плашеше повече от гнева му.

— След шест месеца.

— Разбирам. И какво щеше да правиш, ако се бях върнал сам в Оклахома, както настояваше?

Сторм упорито вирна брадичка.

— Щях да се оправя. — Внезапно отблъсна ръката му и скочи. — И си махни ръцете от мен. Няма да ме уплашиш. Може да си страшен за големите разбойници, но не и за мен.

Грейди се олюля, разтърсен от думите на Сторм. Мили боже, толкова ли ниско е паднал, че да заплашва бременни жени?

— Не се бой, Сторм — рече вече по-сдържано. — Просто искам да разбера защо пазеше бременността си в тайна от мен. Да не си помислила, че няма да искам детето?

— Не знаех какво да мисля — призна Сторм разтреперана. — Нали ти казах, смятах, че вече не ме искаш. Като се появи в Мирната долина със Смеещия се ручей разбрах, че предпочиташ нея. Ако ти кажеш за бебето, нещата само щяха още повече да се усложнят.

— За последен път повтарям: никога не съм те карал да ме напускаш. Не съм изричал това, което смяташ, че си чула. Бях ранен и безпомощен, а ти ме изостави. Смеещия се ручей се грижеше за мен и за Тим. Винаги съм те искал, Сторм. Много преди да се запозная с теб Великия Баща предрече, че трябва да срещна и обуздая бурята, за да намеря покой. Вярвам, че той говореше за теб. Каза още, че гръмотевицата може да съществува само в лоното на бурята.

— Не разбирам — тихо рече Сторм. В сърцето ѝ проблесна надежда, но все така силно ѝ се искаше да чуе онези думи от Грейди. Толкова дълго беше чакала.

— Мисля, че разбираш, скъпа — призна Грейди в момент на рядко откровение. Намести се в леглото до нея. Гласът му пресекваше от възмущение. — Знам, че никога няма да заместя Бъди, но, по дяволите, Сторм, обичам те. Знам, че първият ти съпруг има особено място в сърцето ти, както Лятното небе в моето. Но след като те срещнах, започнах да разбирам, че тя е била моята юношеска любов. Ти си любовта на моя живот.

Сторм толкова се изненада от признанието на Грейди, че гласът заседна в гърлото ѝ. Грейди я обича! Наистина я обича!

— Не можеш да си представиш колко съжалявам, че имам пръст в смъртта на Бъди. Да имаше как да го върна!

— Стига! — Сторм застана на колене и се сгуши в прегръдките му. Грейди я притисна до сърцето си. — Стореното — сторено. Разбира се, аз обичах Бъди. Той беше единственият мъж, когото всъщност познавах, беше ми приятел и спътник от детството. Но бяхме съпрузи толкова за кратко, че така и не го опознах като любовник.

— Скъпа, искам да бъда всичко за теб. И съпруг, и приятел, и любовник.

— Сигурен ли си, Грейди, сигурен ли си, че искаш мен, а не детето, което нося?

— Никога в живота си не съм бил по-сигурен.

— Ами насилието? Можеш ли да се откъснеш от насилието, с което си живял през последните години? Ако те загубя, няма да го понеса, Грейди. Прекалено много те обичам.

Сърцето на Грейди преливаше от щастие. За първи път Сторм призна, че го обича.

— Ако насилническият живот ми харесваше, нямаше да участвам в състезанието за земя в Гътри. Не отговарям за деянията на другите, но обещавам, че аз няма да предизвикам насилие. Само ми кажи, че се радваш за бебето.

Сторм обви ръце около врата му, целуна го по носа, по брадичката, по устата — навсякъде, където достигнаха устните ѝ.

— Обичам бебето, което ми направи, почти толкова, колкото обичам и баща му — или баща ѝ. — Сторм се изкиска. — Надявам се, че искаш една-две дъщери.

Грейди се усмихна с искрено удоволствие.

— Поне ще те прибера къщи преди пътуването да е станало опасно за теб. Но не мисли, че ще те оставя на мира. Отсега нататък ще бъдем напълно откровени един с друг. Още ми е криво, дето научих за бременността ти от друг, а не от теб — опитваше се да звучи строго, но му беше изключително трудно със седналата в скута му Сторм, гола, както я е майка родила.

— Грейди, за Смеещия се ручей...

— Не искам да говоря за Смеещия се ручей. Връщам я в резервата и тя повече няма да се меси в живота ни. Но най-много, скъпа, ми се иска да те любя. Последните няколко дни животът ми беше ад.

— Вратата на стаята ми не беше заключена — възрази Сторм. — Можеше да дойдеш по всяко време.

— Трябваше да взема някои решения и не ми беше лесно. След смъртта на Лятното небе се страхувах отново да обикна. Да загубиш човека, когото обичаш, е много болезнено. По-лесно беше да затворя сърцето си за всички чувства, освен за яростта и отмъщението. Порових се в душата си и разбрах, че отново мога да обичам, когато става дума за теб. За първи път от години в душата ми цари истински покой. Уакантанка беше прав. Ти си моят покой.

Очите на Сторм се навлажниха и в гърлото ѝ заседна буца. Не можеше да говори, но се притисна по-плътено в обятията му и въздъхна, изпълнена със задоволство.

Силна страст завладя Грейди и той простена дълбоко. Тялото на Сторм беше топло и пламенно и толкова дяволски изкусително, че желанието да я люби, превръщаше кръвта му в течен огън. Устата му пресрещна нейната, докато я обръщаше по гръб. Езикът му навлезе дълбоко, опитваше вкуса ѝ, изискваше тя по същия начин да отговори на жаждата му. Устните му докосваха притворените ѝ клепачи, извивката на скулите ѝ, нежната ѝ шия. Той наведе глава и засмука гърдите ѝ, дразнейки тъмните зърна с грубия влажен край на езика си, докато от устните ѝ се изтръгна вик на удоволствие.

В отговор тя се виеше под него, измъкна ризата от панталоните му от нетърпение да го види съблечен. Той ѝ помогна, отхвърляйки дрехите от себе си. Тя го гледаше с премрежени очи. Когато остана гол, тя го застави да легне и прокара ръце през стегнатия му гръб, по прешлените на гръбнака му, след това отново се върна да погали изопнатите жили на врата му.

— О, скъпа, харесва ми да ме докосваш. Боже, ръцете ти...

Ръката ѝ спря на корема му и пръстите ѝ загалиха твърдия му член. Той си пое въздух на пресекулки.

Грейди се страхуваше, че ще загуби контрол и неохотно я спря, но тя продължи да изследва плътта му. Кожата му сякаш подскачаше под докосванията на пръстите ѝ. В отговор той разтвори краката ѝ и плъзна ръка между бедрата ѝ. Започна да я гали и чу как тя тихо пое въздух. Пръстите му проникнаха в нея и ѝ доставиха несравнимо удоволствие. Когато устата му замести пръстите, тя просто спря да диша. Опита се немощно да протестира, но безрезултатно — езикът на Грейди сладостно шибаше влажните листенца, отворени към него като цвете към утринното слънце. Силен екстаз я изпълни, зашемети я и я понесе на пухкавите облаци от невероятни усещания. Вече не се състоеше от кръв и плът, беше само дух без материя. Когато първите тласъци на Грейди я изпълниха, тялото ѝ отвърна, като се обви около него, сякаш искаше да запамети формата и големината му. Тя вдигна очи и видя, че той я гледа. Лицето му беше застинало и напрегнато, очите — потъмнели от неистова страст. Напрежението издуваше бузите му, очертаваше вдлъбнатините под тях, устата му изглеждаше непоколебима. Тя затвори очи.

— Не — каза пламенно той. — Погледни ме. Искам да знаеш как ми въздействаш.

Тласъците му станаха по-чести. Сторм се задъхваше, почти изпаднала в забрава от необходимостта да достигне върха. Наклони бедра и ги задвижи в ритъма на неговите тласъци, посрещайки обезумялата им сила с всеотдайността на своите. Очите ѝ останаха отворени, не само защото Грейди я помоли да го гледа, но и защото се възбуждаше от напрегнатата красота на лицето му и израза на първична страст. Наслаждаваше се на момента, когато някъде дълбоко в нея се зароди и бързо нарасна оргазмът ѝ. Устата на Грейди погълна вика ѝ, когато семето му се изля в утробата ѝ.

Зачервен и задъхан, той остана легнал върху Сорм, докато премина и последната сладостна тръпка. Кожата му бе толкова чувствителна, че би се заклел, че нажежени до бяло искри танцуват по нервните му окончания. След няколко мълчаливи минути дишането им се успокои и пулсът им се нормализира. Грейди се надигна и легна до Сорм.

— Нали не те нараних?

— Не съм забелязала — въздъхна Сорм замечтано. — Никога не съм подозирала, че любенето е толкова прекрасно.

— Така е с любим човек.

— Обичах Бъди, но... Ами с него никога не съм изпитвала такова дълбоко задоволяване, каквото изпитвам с теб. По едно време се чувствах виновна за това, но вече не. Обичах Бъди по съвсем друг начин.

— Сорм?

— Мм?

Грейди легна по гръб и я вдигна върху себе си. Косата ѝ падаше като блестяща завеса по лицето и раменете ѝ. Ръцете му леко докоснаха гърдите ѝ.

— Умори ли се?

Сорм се ухили дяволито.

— Какво си намислил?

— Искам те отново. Този път ти бъди отгоре — той хвана бедрата ѝ и здравите му ръце я повдигнаха. — Вземи го и го вкарай в себе си. — Едва не свърши, когато тя го хвана и го намести. — Прави каквото искаш.

Тя помръдна внимателно и Грейди я последва. Тя се надвеси над него и му подаде гърдите си. Той взе едното зърно в уста и го засмука с коварна настойчивост. Изключителното удоволствие нарасна, когато започна да мачка гърдите ѝ и да прониква в нея на тласъци. Устата му шепнеше в нейната, повтаряше името ѝ, докато горещата сладка страст се надигаше в него. Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и надолу по корема и спряха там, където телата им се сливаха. Той погали мъничката чувствителна пъпчица между бедрата ѝ и Сорм се изви, отметна глава и извика от удоволствие. Под нея Грейди се разтrese и достигна собственото си облекчение.

Все още задъхана, Сторм се надигна и се строполи до него в леглото. Ако преди не се умори, сега беше напълно изтощена.

— Трябва да се изкъпя — рече тя и смръщи нос. — Мириша, като че ли съм...

— Като че ли си се любила. Миришеш прекрасно.

— Ти си непоправим. Не знам как ще се оправям с тебе през следващите стотина години.

— О, мила — простена Грейди и я притисна до себе си. — Ако продължаваме така, аз ще свърша след първите петдесет. Заспивай, скъпа. Ще те събудя за вечеря.

Когато малко по-късно излезе от спалнята, Грейди с изненада видя Шанън да крачи неспокойно около стълбите.

— Майко, още ли си тук?

— Не можех да се отдалеча — рече Шанън, търсейки по лицето на Грейди намек за това, което се беше случило горе. — Мислех... че... може би Сторм ще има нужда от мен?

Грейди се засмя и прегърна майка си през тесните рамене.

— Казах ти, че няма да сторя нищо на Сторм. Обичам я прекалено много, за да я нараня.

Шанън плесна с ръце.

— О, Грейди, наистина ли? Толкова се притеснявах. Знам, че се ядоса, но бях сигурна, че Сторм скоро ще ти каже за бебето. Щастлив ли си? Време е Тим да си има братче или сестричка.

— Да, мамо, щастлив съм. И понеже тъй и тъй си чакала, нека ти кажа също, че със Сторм се разбрахме. Ще си тръгнем скоро, преди пътуването да стане опасно за нея. А и житните поля ме чакат да ги ожъна, и фермата иска работа.

— Знаеш, че ние с баща ти много бихме се радвали да останеш в Мирната долина. — Грейди отвори уста да заговори. — Не, недей да казваш нищо. Зная какво изпитваш към фермата си. Когато с Блейд се установихме тук, изпитвахме същото към Мирната долина. Щом поддържахме връзка, ще съм спокойна.

— Никога вече няма да ви изхвърля от живота си — рече искрено Грейди. — Искам да ни дойдеш на гости, когато се роди бебето. Сторм ще има нужда от теб.

— Там ще съм, сине. Разчитай на мен.

Грейди направи план за заминаването им. Макар че Шанън и Блейд щяха да ѝ липсват, Сторм възторжено очакваше завръщането вкъщи и раждането на детето. Единствено Смеещия се ручей внасяше фалшива нотка. Сторм още не можеше да се примири с мисълта, че красивата индианка ще пътува с тях, дори и за малко. За щастие, този проблем се разреши два дни преди заминаването им. Летящия орел и Смеещия се ручей отидоха при Грейди. Самодоволна усмивка озари, красивото лице на Летящия орел и той обяви:

— Смеещия се ручей няма да дойде с вас, когато си тръгнете от Мирната долина.

Грейди го изгледа с изненада.

— Разбира се, че ще дойде. Ще я върна в резервата.

— Не, Тъндър, не ме разбра. Ти вече не отговаряш за Смеещия се ручей. Мое задължение е да я заведа жива и здрава вкъщи.

Грейди объркано премести поглед към индианката, която стоеше малко зад Летящия орел със сведен поглед.

— Какво става, Смеещ се ручей? За какво говори Летящия орел?

— Смеещия се ручей ми обеща да се омъжи за мен — рече Летящия орел, преди тя да успее да отговори. — Когато се приберем в резервата, ще ни обявят за мъж и жена по законите на племето. После ще се върна в Мирната долина и тя ще дойде с мен. Суифт Блейд обеща да ми запази мястото и ни предлага старата къща на Скачащия бик и Сладката трева. Много съм доволен от щедрото му предложение.

— Проклет да съм — каза Грейди недоверчиво. Чудеше се какво ли е сторил Летящия орел, та така да промени Смеещия се ручей. Погледна го в очите. В тях блестеше гордостта на завоевателя. Така тайната бе разкрита. Ако знаеше, че това е начинът да се отърве от нея, отдавна да е посъветвал Летящия орел да преспи с малката пакостница.

— Съгласна ли си, Смеещ се ручей? Смеещия се ручей вдигна към Летящия орел поглед, изпълнен с чувственост, която Грейди никога преди не бе забелязвал. Очите ѝ бяха притворени, устните — леко набъбнали, лицето — зачервено. Пробудена за насладите на секса, тя не можеше да скрие доволството в погледа си, нито да откъсне очи от мъжа, който ѝ ги беше доставил. След първия път в обора те се любеха толкова често, колкото им се удаваше възможност, и при всеки

следващ път им беше по-хубаво от предишния. Смеещия се ручей не беше и подозирала, че Летящия орел е толкова пламенен и страстен мъж. Толкова изкусен, толкова надарен любовник! Защо не го беше забелязала по-рано?

— Искам го повече от всичко на света, Тъндър — срамежливо отвърна тя.

— Тогава тъй да бъде — каза Грейди с облекчение. От плещите му се смъкна бремето на отговорността за индианката. — Вярвам, че Летящия орел ще те заведе вкъщи невредима.

— Ще я пазя с цената на живота си — обеща Летящия орел така страстно, та Грейди разбра, че няма за какво да се притеснява. — Тя може вече да е бременна.

Ако и да беше шокиран от думите на Летящия орел, Грейди с нищо не се издаде. Въпреки всички проблеми, които Смеещия се ручей причини на него и Сорм, беше сигурен, че тя ще бъде чудесна съпруга и майка на децата на Летящия орел. Радваше се, че ще живеят в Мирната долина вместо в резервата, където животът беше непрекъснатата борба.

Като научи за Смеещия се ручей и Летящия орел, Сорм изпадна във възторг. Вече нищо не се изпречваше на пътя ѝ към дълго мечтаното щастие. Не се замисли по какъв начин Летящия орел е убедил Смеещия се ручей, че е подходящ за нея, но цял живот щеше да му бъде благодарна. И след като вече не се налагаше да се отбиват в резервата, можеха спокойно да си пътуват до Гътри с влака.

Два дни по-късно Шанън и Блейд ги изпратиха на гарата. Раздялата беше тъжна, но изпълнена с нова надежда за бъдещето. Грейди вече не беше индианец размирник, обладан от мисълта за отмъщение. Не беше и тайнственият скитник, който ненавижда белите и го доказва с оръжие. Беше Грейди Страйкър. Съпруг, баща, земеделец.

Когато приближиха Гътри, Тим се развълнува. Но не колкото Сорм. Откакто се ожениха, с Грейди бяха оставали насаме едва няколко дни. С наслада очакваше да се прибере в собствената си къща, върху собствената си земя и да посвети цялото си време на Грейди и Тим. А когато дойдеше и бебето, животът им щеше да бъде съвършен.

Влакът минаваше покрай буйни узрели жита и Грейди се надяваше и неговите земи да са родили поне наполовина на тази

реколта. Златистите стебла сякаш се стремяха да достигнат слънцето и класовете се поклащаха на лекия ветрец. Много скоро трябваше да се жъне. Ако реколтата тази година излезе добра, както се очаква, скоро ще може да построи на Сторм къща, каквато заслужава. Грейди не помнеше откога не е бил толкова щастлив.

— Пристигнахме! — извика Тим, когато влакът спря на гарата в Гътри само с един час закъснение. Грейди замина оттук преди две седмици, но Сторм я нямаше повече от два месеца и за това време бяха станали много промени. В града имаше няколко нови служби, нова църква и три нови кръчми.

— Оставих фургона в конюшната — рече Грейди, докато слизаха от влака заедно с другите пътници. — Първо ще се отбием за продукти и после си отиваме вкъщи. Надявам се семейство Мартин да са се справили добре, докато ме нямаше.

— Това са хората, които си наел, нали? — любопитства Сторм. Грейди ѝ бе разказал какъв късмет беше извадил, като намери благонадеждни хора да се грижат за стопанството, докато го няма.

— Да, Мейбъл и синът ѝ Клем. Когато старият Мартин починал, те трябвало да продадат земята си. Ще ми се да им предложи да останат и да помагат в стопанството, но къщата ни не може да подслони още двама души. Те смятат да се заемат с нещо в града, но имам чувството, че фермерството ги влече повече.

— Можем да наредим нещо — промърмори замислено Сторм.

Спираха на два пъти — пред колониала и пред банката, и после поеха към къщи. Наближиха земите си и сърцата им гордо затупкаха при вида на високите жита, приведени от лекия ветрец. Не беше по силите на сам човек да засее цялата площ, но реколтата от обработената земя щеше да бъде предостатъчна. А ако по някаква непредвидима причина реколтата пропаднеше, можеха да разчитат на добитъка на Сторм. Но нищо не предвещаваще загубата на здравите посеви.

Грейди бе изпратил телеграма с датата и приблизителния час, когато ще пристигнат, и Мейбъл Мартин бе приготвила цяло пиршество по случай завръщането им. Докато Грейди, Тим и Сторм се наслаждаваха на храната, Мейбъл и Клем опаковаха багажа си. На Сторм ѝ се стори, че по лицето на Мейбъл пробягна тъга, когато за последен път огледа уютната къщичка.

— Госпожо Мартин, чудесно сте се грижили за фермата — рече Сторм искрено. — Грейди е имал голям късмет, че е срещнал вас и сина ви.

— Моля, наричайте ме Мейбъл. За мен беше удоволствие, госпожо Страйкър. Ние разбираме от фермерство, но когато Хал почина, няхаме пари да поддържаме собствената си ферма. Клем работи много, но земята ни не беше хубава като вашата и той не смогна да разоре достатъчно акри, за да си изкараме прехраната. Продадохме я на спекулант на половин цена. Всичко бих дала да имаме място като това — добави тя печално.

— Имам предложение — рече Грейди. — Както знаете, Сторм имаше парцел до моя, преди да се оженим. Наемници изгориха къщата ѝ, но кладенецът е непокътнат. Мога да ви заема част от тази земя, а ще ми платите, като Клем работи известно време за мен. Вие пък ще можете да помагате на Сторм, защото тя очаква първото ни дете. Единственото неудобство е, че няма друго жилище.

Кафявите очи на Мейбъл развълнувано заблестяха, докато обмисляше предложението на Грейди.

— Какво смяташ, сине? — обърна се тя към Клем, застанал до нея. Беше едър и силен седемнадесетгодишен момък, целият само мускули, но му трябваше наставник. Това беше и една от причините, поради които се наложи да продадат фермата си. Момчето имаше нужда някой да му казва какво да прави.

— По-добре, отколкото да живеем в града, мамо — рече Клем. — От мене няма да излезе добър търговец. Дори не съм сигурен дали парите от фермата ще стигнат да започнем нещо ново. Но ако Грейди ни даде земя, с тях ще можем да построим нова къщичка — добави въодушевено.

— Чудесно ще бъде да има друга жена наблизо — рече Сторм с блеснали очи. Предостави на Грейди да реши как ще е най-добре.

— Значи всичко е наред — каза Мейбъл и подаде ръка на Грейди да скрепи сделката.

— Идете с фургона в града — предложи той. — Когато се върнете с материали, аз ще ви помогна да построите къщата. А твоята помощ във фермата, Клем ще ми дойде тъкмо навреме. Като гледам житото, след няколко дни ще е готово за жътва.

Сторм не помнеше откога не е била така доволна. Грейди и Клем работиха неуморно, за да издигнат просторната едностайна къща, която щеше да подслони майката и сина. Когато я завършиха, Клем отиде в града с фургона да докара мебелите им, струпани в някакъв празен склад след продажбата на земята. Сторм помогна на Мейбъл да ушие завеси. Мейбъл бе очарована от резултата и изрази благодарността си за предоставената им възможност да живеят и работят така, както мечтаеха.

Два дни след това Грейди отиде в града и се върна горд собственик на комбайн. Сторм се уплаши, защото реши, че такава машина трябва да е ужасно скъпа.

— Грейди, откъде взе пари да купиш това чудо? — попита Сторм с опасение, гледайки комбайна. — От баща си ли взе назаем?

— Още не съм я платил, скъпа. Изтеглих заем от банката срещу добрата ни реколта. Така се прави. Ще я платя, когато продадем житото.

— Ами ако нещо стане с него? — запита загрижено Сторм.

— Нищо няма да стане, сърце мое — рече Грейди и я гушна. — Как е бебето днес? — ръката му се спря на издутия ѝ корем, после се плъзна нагоре и докосна гърдите ѝ.

— Грейди Страйкър, не променяй темата — отвърна Сторм и отмести ръката му. — Бебето расте с всеки ден, както добре знаеш.

— Къде е Тим? — огледа се Грейди за сина си.

— Днес помага на Клем. Мейбъл обеща да му опече сладки.

— Сами ли сме? Ако сме сами, имам чудесно предложение за прекарване на следобед. — Ласките му станаха по-настойчиви.

Сторм се засмя.

— Грейди...

Внезапно застина, заслушана в нещо неясно.

— Какво е това?

Грейди също го чу. Звукът беше характерен — някакво нарастващо бръмчене. После сякаш слънцето изчезна и небето потъмня. Шумът стана оглушителен и огромен облак затули светлината. Само че не беше облак, бяха...

— Боже мой! Скакалци!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Сторм гледаше притъмнялото небе с нарастващ ужас. Беше чувала за скакалците, но нямаше представа, че се появяват на огромни ята с десетки хиляди, прелитащи през небето като предвестници на нещастия. Когато твърдата разрушителна маса връхлетя зрелите житни класове, Сторм разбра защо Грейди така се разстрои. Внезапно бръмченето на летящите насекоми се смени със звука от хрупането на безброй малки челюсти, поглъщащи посевите.

— Грейди, нищо ли не можем да направим? Те изяждат житото ни!

Грейди изтича до сайванта, грабна широка лопата и хукна към полето.

— Не знам дали ще помогне, но ще избия колкото мога от тия гадини.

Сторм се почувства безпомощна, но сграбчи метлата от прага и го последва. Отстъпи ужасено, когато се озова сред хиляди насекоми, безмилостно напредващи от стъбло на стъбло, методично поглъщащи всяко зрънце жито по пътя си. Грейди заразмахва лопатата си, Сторм направи същото. Скоро към тях се присъединиха Клем, Мейбъл и Тим, всеки докопал каквото му е попаднало под ръка, за да мачка ненаситните насекоми. Но колкото повече мачкаха и удряха, толкова по-бързо на тяхно място прииждаха нови. Накрая Сторм чувстваше ръцете си оловни и краката си вдървени.

Тя изпищя от ужас, когато усети сивкаво зеленикавите буболечки да пълзят по роклята ѝ и да полепват по крайниците ѝ. Провираха се в косата ѝ, лазеха по кожата и дрехите ѝ и накрая Сторм потъна в задушавашата чернота. Не можеше да си поеме дъх и се олюля като пияна. С крайчеца на околото си Грейди видя, че Сторм залита, извика и захвърли лопатата, за да ѝ се притече на помощ. Изтръска насекомите от лицето и дрехите ѝ, взе я на ръце и затича към къщата.

— Мейбъл! — извика през рамо. — Прибери Тим вътре!

Малкото телце на Тим беше покрито с толкова много скакалци, че почти не се разпознаваше.

— Стой вътре — рече Грейди прегракнал и остави Сторм, щом влезе. — Нищо повече не можем да сторим. Като унищожат посевите, ще се преместят на съседните ниви.

— О, Грейди, не мога да го понеса! — разрида се Сторм. — Цялата ни реколта, всичко, създадено с толкова труд. Какво ще правим?

— Не се тревожи, мила, все някак ще оцелеем — рече Грейди мрачно. Влязоха Мейбъл и Тим и Грейди се върна да продължи безнадеждната си борба със скакалците.

Сторм наблюдаваше през прозореца, кършеше ръце и се терзаеше. Как ще оцелеят след унищожаването на посевите им? Не й ставаше по-леко дори от това, че нещастиято беше сполетяло и другите земевладелци в областта. Когато тази напаст си отиде, наоколо нямаше да има незасегната нива. Не е за чудене, че толкова много стопани се отчайваха и продаваха участъците си на спекуланти или напълно губеха правата над земята си, щом дойдеше време за данъци и нямаха пари да ги платят.

До вечерта всичко беше унищожено. Грейди и Клем се върнаха в къщи по тъмно. Успяха да опазят само зеленчуковата градина. Лицето на Грейди бе сурово, очите — мрачни. Вечерята премина в унило мълчание. След като разтребиха масата, семейство Мартин си тръгнаха. Сторм сложи Тим да спи, а Грейди застана на вратата и погледът му се плъзна по златистото стърнище, което доскоро беше нива с натежали класове. Сторм зави Тим и застана до Грейди.

— Как ще оцелеем? — Мислеше за бебето и за това, че то щеше да бъде още едно гърло за изхранване върху плещите на Грейди.

— Можем да продадем земята ти — предложи Грейди. — Спекулантите изкупуват големи площи. Говори се, че тук има по-богати нефтени залежи. Сондърите предричат успех в Тексас.

— Не можеш да продадеш земята — току-що даде под наем част от нея на Мартинови. Ако напуснат, ще се разорят. Похарчиха последните си пари, за да построят хижата си.

— Като няма жито за жънене, за Клем няма много работа. Благодаря на Бога за добитъка. Ходих да го нагледам — животните са добре. Утре с Клем ще ги съберем и ще преброим телетата. За щастие

тази година се родиха много. Можем да продадем по-старите крави на армията и да запазим телетата и биковете. Ще преживеем някак си, скъпа, и ако си направим добре сметката, ще ни остане дори да засеем догодина. — Той се обърна и ѝ се усмихна. — Ако не беше настоявала толкова за добитъка, сега щяхме да сме в безизходица.

— Ами семейство Мартин?

— Ще плащам на Клем малка заплата като добавка към свободния наем. Смятах да му предложа дял от печалбата към свободния наем от житото, но сега ще трябва да се справи само със заплатата. Поне ни остана зеленчуковата градина за всекидневни нужди.

— Можеш да поискаш помощ от баща си — рече Сорм. — Сигурна съм, че той с радост ще ти вземе достатъчно пари да се справим някак, докато засеем новата реколта.

— Сам ще изляза от положението — твърдо рече Грейди. — Какъв мъж съм, ако не мога да издържам семейството си? Ще поискам помощ от татко само в краен случай. Никога няма да ви оставя да гладувате. Ела в леглото, скъпа. Тази нощ се нуждая от теб. Мисля, че никога не съм имал такава нужда от теб.

Прегръдката и целувката им бяха плод на отчаянието. Грейди я вдигна и я отнесе в спалнята. Съблече я бавно и я люби с такава нежност, че накрая очите ѝ се наляха със сълзи.

— Толкова те обичам, Грейди — рече тя задъхано.

— О, скъпа, с теб се чувствам страхотно. Знам, че не мога да се сравня с Бъди, но ми се иска никога да не изпиташ дори капчица съжаление, че се омъжи за мен.

— Бъди е само далечен спомен от миналото. Ти си моят живот, моята любов и бъдеще. — Грейди плътно я притисна.

— Надявам се никога да не ти дам повод да си промениш мнението.

След два дни върнаха комбайна. Тъй като посевите бяха унищожени, вече нямаше нужда от подобна машина. Сорм видя, че Грейди едвам се раздели с него, но ако догодина имат реколта, могат тогава да си купят нов. Грейди донесе от Гътри много новини.

— По цялата земя на Чероките не е останала нито една незасегната нива. В града спекулантите преуспяват, изкупуват стопанства от мизерстващите собственици. Може Нат Търнър вече да

го няма, но мнозина като него заеха мястото му. Срамота, добри стопани да се оставят на милостта на безскрупулни хора заради нашествието на скакалци. Догодина може да е суша, или силни дъждове, или някое друго природно бедствие. Повярвай, скъпа, направо е чудо, че има и оцелели заселници.

Грейди и Клем се захванаха да събират добитъка от околните хълмове, за да го откарат на паша долу в стърнището, останало след скакалците. Грейди много се зарадва, като видя, че родените през пролетта и лятото телета са увеличили стадото почти двойно. След няколко дни той чу, че в Гътри военните изкупуват добитък за околните фортове. Каза на Сторм, че отива в града да сключи договор с началника по снабдяването за продажба на техните крави. Сторм спомена, че ѝ трябва плат за пелени и Грейди ѝ предложи да отиде с него. Тя прие на драго сърце и оставиха Тим при Мейбъл и Клем. Преди да тръгнат Тим ги помоли да му разрешат и да преспи при семейство Мартин.

Гътри, както обикновено, беше претъпкан. Грейди остави Сторм пред магазина и се отправи към малкия офис, където началникът по снабдяването купуваше добитък. Почака на опашка, докато му дойде редът, и когато накрая се добра до лейтенант Мърфи, сключи сделката без много пазарлъци. Мърфи насрочи идването на човек за оглед на покупката след два дни и Грейди изпита чувство на изпълнен дълг. Слава богу ще имат пари да изкарат зимата. Докато се роди бебето напролет, нивите ще бъдат засети и добитъкът ще се плоди.

Грейди отиде да вземе Сторм от магазина, но тя още не беше свършила и той тръгна към кръчмата. Отдавна не беше пил в мъжка компания. „Със Сторм трябва да се запознаем с околните заселници“ — реши той, влизайки в задимения Уисл Сток Салун срещу колониала. Поръча си бира и се облегна на бара, за да огледа заведението. Не се различаваше особено от всяка друга кръчма, в която бе влизал в пограничните градове на Запада.

Мъжът вдясно от него беше погълнат от разговор със съдържателя и Грейди погледна наляво. С учудване констатира, че човекът го гледа втренчено. Приличаше на скитник, същият, като всички други безименни, безлични скитници, които Грейди бе срещал из кръчмите, подобни на Уисл Сток. Беше облечен в мръсни, смачкани дрехи и от него се носеше воня. Долната половина на лицето му беше

покрита с няколкодневна брада, а над тъмната му рошава коса се мъдреше сплескана широкопола шапка.

— Май те познавам отнякъде, господинчо. — Малките му очички се присвиха замислено, докато изучаваше лицето на Грейди.

Грейди повдигна рамене и не подхвана разговора. Едно време бе срещал стотици такива мъже и вече не искаше да има нищо общо с тях.

— Може — каза и се обърна настрани.

Но мъжът не се предаваше лесно.

— Не съм свършил с тебе, господинчо. — Той сложи ръка върху рамото на Грейди и го обърна към себе си.

Грейди се напрегна, почувствал тутакси, че скитникът си търси белята. Никога ли нямаше да се откъсне от насилническото си минало?

— Как те викат, господинчо? Аз съм Дарнел, Слейд Дарнел. Знаем, че съм те виждал някъде.

— Казвам се Грейди Страйкър и наистина не вярвам да сме се срещали преди. Имам чифлик на десет мили западно от града.

— Хм, заселник. Това е адски интересно. Не знаех, че и индианците ставали заселници. Ти доста ми приличаш на някого, когото май познавам.

— Съжалявам, Дарнел, бъркате. Не се познаваме. — Той допи бирата си наведнъж. — Е, по-добре да вървя. Жена ми ме чака в магазина. До скоро, Дарнел.

— Да, пак ще се видим, Страйкър.

Грейди излезе от кръчмата възможно най-бързо, но така, че да не прилича на бягство. Докато Дарнел говореше, той изведнъж си спомни къде се бяха срещали. Беше в Лонг Бранч Салун в Дожд Сити, Канзас.

Грейди тъкмо бе платил за една младичка проститутка и се качваха нагоре по стълбите, когато Дарнел, пиан и търсещ свада, се развика, че вече я бил ангажирал. Проститутката твърдеше обратното, но Дарнел продължи да досажда, така че Грейди бе принуден да го изхвърли от кръчмата. Дарнел се надигна от прахоляка и стреля по Грейди. Човекът беше пил и Грейди не искаше да го убива, затова само го рани в лявата ръка. След като се позабавлява с проститутката и слезе долу, Дарнел си беше отишъл. Повече не се беше сещал за случката. Но очевидно Дарнел не го беше забравил.

Грейди забърза през улицата към магазина, където бе оставил фургона. Видя, че Сторм го чака, усмихна се и ѝ махна. Бременността вече ѝ личеше и всеки път, щом я погледнеше, по тялото му се разливаше топло чувство. А той я гледаше често. Не му се вярваше, че Уакантанка му е отредил такова щастие. Взе пакетите от ръцете на Сторм и ги натовари отзад във фургона. После я качи на седалката.

— Готова ли си да се връщаме в къщи, любима?

— Напълно. Взе ли добра цена за добитъка?

— Армията е притисната. Добитъкът ѝ трябва, за да изхрани войниците през зимата. Цената, за която се уговорих, е малко по-висока, отколкото очаквах. След няколко дена ще дойде техен човек да огледа животните.

Грейди изчака Сторм да се настани удобно на седалката и тръгна да заобикаля към мястото на водача. Направи няколко крачки и видя, че през улицата към него тича Дарнел. Грейди тихичко изруга под нос. Искаше да скочи във фургона и да пришпори конете с пълна сила, докато се запенят, но закъсня. Точно когато си го помисли, Дарнел застана пред него.

— Сетих се кой си ти, Размирнико. Ти си оня омбре, дет' ме рани преди няколко месеца. Лежах две седмици и трябваше да плащам на доктор, за да ме оправи. Заклех се, че ако пътищата ни се пресекат, ще те накарам да си платиш. Избери времето и мястото, Размирнико. Ако е веднага, най ме урежда.

— Грейди! — Гласът на Сторм изтъня от ужас. Не биваше да се случва отново. Колко пъти още Грейди ще бъде принуден да се защитава, преди да го оставят на мира? — Моля те, кажи на човека да си върви.

Лицето на Грейди се напрегна, докато се бореше с вътрешната необходимост да отвърне на Дарнел. Но бе дал обещание на Сторм и смяташе да удържи на думата си.

— Чу какво каза жена ми, Дарнел. Върви си по пътя. Не искам да се стрелям с теб.

— Много кофти! — Дарнел предизвикателно огледа издутия корем на Сторм. — Да не би малката женичка да ти е свила сърмите?

— Махай се, Дарнел, преди да съм забравил, че се отказах от насилието.

— Ти май напълни гащите — подло подхвърли Дарнел, който явно намери точните думи да вбеси Грейди.

Грейди сви юмруци и лицето му почервения толкова, че Сторм се уплаши. Ръцете му бавно пропъльзяха напред и спряха на сантиметри от кобура.

— Хайде, Размирнико, даже ще те оставя да стреляш пръв. Тоя път не съм пиян, пък и напоследък се поупражнявах. За малко бях с бандата на Далтон.

— Грейди! — Гласът на Сторм рязко го отрезви. Не беше лесно да оставиш такъв жалък подлец като Дарнел да те нарича страхливец и нищо да не му направиш. Той вдигна към Сторм поглед, изпълнен със съжаление и извинение и пак се обърна към натрапника.

— Не му е нито времето, нито мястото, Дарнел. Жена ми е бременна и няма да ѝ е приятно да гледа как те застрелвам.

При тези думи земята се разтвори под краката на Сторм. Нищо ли назначи за Грейди дадената дума? Защо не може просто да се обърне и да отmine? И какво, че са го нарекли страхливец? И двамата знаеха, че Грейди не е страхливец и само това имаше значение. Дарнел няма да смее да извърши хладнокръвно предумишлено убийство. Шерифът на Гътри много държеше на спокойствието и Дарнел със сигурност щеше да увисне на въжето за убийство.

— Значи ще ставаш татко, а, колко трогателно — подигра се Дарнел, явно безразличен към думите на Грейди. — Назови мястото и часа, Размирнико.

Грейди се замисли за малко и каза:

— По залез, зад кръчмата. Искam първо да откарам жена си у дома.

— О, боже! — Сторм се хвана за корема, тъй като бебето вътре се размърда. Защо трябваше да се случи това сега, когато са толкова близо до щастието?

— По залез — съгласи се Дарнел. — И не закъснявай, че ще дойда да те търся. — Той се ухили цинично на Сторм и се отдалечи.

Грейди се покачи на седалката.

— Добре ли си, скъпа?

— Как можа! — изпищя Сторм съвсем разстроена. — Нищо ли не значи думата ти? Ти обеща! Мразя те, Грейди Страйкър!

Ненавиждам те заради това, което причиняваш на мен, на Тим и на нероденото си дете!

Преди да отговори на гневния изблик на Сторм, Грейди хвана поводите и подкара конете.

— Не смятам да си нарушавам обещанието.

— Как можеш да го кажеш, след като току-що се уговори да се срещнеш с тоя бандит зад кръчмата? Не биваше да се връщам в Оклахома с теб. За всички ни щеше да е по-добре да изчезна от живота ти. Не зная дали ще издържа ужасната болка, ако те загубя.

— Няма да ме загубиш, скъпа.

— Ти не си Господ, та да знаеш.

— Щом се приберем, ще ти обясня какво имам наум. Сега си прекалено разстроена, за да мислиш логично.

Сторм потъна в унило мълчание. Питаше се колко ли пъти още ще трябва да преживява все същото мъчение, ако остане с Грейди. Когато пристигна, скочи от мястото си, без да почака помощта му и влезе в къщата. Той се позабави, за да разпрегне конете и да внесе покупките.

— Готова съм да те изслушам — пришпори го предизвикателно, все още ядосана.

— Седни, скъпа — рече кротко той, хвана я за ръка и я отведе до кушетката. — Няма много време, защото вече трябва да се връщам в града, но все пак ще ти обясня какво смятам да направя. Категорично няма да стрелям срещу Дарнел.

— Но ти се уговори с него.

— Трябваше да кажа нещо. Ако бях замълчал, той щеше да ускори развързката и щях да съм принуден да го убия. Не ми се ще да ставаш свидетел на такова нещо. Не и в твоето състояние, във всеки случай.

— Но... Не разбирам. Ще се срещнеш с него и ще откажеш да стреляш ли? Или въобще няма да се появиш?

— Ще се срещна с него, но няма да съм въоръжен — тихо рече Грейди.

Сторм изохка високо.

— Ще го направиш заради мен?

— Заради нас и децата ни.

— Ами ако за него няма значение? Ако все пак те убие? Дарнел няма вид на почтен човек. Той ти има зъб.

— Просто ще си опитам късмета и ще се уповавам на Господ. Разчитам, че Дарнел ще разбере, че наистина съм се отказал от насилието, ще си тръгне и ще разнесе вестта.

— Той те нарече страхливец — тихо каза Сторм. Знаеше, че Грейди не приема леко обидите.

— Наричали са ме и с по-лоши имена.

— Обичам те, Грейди Страйкър. — Тя леко се плъзна в ръцете му, и той здраво я притисна до гърдите си. Наведе глава и пламенно я целуна. Взе я в скута си и тя щастливо се сгуши в него.

— Ще ми се да имах време да те любя, мила.

— Целият живот е пред нас — прошепна Сторм до устните му. Дъхът ѝ беше горещ и ароматен и толкова възбуждащ, че Грейди усети как се втвърдява.

— Съпругата на моето сърце — промърмори ниско. — Знаеш ли, че индианските символи, гравирани на брачната ти халка означават точно това? Там пише: „съпругата на моето сърце“. Още тогава знаех, че ти си невероятна.

Сторм ококори очи.

— Как е възможно? Ти дори не ме харесваше особено, когато се запознахме.

— Винаги съм те обичал, любима. — Прегърна я през шията и я притегли до себе си, за да я целува отново и отново по устните, по бузите, по брадичката, докато накрая разкопча роклята ѝ и целуна връхчетата на гърдите ѝ, натежали като зрели плодове. — Обичам гърдите ти — рече Грейди, разголи ги и пое в устата си набъбналото зърно. — О, скъпа, искам да вляза в теб.

От устните на Сторм се откъсна кратко стенание. Ръката му се плъзна под роклята ѝ и намери нежното влажно място, което му доставяше, такова удоволствие. Потърка го леко и Сторм се загърчи и заизвива в скута му. После пхна двата си пръста в нея и тя бурно се дръпна.

— Грейди — задъха се тя, — май каза, че нямаме време за това?

— Достатъчно е за онова, което съм намислил — рече Грейди пресипнало. — Отпусни се, мила, искам да те направя щастлива. Като се прибера довечера, можеш да ми върнеш услугата.

И пак я зацелува, облиза ъгълчетата на съблазнителната ѝ уста, преди да пъхне езика си между плътните ѝ устни. Пръстите му навлизаха все по-дълбоко, галеха я отвътре и отвън, палецът дразнеше чувствителната пъпчица, от която идваше удоволствието.

— О, мила, отвътре си като коприна — задъха се Грейди, докато умелите му пръсти я възбуждаха все повече и повече.

Тя се изви към ръката му, сладкото мъчение от нежните му ласки напираше в нея и Сторм се задвижи насреща му вкопчена в него и шепнеща името му. Той засмука едната ѝ гърда и леко захапа връхчето със зъби, после я облиза с мокрия си грапав език и тя достигна върховното удоволствие.

— Задръж така, мила — каза Грейди, повдигна я и леко я отмести. — Като се върна довечера, ще продължим оттам, докъдето спряхме. — Той се изправи, откопча си кобура и го остави на масата.

— Грейди, пази се! — провикна се Сторм подире му.

Тя застана на вратата и го проследи как се отдалечава.

Не минаха и пет минути от заминаването на Грейди и я обзе сковаващ страх. Разтърсващото предчувствие, че Грейди отива на сигурна смърт, размърда бебето в утробата ѝ. Такъв като Дарнел не би се замислил дали да стреля по невъоръжен човек. Дали не го изпрати за пушечно месо? Това ужасяващо предположение я съживи. Грабна решително пушката от ъгъла зад вратата и излезе. Впрягането на конете във фургона ѝ отне няколко скъпоценни минути, но когато накрая пое към града, изоставаше с петнадесет минути, а той яздеше Светкавица и се придвижваше по-бързо от нея.

Сторм пристигна в Гътри по залез. Спря фургона до кръчмата, дръпна спирачката и тронаво скочи на земята. Огледа се боязливо, задъхана от тревога. Не се бе насъбрала тълпа и нямаше признаци на суматоха. Това леко я обнадежди. Може би напразно се притесняваше и всичко щеше да се развие според предвижданията на Грейди. Тя вдигна пушката и се промъкна по тясната уличка между кръчмата и банката, най-краткият път до мястото, където трябваше да се срещнат Грейди и Дарнел.

Дочу гласовете и спря предпазливо, заслуша се и накрая се втурна на открито. Неразумната намеса в предполагаща опасност ситуация едва ли щеше да помогне на Грейди. Въпреки страха за живота му, тя трябваше да мисли и за детето си.

Сторм чу как Дарнел рече:

— Да ти кажа, Размирнико, май си по куражлия, отколкото си мислех... Трябва да си смел, за да дойдеш без оръжие, обаче това няма да ти помогне. Сега си ми паднал и няма да си отидеш жив от тук.

— В такъв случай ще извършиш предумишлено убийство — каза Грейди невероятно спокойно.

— Правил съм го и преди. Между другото, никак не си тъп. Едва ли ще дойдеш невъоръжен. Сигурно имаш скрит пистолет.

— Вече ти казах, Дарнел, приключих с насилието. Няма да стрелям по тебе. Няма какво да доказвам, нито пък ще си защитавам името. Впрочем, това е незаконно.

— И преди съм нарушавал закона — ухили се Дарнел подигравателно. Той сграбчи дръжката на пистолета си и бавно го измъкна от кобура. — Кажи си молитвата, Размирнико.

— Слушай, Дарнел — рече Грейди сериозно. Говореше спокойно, но вътрешно се проклинаше. Как може да е такъв глупак и да повярва, че Дарнел ще си продължи по пътя, щом откаже да стреля по него! — Ще си навлечеш само неприятности, ако застреляш невъоръжен човек. Можех просто да си остана в къщи и да не си показвам носа, но реших да докажа на теб и приятелите ти, че вече не се занимавам с насилие и няма да защитавам славата си на бърз стрелец. Приключих с всичко това. Надявах се ти да разпространиш вестта, че Размирника вече не съществува. Превърнал се е в мирен фермер със семейство, за което се грижи.

Дарнел се поколеба за малко, докато обмисляше думите на Грейди. После изражението му се ожесточи, решително вдигна пистолета и се прицели.

Все още скрита в сенките на уличката, Сторм пое дъх на пресекулки. Обичаше Грейди прекалено много, за да гледа как го застрелва някакъв подъл и безскрупулен тип. Видя как пръстът на Дарнел бавно натисна спусъка и в този миг реагира инстинктивно, подтикната от всепоглъщащата любов, която не различава добро от зло. Все пак нали точно заради нея Грейди се изправи невъоръжен срещу разбойник като Дарнел. Ако не го беше накарала да спазва онова глупаво обещание, сега нямаше да е обречен на сигурна смърт.

Решително вдигна пушката на рамо и внимателно се прицели. Опасяваше се, че дори ако извика за предупреждение, Дарнел ще има

време да стреля. Макар да се здрачаваше, тя виждаше достатъчно добре своята мишена и натисна спусъка. Изстрелът отекна в ушите ѝ и я оглуши. Заради това не чу как Дарнел стреля почти в същия миг. Грейди се приведе настрани достатъчно бързо, за да избегне куршума, който все пак отнесе едно сравнително голямо парче от ухото му. Дарнел не извади такъв късмет. Сторм се беше прицелила добре и му насоли задника с едри сачми.

Дарнел извика на умряло, пистолетът падна от ръката му и той заподскача от крак на крак като опарен. Грейди се държеше за кървящото ухо и потресен се взираше в Сторм, която пристъпи от сенките на уличката и се затича към него.

— Къде си ранен? — извика тя уплашена, че е закъсняла и Грейди сериозно е пострадал.

— Нищо ми няма — най-сетне успя да проговори той. — Какво правиш тук, по дяволите? Никога ли не изпълняваш каквото ти кажа?

— Не и ако мога да помогна — нахално отвърна Сторм. Отмести ръката му от ухото и видя, че раната наистина е незначителна. Изглеждаше съвсем цял, ако не се смята месестата част от ухото му. Тя отпра ивица от фустата си и я притисна към раната.

С крайчеца на окото Грейди забеляза, че Дарнел се пресяга за пистолета си, който бе захвърлил, когато сачмите го улучиха. Грейди протегна крака си, стъпи с ботуша върху ръката на Дарнел и я натисна в прахта. После спокойно взе оръжието му и го сложи в колана си.

Дарнел изпищя от болка.

— Копеле! Давай, убий ме!

— Никога няма да убия, Дарнел. Може би сега ще повярваш, че това, което ти казвам, е истина. Ще те пусна да си вървиш. Но само ако разпространиш вестта, че Размирника е сложил оръжие. Сега изчезвай, преди да си променя решението.

— По дяволите, как ще си седна на коня с тоя пълен със сачми задник? — оплака се Дарнел.

— Хич не ме интересува, само го направи, защото иначе пак ще те оставя на жена си.

Обидата засегна Дарнел и той хвърли на Сторм унищожителен поглед. Грейди сграбчи Сторм за раменете и леко я разтърси.

— По дяволите, Сторм, какво си мислиш? Що за глупост, да пристигнеш тук? Нали носиш моето дете, за бога!

— Зная — рече Сторм с удивително спокойствие, — именно затова дойдох. Внезапно осъзнах, че бащата на детето ми може да загази. Глупаво беше да се изправиш невъоръжен срещу Дарнел. Дойде ми наум, че на Дарнел хич няма да му пука дали си въоръжен, или не. Мислех само как да му попреча да те убие.

Грейди я прегърна през раменете и я поведе към улицата.

— Къде отиде жената, която не можеше да понася насилие? Всъщност го направих заради тебе. Дойдох невъоръжен, защото искрено вярвах, че мога да убедя Дарнел да си отиде мирно, и тихо.

— Сбърках, Грейди, ужасно сбърках. Нищо не може да направиш, ако насилието само те предизвика.

— Мисля, че приключих с това, скъпа. Сигурен съм, че Дарнел ще разнесе мълвата и ще ме оставят на мира. Да си вървим у дома. Ако добре си спомням, остана ни нещо да довършим.

— Ей това ти харесвам, Грейди. Никога не си оставяш работата несвършена — рече Сторм с блеснали очи.

— Когато ти си замесена в недовършената работа, скъпа, то си е чисто удоволствие. — Той вдигна вежди и се ухили толкова безсрамно, че сърцето ѝ заби учестено. — А и винаги е приятно човек да си има работа с тебе, мила.

— Отведи ме къщи, Грейди — въздъхна щастливо Сторм. — Крайно време е да заживеем живота си.

ЕПИЛОГ

Гътри, Оклахома, 1906

— Бързо, мамо, татко каза, че номер едно ще изригне всеки момент!

Сините очи на десетгодишния Чад блестяха от възбуда, той сграбчи Сторм за ръката и я задърпа през кухненската врата.

— Чад, сложила съм сладкиш във фурната. Сега не мога да дойда. — Сторм се усмихна на спонтанния изблик на сина си.

— Това е по-важно от сладкиша, мамо — рече Чад, мятайки неистови погледи към хората, скупчени около едно от четирите високи съоръжения, издигащи се като тъмни призраци над златните поля узряло жито.

— Нека първо извадя сладкиша от фурната и ще дойда при вас — каза Сторм. — Къде е сестра ти?

— Тим я отнесе към номер едно, щом татко каза, че според сондърорите кладенецът ще бликне всеки момент. Той я носи на рамене и се надявам, че ще удържи малката лепка, та да не ни се вре в краката.

— Чад — Сторм меко го сгълча. — Така ли трябва да говориш за малката си сестричка? — Четиригодишната Аби, дребна, с гарвановочерна коса, с очарователни трапчинки, беше любимката на баща си и доста разглезена. Дори шестнадесетгодишният Тим изглеждаше покорен от нея, та с удоволствие я разхождаше в стопанството.

— Ами тя си е лепка — настоя Чад. — Влаци се навсякъде след нас с Тим като кутре.

— Все едно, да не чувам повече да я наричаш така. Тим изглежда не се дразни. Ти върви. Аз ще дойда веднага, щом извадя сладкиша от фурната.

— Побързай мамо, татко не би искал да пропуснеш първата струя... — Той се завъртя на пети и се понесе през полето.

Сторм постоя за момент, загледана след Чад. Яките му крачета бързо скъсяваха разстоянието до номер едно. После се обърна и влезе в

къщата. Първородният ѝ син бе любопитно, пламенно хлапе. Сините му очи бяха точно копие на бащините. Приличаше изцяло на баща си, с изключение на тъмночервеникавата си коса. Но докато у Грейди и Тим индианският произход не можеше да се скрие, чертите на Чад почти не напомняха за сиукските му прадеди. От друга страна, малката Аби обещавахе да се превърне в смугла, страстна красавица с лъскава черна коса и искрящи тъмни очи също като на дядо си, Суифт Блейд.

Тим беше най-големият и до такава степен приличаше на Грейди, че човек го хващаше страх. На шестнадесет години той вече беше мъж, широкоплещест, тънък в кръста, и ѝ беше не по-малко скъп от собствените ѝ деца. След няколко месеца щеше да замине за Мирната долина, за да постои по-дълго с баба си и дядо си, Шанън и Блейд. Тъй като един ден ранчото щеше да стане негово, Блейд предложи да го научи как се управлява то и как се отглеждат коне. Щеше да ѝ липсва и на нея, и на Грейди, но най-много на Чад и Аби, които обожаваха големия си брат.

Сторм се захвана пак с работата си. Извади сладкиша от фурната и го остави на перваза да изстива. Махна си престилката и изтича навън да отиде при семейството си. Погледна през рамо назад, за да се убеди, че няма опасност сладкишът да падне, и усети прилив на гордост. На мястото на малката хижичка, в която живяха няколко години след раждането на Чад, Грейди бе издигнал чудесна голяма къща. Всъщност, малко ѝ стана мъчно, когато разрушиха хижичката, но новият дом възплъщаваше всичките ѝ мечти.

Къщата беше двуетажна, с четири спални, истинска баня с канализация, дневна, вестибюл и голяма просторна кухня, с отделен килер, където държаха семейните запаси. Грейди бе издигнал няколко пристройки и бе надяваше един ден да отглеждат повече добитък, стига да могат да си го позволят. Естествено, ако от кладенците излезеше нещо, вече няма да се притесняват за нищо.

След като скакалците унищожиха първата им реколта, последваха няколко гладни години, но това не разколеба Грейди. Той засяваше отново и отново и накрая се замогнаха. Геолозите откриха нефт в Тексас и се насочиха към Оклахома. От първия кладенец бликна нефт през 1905 и когато геолозите от голямата сондажна компания се обърнаха към Грейди за разрешение да поставят сонди в негова земя, той прие с неохота. Пробите бяха толкова обещаващи, че изкопаха още

три кладенеца. Сега изглежда търпението им щеше да бъде възнаградено.

— Сторм, сондъорите казват, че е въпрос на минути от номер едно да бликне! — извика Грейди тържествуващо, като я видя да тича през полето. Цялото семейство се събра около огромната сонда в очакване на великото събитие. — Ако са прави, ще станем богати, колкото не сме и мечтали.

— Децата ще могат да учат в най-добрите колежи и ще имат всичко, което поискат.

Грейди разтвори ръце, тя се хвърли в прегръдката му и той здраво я притисна към стегнатото си силно и жилаво тяло.

Останала без дъх, Сторм потъна в топлите му обятия, вкусвайки споделената близост с мъжа, който се бе превърнал в голямата любов на живота ѝ.

Никога нямаше да престане да изпитва нужда от този невероятен мъж, от прегръдката му. От минутата, в която сложи оръжие и обеща да не прибегва до насилие, не ѝ беше дал никакъв повод за съмнение.

— На децата не им трябва пари, за да са щастливи — рече Сторм и буйно го прегърна. — Ти ги правиш смели, даваш им обичта си и ги учиш на уважение.

В очите на Грейди се появи подозрителна влага, когато я погледна.

— А ти, съпруго на моето сърце, правиш живота ни необикновен.

Думите му още не бяха заглъхнали и от дълбоките земни недра се дочу заплашителен тътен, който разтърси земята под краката им.

— Идва! Дръпнете се, ще има нефтен фонтан! — извика един от сондъорите.

Хората се пръснаха във всички посоки, а бученето се усили. Грейди хвана Сторм за ръка и я дръпна назад, извика и на децата да стоят настрана.

С мощен рев гръмотевична струя тъмна течност бликна, като едва не разруши сондата. Сторм усети по кожата и по дрехите си тежки капки и погледна надолу. Очакваше да види мазна черна утайка. Вместо това видя нещо като кална вода.

— Грейди, какво е това? Прилича на мръсна вода.

— Спокойно, скъпа — предупреди я той, без да откъсва очи от изригващата струя. Изведнъж нададе мощен рев, сграбчи Сорм и я завъртя, като се смееше гръмогласно. — Гледай, Сорм, гледай нагоре!

Сорм вдигна очи и лицето ѝ веднага се покри с тлъст мастилен слой. Хвърли поглед на Грейди и видя, че неговото лице е така зацапано от черната утайка, че се виждат само зъбите и бялото на очите му. Радостен вик посрещна мощната струя нефт, бликаща високо в ясното небе на Оклахома, гъста и черна като най-тъмна нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.